

9/8
சிவசுந்தரி (சென்னை)
விஜயம் மதுரை
விஜய அனந்தம்

O-892MKS41V

N14

119471

M. R. P. M.
Series
No. 2.

விதியை மதியாள் விலக்கிய

விவேகானந்தன்.

Vivekanandan

An Interesting Tamil Novel

By

Kaviraya Kandasawmi Pillai

Published by

M. A. Pachalappa Mudallar

PRINTED AT THE

CHITTI VINAYAGAR PRESS, MADRAS.

1914

Copyright Registered

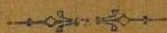
[Price As. 8

உ. 3
சிவமயம்.

விதினாமத்யில் விலங்கிய

விவேகானந்தன்.

இந்த

மதுரைமகாரம்

கவிராஜ கந்தசாமிபிள்ளை யவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

இவை

எம். ஏ. பச்சையப்ப முதலியாரால்

வெளியிடப்பட்டது.

சென்னை-புரணை:

ஸ்ரீ சித்திலிநாயகர் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

[REGISTERED COPY RIGHT.]

1914.

இதன் விலை அணு 6.

சந்தரக்ளேஸ் குருவேதுணை

விதியை மதியால் விலக்கிய விவேகானந்தன்

Act 1

இடம்

Scene 1

தர்மபுரி

கதாநாயகர்

அரசன்

இராணி

மந்திரி

ஆமிர்தவசனன்.

இரஞ்சிதபூஷணி.

மதிவல்லபன்.

சுநலாவியநற் செந்தமிழ் பாவும் பரதகண்டத்திற் சிறப்புறும் நந்
நகரென பொற்ககர் புரந்தரனும் புகழ்ந்துரைக்கும் பெருமை
வாய்ந்த தர்மபுரியைப் பரிபாலனஞ் செய்திருந்த ஆமிர்தவசனன்
மஹாராஜனுக்கு அநேகநாளாய் புதரபாக்ய மின்றிய சித்தப்பரம்மை
யுடன் திகைத்திருந்தனன். ஆனால் அம்மன்னன் செங்கோன்
முறை சிறிதும் பிசகிலன். நீதிநெறி வழுவாதிருபன். சத்யவாய்மை
யமைந்த தராதிபன். தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைமதிக்கும் மனி
பன். ஜீவகாருண்யன், ஆவலோடு அரண்மனையதுகி அபயம் அப
யம் அரேசேந்திரா பென்றிராக்கும் யாசகர்கட்கு அஞ்சேலென அப
யாஸ்தமனித்து அவரவர்கள் மனதிற்கைசந்த கிதமாய்ப் பொரு
ளுந்விபுரியும் புண்ணிய மன்னன் குடபடைகளை கண்ணிடைபுற்
காப்பாற்றும் காருண்யன், தரணிபரிற்சிறந்த கருணாரிதி இத்தகைய
நற்குணம் நற்செய்கை தனக்கமைந்தும் மனையாளோ மஹாபதிவிர
தை கற்புக்கரசி சத்யவாசகி நற்குணமமைந்தவள் இத்தகைய உத்த
மர்கட்கு புதரபாக்யமின்றிய கொடுமை யாதெனின் முன்னன்னத்
தின் கொடுமையென்றே புகலவேண்டுமன்றி மற்றவையன்றென
டாசிலம்புகலும் இத்தகையதாய்ச் சதிபதி மனவிசாரமுற்று முக
லாட்டமாயிருந்தனர். இவர்கள் மனக்குறிப்பையுணர்ந்த மந்திரியா
னவன் மனமெலிந்து அட்டாசாந்தமுர்த்திகவாரிய ரமது இராஜ

இராணிக்கும் இப்பாதிமனவருந்த மெய் தங்காரணமென்ன யாமதை கவனித்து, அவர்கட்குத் தேவதனுரைத்து வருதுதுமென, தென் றிய மனத்தினனாய் ஓர்நான் தனதில்லத்தினின்று மீண்டு அரசு னாகி சதிபதியிருக்கும் மாவிகையிற் சென்றனன். இவன் வரு கையை கண்ணுற்ற அரசன் மகிழ்வெய்தி விசாரிப்பதாயினன்.

அமிர்தவசனன்:—அமைச்சன்! யாதுகாரணமாய் இவனுறைந்திர் யாதேனும் விசேஷமுள்ளாயின் வெளியிடும்.

மதிவல்லபன்:—அரசே! தாங்களானுதினமும் மனவிசாரமாயிருப்ப தனால் எனதுளம் பலவிதமாய்ச் சந்தேகிப்பதாயின ஆகலின் தம்மனக்குறையாதோ வெளியிடுவீரென் நன்புடன் வினவுத லாயினேன் திருவுளமிரங்கி யுரைக்கவேண்டும்.

அமிர்தவசனன்:—அமைச்சர்! உலகம் பிறந்த மனிதர்க்கு தன யர் பாக்யமே பாக்யம் மகப்பேறின்றியவர் ஜகமிருந்தும் பப னென்ன? தூர்க்குணத்தினர்கட்குபுத்திரபாக்யம் விசேஷித்தும் நற்குணத்தினர்கட்கு மகப்பேறின்றிய மலடாயிருக்கும் காரண மென்ன? இவையனைத்தும் யான் நெடுநாளாய் ஆனோசித்திருந் தேன் எனக்கு அவைகளின் விபரம் தெள்ளிதாய் விவங்க வில்லை யானே மனமறியகிஞ்சிற்றும் தூர்க்குணத்தை வகித்தி லேன், கொடுங்கோன்மை புரிந்தறியேன், கிழோராயினுந் தாழ்வுரையென்னுந் தன்மையாய் யான் குடிபடைகளையும் எனது பந்து மித்திரர்போற் பெருமையாய் மதித்திருக்கின்றேனே இத்தியாதின்மனதா யரசோச்சுமெனக்கு புத்ரபாக்கியம்மலாத காரணமென்ன?

மதிவல்லபன்:—அரசே! உள்விய தென்னியராயினும் ஊழ்வினைப் பய்யதுழையும் நாம் எத்தகைய நற்குணம் பொருந்தியவர்களா யிருப்பினும் நாம் முன் ஜனனத்திற் புரிந்த ஊழ்வினையால் இந்த ஜனனத்தில் அவற்றிற்கிசைந்த கசுதுக்கத்தை யனுபவிக்கின் றோம் ஜனனகாலத்திருந்த சந்தாசியானவரையிலும் சதாபக வத்பக்தியானமாயிருந்த பட்டினத்துச் சுவாயிகட்கும் ஓர்கால த்தில் சூற்றம்நேமித்து கழுவினேற்றத்துணிபுமுன் கண்ணுற்ற சுவாமி சீற்றமிலாது முகலாட்டத்துடன் கழுவை நோக்கி! சதேனன விரைந்

கட்டளைக் கலித்துறை.

என்செயலாவ தியாதொன்றுமில்லை இனித்தெய்வமே
உன்செயலெயென் முறைப்பெற்றேனெந்த ஊனெடுத்த
யின்செய்த தீவினையாதொன்றுமில்லை பிதப்பதற்கு
முன்செய்ததீவினையோ இங்மனம்வந்து மூண்டதுவே?

எனப்பாடிபருகினார். அக்காலக் கழமாம் பற்றியெரிந்துபோயிற்று அவ்விதமே ஒவ்வொருவருக்கும் முன் ஜனனத்தாற்செய்யும் பாபபுண்ணிய அளகிற்கேற்ப சுகதுக்கம் வாய்ப்பது உலகியல்பு அவற்றைக்குறித்து தாங்கள் விசனமுறார். பகவான் கிருபாளேக் கத்தால் உமது தர்மகுணத்திற் கிசைந்தனவாய் சம்பந்தமபாக்பம் பெற்று சுகமுற்றுய்விடுவன மனதெரியம் புகன்று தனிதில்லத்திற் கேசினன்.

இங்மனம் தீர்க்க, மஹாரானியாகிய இரஞ்சிதபூஷணி மனச்சார மடைந்தவனாய் மனுளன் முகத்தைப்பார்த்து பிராணபதி! யாம் இவ்விதமாய் விசாரிப்பதாற் பிரயோசனமில்லை. காணிற்சென்று கர்த் தனை துதித்து பக்தியானந்தமாய்த் தபஞ்செய்தாகிலும் புத்திரபாக் கியம் பெறுவதே சிரேஷ்டமாகுமென்ற மிகவும் பரிதாபமாய்ப் புகன்றனன்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அரசனும் அவ்விதமே புரிந்து மெனப்புகன்று சற்றுமனதெரிய முடையவனுய் தனது வழக்கப் படியே ஆடை ஆபரணசிங்கார அலங்கீர்தனாய் நவரத்ன மணிமகுடம் சிரசிற்ருடி கரத்திற்செங்கோலேந்தி சிம்மாசனத்திற் போயமர்ந்த னன். அரசன் வருகையை புணர்ந்த மந்திரி பிரதானியரனைவரும் மனமகிழ்ந்து மன்னனுக்கு வந்தனைவழிபாடுகள் செய்துபணிந்தனர். அரசன் தேசகிசாரணைபுரிந்து, ருடிகுளமீது கருணையுடையவனுய் சிம்மாசனத்தி லமர்ந்திருக்கையில் ஓர் சந்தியாசிபுரானவர் அர்சன் மனையில் வந்தனர்.

அரசன் மஹாணைப்பணிந்து சுவாமி தாங்கள் எளியேன் முன் பிராப்தமானது எனது மாதவமேயென்றுபணிந்து ஓர் ஆசனமீதிருத் தினன். அம்மஹான் இம்மன்னனுடைய முகக்குறிப்பை புணர்ந்து அரசே தாங்கள் புத்திரவாஞ்சையினால் மனசஞ்சல முற்றவராய்க் காண்கிறது இதைப்பற்றிக்கூடாங்கள் யாதொரு மனசஞ்சலமு மெய் தாதீர். உலகிற்றிறந்தவர்களில் அவரவர் பாபபுண்ணியத் தளவிற்படி யே சுகதுக்கத்தை யனுபவிப்பதற்காகுமன்றி வீண்யோசனை புரிவ

தினும் பிரயோசனமென்ன? நீ இந்த ஜனனத்தில் புண்ணியசீலனு
யிருக்கின்றாய் ஆனால் முன்ஜன்மத்தின் வினையே தற்சமயம் அனுப
விக்கும்படியாய் நீரிடம் தற்சமயம் செய்யும் பரபுண்ணியத்தில்
கிடைத்த சுகதுக்கத்தை மறுஜனனத்தில் அனுபவிப்பதற்காகும்
ஆகையால்,

அமுதீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

அவரவர்களெய்தவினே அவரவரேயனுபவிப்பர் அவனியீது
நவறுதலென்றுணர்வதெல்லாம் மதியினத்தாலுன்னுந்தப்பித்தான்
கவனமுடன் ஒவ்வொன்றும் ஆராய்ந்துபுகுத்துணர்ந்து கருதல்வேண்டும்
அவனியிசைஉத்தமர்கட்குற்றவையென்றுணர்வோர்கள் அறிவுள்ளோரே.

என்பதாயிருக்கிறதே உலகியல்பு ஆகையால் நீ இதைக்குறித்து
யாதொரு மனவருத்தமு மெய்தாதே யான் ஓர் எனுமிச்சங்கனி
கொடுக்கின்றேன் அதை மஹாராணியிடங் கொடுத்து புசிக்கச்செய்
வீராகில் உத்தமகுணமமைந்த புத்திரன்ஜனித்து வெகு அற்புதங்கள்
செய்து கீர்த்தியாயிருப்பானென்று சொன்னார். அரசனாகிய அமிர்த
வசனன் அந்த மாங்கனியைத்தனது மனைவியின் கையிற்றந்து காதலி
இக்கனியை ஓர்மஹான் எனக்குத்தந்தனர். இதனைபுசித்தால் புத்திர
சந்தானங் கிடைக்குமென்று சொன்னாரென அம்மஹான் புகன்றவை
யனைத்தும் விபரமாய்ச்சொன்னான். இரானி மனமகிழ்ந்து கனியை
இரண்டு கையினாலும் வாங்கி கண்களிலெற்றிக்கொண்டு மனமகிழ்
வாய்ப் புசித்தான். கருணாகரன் கிருபையால் கர்ப்பவதியாகி தச
மதியும் நிறைந்து ஓர்சபதினத்தில் கோடிருபிப் பிரகாசம்போன்ற
ஆன்குழந்தையை தன்ருள். அருகிலிருந்த தாதியர் ஆனந்தமாய்
அரண்மனையில் வந்து இராஜசமூகம் புகன்றனர். அமிர்தவசனன்
மனமகிழ்ந்து சப்செய்தபுகன்ற தாதிகட்கு வேண்டிய வெகுமதி
தந்து அனுப்பிவிட்டு, மந்திரியினால் நகரவாசிகட்கு சர்க்கரைவழங்கி
ஆதுவர், அந்தீனர், யாசகர்கட்கு அன்னதானம் சொன்னதானம்
வஸ்திரதானமுதலான தானதர்ம பரோபகாரம் புரிந்து மனோல்லாச
மாயிருந்தான்.

இராஜஸ்திரீகள் இரஞ்சிதபூஷணிக்கும் குழந்தைக்கும் மங்கள்
ஸ்நானஞ்செய்தவைத்து நவரத்தின கசிதமயமாய் துலங்கும் ஆடை
ஆபரணங்களாற் சிங்காரித்தனர். இரானி இனிதனைக்கு யாதொரு
கவலையுமில்லையென்று மனமகிழ்ந்திருந்தான். அந்திப்பொழுதான
வுடனே அரண்மனையிற் கொலுக்கலைந்து சகலரும் அவரவரிருப்பிட

மேகினர். இரஞ்சித பூஷணியும் மஹா சந்தோஷமா யிருந்தனர். நாடிகள் மன்னனுக்கு மைந்தன் பிறந்தானென்று அந்நாளே நன்றாய்க் கொண்டாடினார்கள். அரண்மனையினுள் ஸோமனைவரும் ஆனந்தபரவச மடைந்தவராயிருந்தனர். அரசன் தனது புத்திரன் காலகணிதஜாதகநேர்மையைக் கவனிக்கவேண்டுமென்று மந்திரியினிடத்திற் புகன்றனன். அவ்வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற மதிவல்லபன் ஓர் சேவகனையனுப்பி ஜோதிடசாஸ்திரி யொருவனை வரவழைப்பா யென்றனுப்பினன். அச்சேவகன் தனது மனதிற்கெசந்த ஓர் ஜோதிடனை வரவழைத்துக் கொண்டு வந்தனன். அந்த ஜோதிடன் மந்திரியின் முன்வந்து தனந்தான்யம் பசுபுத்ரலாபதீர்க்காயுஸு சுபமஸ்து பென்று ஆசீர்வதித்தனன்.

மந்திரி:—மஹா சந்தோஷம் நமது அரசனுக்கு இத்தினம் ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கின்றது அதன் ஜாதகபலனை விபரமாய்ப் புகல்வீர்.

ஜோதிடன்:—சரி அப்படியே குழந்தையின் ஜாதக சாராம்ஸத்தைக்கனித்து காலநிரணபத்தின் சுகதுக்கங்களை விபரமாய்ச் சொல்லுகின்றேன் கவனிப்பீர் இந்நகக்குழந்தைக்கு சகலசாமர்த்தியமும் இருக்கின்றது ஆனால் இடைக்கிடையே பற்பலவிதமாகிய கஷ்ட நஷ்டங்களை யனுபவித்துத் தான் மஹாகீர்த்தி வந்தனாயிருப்பான் இவன்பேர் விவேகானந்தனென் றழைக்க வேண்டும்.

என, புகன்றனன் அருகிலிருந்த அரசன் ஆச்சரியமடைந்து ஜோதிடனுக்கு வேண்டிய வெருமதிதந்து அனுப்பிவிட்டு புத்திரன் மீது மிகவும் வாஞ்சையுடையவனாயிருந்தனன். விவேகானந்தனை அன்னை தந்தை அன்புடன்வளர்த்து ஐந்து வயதான பிறகு வித்யா சாலைப்பில் விடுத்தனர். விவேகானந்தன் ஆசிரியன் கற்பித்த நீதிசாஸ்திரசாராம்ஸமும், உலகியல்பிற்குரிய நடவடிக்கைகளும் ஒழுங்காய் கற்றுணர்ந்து, இராஜாங்கத்திற்குரிய ஆணை ஏற்றம் குதிரைஏற்றம், ரதசாரத்தியமும், தனுர்வேத சாஸ்திரமும், இன்னும் சொக்கட்டான் பாச்சுகையாடும் பலவித விளையாட்டுவிததையும், பலபேரிடத்திலும் பற்பலவிதமாய்க் கற்றுணர்ந்திருந்தனன். இவ்விதமாய் பதினைந்து வயதிற்குள் சகலவிதத்தையும் கற்றுணர்ந்தனன்.

இவனுடைய வாலிபவயதையும், கல்விப்பித்திறமும், தீரமும், வல்லமையும் கவனித்த அரசனாகிய அயிர்தவசனன் நூநான் இராஜ

சபையில் தனது மைந்தன் சமர்த்தை மந்திரியினிடம் புகன்று, இன்னுக்கு மணஞ்செய்து மனமகிழ வேண்டுமென்றான். மந்திரியாசிரிய மதிவல்லபனும், அவ்விதமேசெய்வது நலமென்றே யானினைக்கின்றேனென்றான். அரசன் சகல தேசத்தரசருக்கும் தனது புத்திரனுடைய திருவுருவப்படத்தை யனுப்பி இவன் அழகிற்கிசைந்த கன்னிகை வேண்டுமென்று திருநிருபமுமெழுதி தூதுவரிடம் தந்தனுப்பினன்.

இங்ஙனம் இவர்தன் நிலை இத்தகையதா யிருக்கையில் விவேகானந்தன் சிவபிரினை புத்தியினால் சிலசிகேந்தருடனே நத்தவந்திற் சென்று விகாராடிக்கொண்டிருந்தான் அங்ஙனம் ஓர் காசிப்பெண் விவேகானந்தன் அழகைக்கண்டு மனமயங்கி யவனைப்போல அநிரபித்து அவனிடம் வந்து தந்திரமாய்ப்பேசி தனது கண்களால் மயக்கி தனது வீட்டிற்கழைத்துச்சென்று அவனிடம் பலவிதமாகிய மோசதந்திரஞ்செய்து தனது ஆசை நாயகனாக வைத்துக்கொண்டான். விவேகானந்தனுனவன் தாசிவீட்டைத் தாய்வீடாய் மதித்து அவனுக்கு வேண்டிய ஆடை ஆபரணதிகளும் திரவியங்களுங் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தான். இவ்விதமாய் 12-காளைக்குறவாக அரண்மனை திரவியங்கள் அநேகம் அவன் வீட்டிற்குமேய் சேர்ந்து விட்டது. இதை சில திருடர்க்கண்டு இரவுகாலத்தில் யாதொரு வருங்காணாமல் வீட்டினுள் துழைந்து நமக்கிஷ்டமான வரைபினுள் திருடிக்கொண்டு போகையில், மஞ்சத்திற் சயனித்திருந்த இராஜகுமாரன் திடீரென்றெழுந்து இவரிருந்தால் மோசமென கட்டிலை விடுத்துக் கீழேகுதித்து வெளியே ஓடிவந்து கதவைமுடி வெளி பக்கம் தாளிட்டுக்கொண்டு அரண்மனையில்வந்து கொத்தவால், தலை யாரிகளை யழைத்துக்கொண்டு காசிவீட்டிற்குச்சென்று திருடர்களைப் பிடிக்கும்படியாய் திட்டப்படுத்தினான்.

இவன் மஞ்சத்திலிருந்து பூமியிற் குதித்தோடும்போது திருடர்தலைவன் பார்த்துவிட்டு, அடடா அதோ ஓடுகிறவனை வெட்டுவீர் வெட்டுவீரென்று சொல்லிக்கொண்டு கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு பின்பற்றி ஓடும்போதே விவேகானந்தன் திட்டென தாளிட்டுக்கொண்டு ஓடிப்போனதினால் திருடர்கள் கதவைத்திறக்கமுடியாமல் உட்புறந்தாளிட்டுக் கொண்டார்கள். திருடர்களின் தலைவன் மற்றவர்கட்குச்சொல்லுகின்றான். சேனைகளை யாம் இப்போது புவிக்கூட்டம் போனி வசப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதுபோல : தத்தளிக் கின்றோம். இதனால் யாம் விசனப்பட்டால் முடியாது வீரத்தன்மாவே விளங்கி

எதிரிகளை மெய்க்கும் எத்தனத்தி லிருக்கவேண்டும். மற்றசத்திலிருந்து குகைத்தோடியவன் இலேசானவனல்ல நம்மைப்போலல்லாம், கொல்லும்படியான எமனென்றே மதிக்கவேண்டும். அனல் சகலரும் கத்தியைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு தபாராயிருக்கவேண்டும். நம்மைப் பிடிப்பதற்கு வருபவர்கள் கதவைத்திறந்துள்ளிக்கொண்டு வாழ்ந்தபாது வீட்டின்மீதேறி ஓட்டைப்பிறித்துக் கேழேகுதிப்பார். அச்சமயம் யாம் வருபவர்களைப்போலல்லாம் ஒவ்வொருவராய் வெட்டிப்போடுவோமாகில் சகலரும் ஒடிப்போவார்கள் அச்சமயம் யாம் ஒவ்வொருவர்களை மீது ஒவ்வொருவராய் நின்று உச்சியிலிருப்பவனை வெளிக்கொண்டு பின்பக்கத்தின் கதவைத்திறந்துகொண்டு சகலரும் தப்பித்துக்கொண்டு ஒடிப்போவோமென சகலரையும் ஆக்கிரதையாயிருக்கும்படி சொன்னான் அவர்களும் அவ்விதமே நன்கெனச்சம்மதித்து உயிருக்குத்துணிந்து யுத்தகோலமாய் கத்திகளைப் பளபளவென்று கைபின்பிடித்து வெகு மோஷமா யிருந்தார்கள்.

இங்ஙனம் திருடர்கள் நிலை தீரமானதா யிருக்கையில் விவேகானந்தன் அழைத்துக் கொண்டுவந்த கொத்தவால் தலையாரிகள் கதவைத்திறந்துபார்த்தார். மூடியிருக்கக் கண்டார்கள். அதென்ன திருடர்களானவர் கதவைத்திறந்தவுடனே ஒடிப்போவது வழக்கம் அச்சமயம் யாம் அவர்கள் பின்பற்றிசென்று பிடித்துக்கொள்வது தவறினால் வெட்டிப்போடுவது தான் வழக்கம் இவர்களை உட்பக்கம் தாவிட்டுக்கொண்டார்களென யோசித்தார்கள் விபரம் ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அவர்களிலொருவன் வீட்டின்மீதேறி ஓட்டைப்பிறித்துப் பார்த்தான் திருடர்கள் சகலரும் ஒரேதடவையில் கத்தியைக் கலகலவென தமது இடுப்பிலணிந்திருந்த வஸ்திரத்தில் மறைத்துக்கொண்டு ஒன்றுந்தெரியாதவாபோல உட்கார்ந்திருந்தனர் ஓட்டைப்பிறித்துப்பார்த்த தலையாரி மனமிரண்டு ஐபோ! இவர்களைக் கண்டவுடனே மனந்திகலாயிருக்கின்றதே நாம் பூமியிற் குதித்தால் சித்ரவதை செய்து விரிவார்களை வாய்குளறிக்கொண்டு பூமியிற்குதித்தான். மற்றவர்களைவரும் அவனை விசாரித்து அவர்களும் வீட்டின் மீதேறிப்பார்த்தனர். திருடர்களேரவெனின் சமயம் எப்போது வாய்க்குமோவென்று தபாராயிருந்தனர். ஆனால்மேலிருக்கும் தலையாரிகள் பூமியிற் குதிப்பதற்குஞ்சி பயந்தோடினார்கள். விவேகானந்தன் இதற்கெப்படி யோசனையென்று சுற்றநேரம் மவுனமாயிருந்து, அரண்மனையிற்கென்று இராணுவவீரரை அழைத்துக்கொண்டுவந்து

விண்ணடச்சுற்றிலும் நிறுத்திகைத்து எவ்விதமாய் அடுத்ததிருடர்களைப் பிடிப்பதென்று யோசித்து, ஓர்க்குதத்தில் திருடர்களுமரி யாதையுடன் ஓர்கிருப்பெழுதி விட்டிள் மேற்புறமாய் போட்டான். அது திருடர்கள் முன்பாக விழுந்தமையால் திருடர்களெவர் அதனை எடுத்துபார்த்து சகலருக்கும் வாசித்துக் காண்பிக்கினான், “ஐயா! சமர்த்தான திருடர்களே வந்தனம்! உங்களுடைய பெருமையை புகழ்வதற்கு யாவராலுமுடியாது உங்களுக்கு கீள்களே நிகரன்றி அந்நியரை எதிரொல்லமுடியாது உங்களுடைய அரண்மனை உத்தியோகங்களில் அமர்த்திக்கொள்ள யோசிக்கின்றேன். வருமின்றிரா அவ்விதமானால் உடனே பதில்குறமெழுதி யனுப்புமிரேன ஓர்குத புறம் பென்சலும் அனுப்பி யிருக்கின்றேன்” என்றெழுதி யிருந்த படிபே வாசித்தான்” மற்ற திருடர்களும் கேள்வியுற்று மனமகிழ்ந்தவராய் சரி அவ்விதமே செய்தோமென்று குறமெழுதி யனுப்புகிறோம் சொன்னார்கள் திருடர்களெவரும் சரிதானென்றுசம்மதித்து குறத்தில் சம்மதிமென்று சமாதான செய்தியாக ஐயா! யாங்கள் வயற்றுக்கில்லாமல் திருடலத்தோம் தாங்கள் எவ்வித கிருபைகூர்ந்து எவ்விதமாயினும் யாங்கள் ஜீவிப்பதற்கிசைந்த உத்தியோகத்தருவிராகில் உத்தமமாயிருக்குமென்று குறத்தில் எழுதி கயிற்றில் கட்டிவிட்டான் விட்டிள்மேலிருப்பவர் கயிற்றை வலித்துக்கொண்டு குறத்தை விவேகானந்தனுக்குக் கொடுத்தார்கள் அவன் அதனை வாங்கிக்கொண்டு விட்டிள்முன் சேனாவிரர்களை யெல்லாம் நிறுத்தி வைத்து கதவைத்திறத்தான். விட்டிளும் இருந்த திருடர்கள் இனி யயமில்லைப்பென்பதாக கதவைத்திறத்தனர் விட்டிள்முன்னுமிருக்கும் சேனாவிரரைப்பார்த்தனர். மனமிரண்டனர் தமது ஆபுதங்களை அவரவர்கள் அணிந்திருந்த வஸ்திரங்களில் மறைத்து வைத்தனர். சகலரும் சும்பலாய் வந்துவிட்டனர். சேனாவிரர்விவேகானந்தன் உத்திர வின்படியே திருடர்களின் ஆபுதங்கடையெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டு, அவர்களை யெல்லாம் நிராதரவாய் பிழக்கச்செய்தனர். விவேகானந்தன் அவர்களைப்பார்த்து சொல்லறாயினன்.

விவேகானந்தன்:—அடா துஷ்டர்களே! திருடரிக் குணமுள்ள பிரஷ்டர்களே! சகலரும்பகவானுக்கு இருஷ்டிக்கப்பட்டு அவரவன் சத்தியனுசாரம் பொருள்சேகரஞ்செய்து ஜீவிப்பது உங்கெல்லு கீள்கள் பிறப்பொருள் அபகரிக்கும் பேயராயிருந்து ஆசியாய் மாய் திருநினைதிர்களே ஆண்டவன் பொறுப்பாரே?

திருடன்:—ஐயா! பகவான் சூகந்தைப்படைத்து ஜீவனைப்படைத்
தார். ஜீவனுக்கு வயதென்னும் ஓர் தோற்றபையை உண்டாக்கி
ஓர் அருத்தவயத்துக்காக பலவிதமாய்க் கஷ்டப்பட்டுச் செய்கிறது,
யாக்கா, மாத்திரமல்ல, மஹாத்ருவிய்பாதி கடந்தருளியாயிடுந்த
பட்டினத்துக் கலாமிசுளும் ஓர்காலத்தில் தாம் அனுபவித்த கஷ
டத்தைச் சகியாமல்,

கட்டளைக் கலிநாயகன்.

புதுப்படிக்கல்லு பொன்னுக்குத்தானல்ல புதுகிணைக்
காணுப்படிக்கல்லு. மண்ணையுக்குல்ல நற்பாகிச்சல்ல
சேணுங்கடந்த சிவனாயுக்கல்ல வெண்சிந்தைசெட்டிசு
சாணுவயதுவளர்க்க வெள்ளியேன்படுந்துயர் சுற்றுவலே.

என்பதாய்ச் சொல்லியிட்டார். அந்த வயதிலுக்குச் சிலசமயம் அநேகமான உலாவு கொடுத்த ஒரு வருஷம், அல்லது ஒரு மாத மாவது சம்மாயிருப்பா பெண்ணுடும் கம்பிந்திருந்து வயிற்றுப்பசியை உரிக்கச்செய்து துன்பஞ் செய்புமல்லவோ இதனால் தானே கங்க சந்தவர்க்கினியாகிய ஜனாவபாரும் மனம் வெறுந்து,

சென்டிர.

திருநாட்டினுணாவை கெழுநீரெய்து ஸௌநியாய
திருநாடோக்கெவென்றாய் வலாய்—குருநாளுந்
வன்னெருவறியா யிசெய்கைபுகழ்தென்னவிறே
க.வன்னேறுதி வாழ்தகவரிது.

என்பதாய் பாடியிருக்கின்றார். இத்தகைய வயற்றின் படியினால்
தான் பலவிதமாகிய கஷ்ட நஷ்ட மடைவதற் காத்நது.

வினாக்கள்:—சுமீ! அவ்விதமானால் செடிவைத்த மனிதன் தண்ணீர் வார்த்து வார்ப்பதுபோல் பதவான் ஜீவர்களை சுருக்கித்து, அவர்கள் ஜீவிப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம்மெல்லாம் தான் பித்திருக்கின்றாரே. அவ்விதமாகிய உத்தமவிநாயகிற் பிரவேசித்து பொருள்சேகரித்து பிழைக்கலாகாது? அன்றியும்,

வெண்பூ.

தன் னுறையாகக் காட்டிலக்கெழுந்தவனாக் கும
தன் னுறப்படியறிந்து னுட்கெழுந்—தன் னுற
தமக்கும்படியன்பார் காடியென்பாகர்
தமக்குத்தொழிலென்ன தான

என்னுள் தன்மைபாய் சகலஜீவராசுகளுக்கும் பவணன் படிபணத் திருக்கும்போது வீணாய்த் திருடி கஷ்டப்பட்டுவிடுதல் பல்லாம் திருடி-
னாலும் ஒருநாளைக்கு அகப்பட்டால் அடி உடைத்தோடு அபாயமும்
கேரிகு மல்லவோ?

திருடன்:—தாங்கள் சொல்லு உண்மையே என்று நான்,

வெண்பா.

மாலங்குலங்கல்வி வன்மைபுரிவகடமை
தான்கடையுத்தி தான்கடையே—தேனின்
கலிவகடசொல்லியத்தக் காலுறுதல்பத்து
பெருத்திடப் பறத்துபோம்.

என்னுள் தன்மைபாய் எத்தகைபோருக்கும் உற்றவை தானே
யென மொதிந்து இனி யாங்கள் ஜீவிப்பதற்கிடைசுந்த தொழிலைமத்
தருட்புரிவோகில் இந்த திருட்டுத்தொழில் கனவிதும் வினையோ
மென்று சொன்னான். விவேகானந்தன் சுற்றுநேரம் யோசித்து,

விருத்தம்.

தேனதுழியில்வீழ்த் தாற் செத்திடாமெடுத்தபேரை
மீளவெகொடுக்கெனவே மெய்யுறக்கொட்டவேபோல்
எனனம்பெரியெங்கும் இடர்க்கெய்யும் தவ்வாற
கோவினர்க்குதவிசெய்கால் கொடுமையெழிவர்க்குட்டாய்.

என்னுள் தன்மைபாய் துஷ்டர்களுக்கிய உங்களுக்கு எகாபி நான்
நன்மை புரிந்து ஜீவிக்கச்செய்தால் சமயம் பார்த்துக் கொண்டு
யிருந்து அபாயம் விளைவிப்பிரல்லவோ? ஆகையால் துஷ்டர்க்கெதம்
பிராணசங்கட மாருமே.

திருடன்:—ஐயோ! தாங்கள் எவ்விதமாய் சந்தேக மெய்தாதீர்.
தாங்களெங்களுக்கு யாதேனும் ஜீவிக்குத்தொழில் அனல்
கிரகம் புரிவோகில் யாங்கள் குருகுணத்தை அருகிற்சேர்க்
காமல் ஜீவித்திருப்போம்.

என, பரிதாபமாய்ப் புகன்றான். விவேகானந்தன் தனது அறி
விற் கெட்டியவிதமே ஆலோசனை புரிந்து, அவர்களிடமிருந்த ஆப
தங்களை யெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டு, அரண்மனையைச் சார்ந்ததோட்
டத்தில் பாரிசிடம் வேலைசெய்து ஜீவிக்கும்படியாக வேண்டிய காணி
புறிகளையெடுத்து இவனைத் தனையாய் வைத்துக்கொண்டு பரி
சிட் ஜீவிப்பீர்களென்று சொல்லிவிட்டு சேனாபதி தலைபரி முத

விவேகானந்தன் யெல்லாம் அரண்மனைக் கதிர்ப்பிவிட்டு, தானும் போயினான். அரசன் மந்திரி முகலானோர் இவனுக்கு மேரிட்ட அபாயத்தினை நூற்று தப்பித்துக் கொண்ட தற்குரிய புத்திசாதுரயர் விஷேசத்திற்காக மெச்சிக்கொண்டார். அச்சமயம் அருகிலிருந்த மந்திரி வினவுதலாயினன்.

மதிவல்லபன்:—இராஜபுத்திரா! யாதுகாரணமாய் அத்தைய விபரீத தொலேதிக் குண்டாயின? எங்களுக்கு இதனுண்மை விபரமாய்த் தெரிவிப்பீர்.

விவேகானந்தன்:—அறிவிற்கிறந்த அமைச்சர்! சகலமும் நேரித்த பெரியோர்கள் முன்னிலையில் அற்பாதவன் வண்ண சொல்வேன் “உள்ளிய தெள்ளியராயினும் ஊழ்வினைப் பையனுழையும” என்பதுபோல, எத்தகைய உத்தமர்கட்கும் ஊழ்வினை யொருபுரட்டு புரட்டிவிடு மல்லவோ?

மதிவல்லபன்:—மதியைத் துணைகொண்டிருந்தால் மாற்றானு மனுகான், மறவியும் இருநன்கான். அறிவை அப்பறப்பறித்தினால் அறாயந்தானே. அன்றியும்,

ஸ்ருத்தம்.

கைப்பொருளெல்லா மழியமுடன்புச்சீனம்
கண்வளித்த உறவினர்க்கும் சண்டபோர்க்கும்
செப்பரியகைக்கிடமாம் பரமாரும்
செய்தொழி துக்கிசைத்தெயும் சிலர்க்குச்சோபம்
இப்படிபெரத்தையந்த ரின்பமெல்லாம்
இமைப்பொழுதுமவருடனே யிணங்கலாமே
மைப்பரவுக்கண்டந்தா னெம்பிரானே
மறைக்காட்டிலம்மானே வணங்குவீரே.

என்பதை யனுசரித்திருந்தால் என்னளவுக் கஷ்டம் வராமல் உலகிற் லீனித்திருப்பதற்காகும் பென மதிவல்லபன் ஓர் சார்பாய்ப் புகன்றவை கவனித்த விவேகானந்தன் நாணத்தான் தலை இறங்கிக் கோன்றி அட்டா நமது குற்றத்தை மந்திரி கவனித்து நமக்கும் ரீதி சாஸ்திர சாராம்ஸ கதாநுபலமாக பாடிக்காண்டித்தாரென மதித்து மனவிசார முடையவனு யிருந்தான். இவன் மனக் குறிப்பை யுணர்ந்த அரசன் புத்திரனுடைய புத்தி சாதுரயத்தையும் மந்திரியனுடைய ஆழ்த்த யோசனையையும் கவனித்து ஆச்சரிய முடைய வனுப் மனமகிழ்ந்திருந்தான்.

இங்ஙனம் இவர்கள் நிலை இத்தகையதாயிருக்கையில் முன்னம் விவேகானந்தன் திருவுருவம் பாடும் திருமண சுப்செய்தி திருபுரம் பலதேசத்திலும் அனுப்பியிருந்ததினால், கேகய தேசத்தின் அரசனான புத்திரியாஸிய குணரத்தினம், தான் விவேகானந்தன் வீழ்ந்துப் கொண்டிருப்பதைப் புகன்றனர். அவர் தந்தையும் சம்மதித்து ஆயிர்தவசனுக்குக் கடிதமெழுதி தூதுவர் மூலமாய்த் தெரிவித்தான். அவ்விரண்டு மன்னருஞ் சம்மதித்துக் கொண்ட மையால், விவேகானந்தன் தனது தாய்தந்தை பந்துவன மித்திரா சந்திரமாய்க் கேகய தேசத்திற்குப் பிரயாணமாயினன்.

Scene 2.

இடம்

கேகயதேசம்

கதாநாயகர்.

அரசன்

அழகானந்தன்

மந்திரி

குணசிலன்

இராஜபுத்திரி

குணரத்தினம்.

ஆயிர்தவசனன் விவேகானந்தன் மாயபாகுதன்.

இங்ஙனம் இவ்விதமாயிருக்கையில் கேகயதேசமன்னன் தனது தேசத்தை வெருவாய்ச் சிங்காரித்து வைக்கும்படியாய் நகரவாசிகளுக்கு ஆக்ஞாபித்திருந்தமையால் குடிபடைகள் அங்காளை நன்றாளாய் மதித்து, ஒவ்வொரு வீதியிலும் மகர்தோரணங்கா மாவில்தோரணங்களும் கட்டி சிற்சில ஸ்தானங்களில் புத்தபரதனாரும் ஜோடித்திருந்தனர். சிற்சில பாதங்களில் நடனகச்சேரி, நாட்டியகச்சேரி, ஆட்டகச்சேரி, பாட்டி கச்சேரிகளும் செய்துகொண்டு வெறுவேடிக்கையாயிருந்தனர். இவ்விதமாய் ஐந்துநாள் வகையிலும் கேகயதேசம் இங்கிராபினைப்போற் சிங்காரமாயிருந்தன. அந்நகரத்தரசன், மந்திரி பிரதானியருடன் ஆயிர்தவசனன் வருகையைக் குறித்து அன்பாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

அச்சமயம் ஓர் தூதுவன் தடிவந்து அரசே! யாவரோ வேற்றரசர் படையெடுத்து வந்ததுபோற் காண்டிருக்கின்றான். அரசன் அலங்கத்தில் மீதேறிப்பார்த்து தனது மந்திரி பிரதானியரால் சேனைகளை தயார்படுத்தி சகலரும் புத்தசன்னுத்தமாயிருந்தனர். விவாஹ

சுபமுகூர்த்தத்திற்காகவந்த அமிர்தவசனன், விவேகானந்தன், மதிவல்லபன் முதலானோர் தமது சேனாபதிருடன் தேசத்தேசத்தில் வந்து அந்நகருக்குக் குகாஸமயிசிருக்கும் நந்தவனத்தில் வந்து கூடாரமியற்றி சேனைகளைவளரையும் வீர்த்திருக்கச் செய்து தனது வருணையை ஒரு சுடித்தத்திலெழுதி ஓர் தூதுவனிடம் தந்தனுப்பினன். அந்நூலன் அரண்மனையில் வந்து அரண்மனைப்பணிந்து சுடித்தனைக் கொடுத்தான் அழகானந்தன் அந்த ரூபத்தைக்கண்டு மந்திரிபுரினிடம் டீயாசுக்கலாபினன்.

அழகானந்தன்:—மந்திரி நமது தேசத்தில் வந்திருப்பவர் அமிர்தவசன மஹாராஜன் தனது புத்திரனுடனே சேனாசன்யத்துடனே வந்திருக்கின்றார். இனி இதற்கென்ன ஆலோசனை?

குணசீலன்:—ஆ! அதற்கென்ன யாம் இச்சமயமே சென்று அவரை எதிர்கொண்டைழிந்துக்கொண்டு வருவோம்.

என, புதன்ரவை வினவிய அழகானந்த மன்னன் மனமகிழ்வுடனே தனது மந்திரி பிரதானியருடனே அரண்மனையை விடுத்து நந்தவனத்தில் வந்தான். அமிர்தவசனன் தனது மந்திரி பிரதானியருடனே எழுந்து நுழைக்கொருவர் ஆலிங்கனங் செய்துக்கொண்டார்கள். சற்றுநேரம் அன்பாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பிறகு அழகானந்தன் அமிர்த வசனன் முதலானோரை அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனையில் வந்தான். சற்றுநேரம் அவரவர்கள் கேட்கங்களை அன்பாய்ப் பேசியிருந்து, கவிபான் விஷயத்தையும் பேசிக்கொண்டிருந்து அரண்மனைப் புரோகிதனால் முகூர்த்தநாள் நர்மானங் செய்துக்கொண்டனர் குணசீலன் சிற்பசாஸ்திரிகளை உரவழித்து விவாஹ மண்டபம் வெகு வினோதமாய் தீர்த்துநின்றார். புரோகிதன் சொன்ன விதமே விவாஹசபமுகூர்த்தநாளில் விவேகானந்தனுக்கும், குணரத்தினத்திற்கும் மண்காஸநாள் செய்துவைத்து ஆஸட ஆபரணங்களைத் திக்காரித்து மணவரையி லுட்காரவைத்து மல்லிய ஸ்திரீகளால் நலங்கொிந்து வேதவேதிய ரக்ஷைதந்துவ சபிபவாவென்றனை வரும் ஆசிரவநிக்கவும் விவேகானந்தன் குணரத்தனத்தின் கழுத்தில் மல்கெயிந்து ருட்டி. மனமகிழ்ந்தான்.

அப்பால் வந்த பிரத்தின ரனைவரும் அலுகலை பதார்த்த திவ்யான்ன ககபோதன நக்சி நந்தருக்கிடமிட அழகானந்தனிடம் விடைபெற்று தேசத்தேசத்தை விடுத்தது அவரவரிருட்டிம் பேரவின்.

அப்பால் விவேகானந்தனும் குணரத்தனும் மனமகிழ்வாய் மருவி
சுவித்த மரீஞ்சலாசமாய் வாழ்த்திருந் தன்ன ஞானஸ்துரைத்தனும்
தமது மணமுனைப்பார்த்து சொல்லதாயினன்.

குணரத்தன்:—பிரணாபதி! யாம் காண்பதினம் கந்தவனது கந்தி
பார்த்துகொண்டு வருவேமாய் பென்று என்மன மிசைகிறது
தமது கிருஷ்ண பிரங்கிலேன்மீம்.

விவேகானந்தன்:—காதலி! உனது இஷ்டப்படியே யாதுஞ் சம்மதித்
தேன் உன்விஷ்டப்படியே செல்வோம்.

என, புகன்று இருவரும் அன்றிரவில் தமது சுகத்திற் கிசைந்த
மனோல்லாசமாரிருந்து, சபனிந்து விழிந்தெழ்ந்து, அருளுறைய
மாளிமது, ஸ்வபாபான கேமகிஷ்டை முடித்துக்கொண்டு பனகார
பக்ஷணம் புசித்துவிட்டு ஆடை ஆபரண சிங்கார அலங்காரமாய்
விவேகானந்தனும் குணரத்தனும் அழகானந்த முசுவதீகாமாய்
பாங்கியருடன் சேர்ந்து கந்தவனத்திற்சென்று சம்தநேரம் விளை
யாடித் கொண்டிருந்தனர்.

விவேகானந்தன்:—காதலி! அதோ பார்த்தனையா இரண்டு பான்
ருட்டிகள் என்னமாய் விளைபாடித் கொண்டிருக்கிறது அவைக
ளுடைய அன்பை கவனித்தனையா?

குணரத்தன்:—ஆம் ஆம் பிரணாபதி! அந்தக் குட்டிகளை பிடித்து தரு
வீராகில் விட்டிற் கொண்டுபோய் விளைபாடித் கொண்டிருப்பதற்
காகும்.

விவேகானந்தன்:—பெண்ணே! அந்த ஆசைவையாதே. அவை
களின் தாய்வந்து பார்த்தால் விசனப்படும். அதுசரியல்ல நாம்
வந்து வெகு நேரமாச்சது விட்டுக்குச் செல்வோம் வருவாய்.

குணரத்தன்:—பிரணாபதி! எனிவ்வாய் அலசரப்படுகிறீர். மெது
வாய்ப் போகலாமே.

என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே ஓர் மாயராஷத்தன் திட
லென்று ஓடிவந்து, குணரத்தனத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிப்போயி
னன். விவேகானந்தன் விவேசமேபென்று பூரிரில் விழ்ந்து மூர்ச்
சையானான் அம்மார்க்கமேபோய்க்கொண்டிருந்த சந்தியாகியொருவர்
அவனை திடப்படுத்தி களையாற்றி சகலமும் அவனால் சொல்லக்
கேட்டு, எழுதுவாங்கல்கை பந்திரித்துக்கொடுத்து, இதை இராகுத
னிருக்கும் கோட்டையிற் போடுவார்களில் அங்குசில் அற்புதங்கள்

தோற்றமும் அனைத்தகன்நி மயம்மா மமல் சூனையிற்சென்று அனை உயிர் திசையறிந்து கொண் றுமிட்டு உனது மனையானே அழைத்துக் கொண்டு வருவாயென்று சொல்லிவிட்டுப் போயினார். விவேகானந்தன் மனமகிழ்ந்து அருகிலிருந்த தாதிப்பெண்களை அரண்மனைக் கணுப்பிவிட்டு, தான் சந்தியாதி கொன்ன மார்க்கமாகவே சென்று மனையாவாகிய குணரத்தினத்தையழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காக அரண்மனை மார்க்கமாகினை செல்லுதலின் தாதிப்பெண்களனைவரும் அரண்மனையில் வந்தனர்.

அரண்மனையில் வந்த கன்னியர் மனக்கொருமையிருந்தனர். அச்சமயம், இராணி ஆச்சரியமடைந்து பெண்கள் உமரூபன் வந்தவனது புத்திரியெங்குசென்றனென வினவினா, தோதிப்பெண்கள் நடந்தவையனைத்தும் விபரமாய்ப் புதன்மறை குணவதி கேள்வி யுற்று, ஆ! மகனே! யுன்னை அகரணெந்ததுச் செல்லும்போது உன ளாள் எவ்விதம் துடித்ததோவென மனம் கசுத்தபுதனர். அருகிலிருந்தோ ரனைவரும் ஒடிவந்து யாதென விசாரித்தனர். குணவதி துதிசன் புதன்மறையனைத்தும் புதன் மகனே கூர்முடன் பிரிந்தேனென்று அன்னீர்த்ததுப்பன் கதறியபுதனர். இராணியாவினையில் இத்தகையதாய் அழகுரல் கூர்சங்கேட வதக்கவளித்த அரண் முதலானோ ரோடிவந்து யாதென விசாரித்தனர். நடந்தவை யனைத் தும் கேள்விபுத்தனர். இனி இதற்கென்ன செய்யப்பென்று சற்று நேரம் ஆலோசித்தனர். ஆனால் குணரத்தினத்தின் தந்தையாகிய அழகானந்தனுக்கு மனத்தாவாமல் விசாரித்தனன் மக்திரி பலவித விதையவார்த்தனைப் புதன்மறை.

அழகானந்தன்:—மக்திரி! இனி காலதாமதம் செய்வது நன்செல்.

மது அரண்மனை ஜோதிடனை வரவழைப்பீர்.

மக்திரி:—ஜோதி வந்தனர்.

அழகானந்தன்:—ஜோதிடனே இராஜபுத்திரியின் காலகணித்ததை விபரமாய்ப் புதல்வர்.

ஜோதிடன்:—அரசே! உமது புத்திரியாகிய குணரத்தினத்திற்கு இன் றும் ஒரு மாதகாலம் வரையிலும் மகிக்குகையில் சிறைமட டிருக்கும்படியாய் கேரிமும், பின்பு கைகாலம் வரையிலும் மஹா சாமந்தியஞ்செய்த தனது மனுவலுடனே இத்தனம் வரு வதற்காகும் இதைப்பற்றி தாங்கள் யாதொரு மனக்கவையு மெய்தாதிர்.

என் புதன்மனன், அரசன் துருவாறு மனத்தேறி யிருந்தான். இவ்விஷயத்தை விலைகானந்தன் தன்மையையே அயிர்த வசுவன் கேள்வியுற்ற, அவனும் பலவிரமாய் மனசைஞ்சலமடைந்து வேதி டர்க்கால் விதியகானந்தன் காவரிகையைத் தெரிந்துக்கொண்டு துரு வாறு மனத்தேறி யிருந்தான்.

Scene 3.

இடம்

அரசன்மயம்

கதாநாயகர்

விலைகானந்தன்:—சந்தியாதி, குணரத்தனம், இராகுதன்.

இவ்ளனம் இவர்கள் தலை இவ்விதமாயிருக்கையில், முன்னம் மாயராகுதன் குணரத்தனத்தை யெடுத்துக் கொண்டபோய் நான் வாசஞ்செய்யும்படியான குணையில் வைத்துக்கொண்டு அவனை புசிப் பதற்கு மனாபில்லாமல் அவளுடைய அழகைக்கண்டு மனமயங்கி அன்பாய் பதாமமையப்போல தேத்தரானந்தமாய்ப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தான். அனல், தானமாத்திரம் தனது பக்கனத்திற் கிசைந்த லையாகிய மிருகங்களைப் பிடித்துத்தீண்டு, அவை ஜ்ரணிப்பதற் கிசைந்த கடல்கிரைக் குடித்துவிட்டு குணரத்தினத்திற்கு வேண்டிய காய்களெல்லா கொண்டுவிட்டு கொடுத்தக் கொண்டிருப்பான். குணரத் தனம் அந்தக் காய்களிகளைப் புசித்து கீவிரிரகுந்தி தபகியைப்போல சதா பகவத்பத்தியாளர்தமாய் யிருந்தான். கிசைமயம் இராகுதனுக்கு நரமான்மபகனாம் வேண்டியதாயிருந்தால், மனிதசஞ்ஞாய நானகத் திற்சென்று வதிப்போக்கர்களை யெல்லாம் பிடித்துக்கொண்டு வந்து குணையருவிருக்கும் விருகத்தில் இறங்கிச் சம்மிக்கொற் பிணத் துக்கட்டி வைத்திருந்த, சனக்கு வேண்டியபோது அந்தமவிதர்களை லைவிலைத்து வொண்டிக் காயைப்போல் கடித்துக்கடித்து நிகழும் இலிகமயாகப் புசிப்பான், அவர்கள் சூய்யோ முறைப்போலெனக் கூச்சலிட்டிக் கதறியழுகும்போது குணரத்தனம் மனமிரண்டு திசு லடைந்து அடித்து ழார்ச்சையாய் விடுவான். அச்சமாய் மிருகக் ணைப்போன்ற விகாரகுணமடைந்த இராகுதன் பரிதாபமடைந்து குணரத்தனத்தை யெடுத்து உட்காரவைத்து ழார்ச்சை தெனியுட்டி யாய்க் கீவிராய்ந்தி சனிகாய்களைப் புசிக்கச்செய்வான். இவ்விதமாய் குணரத்தினத்தின்கதி அபாய கிலையாகவே யிருந்தது.

இவ்வனம் இத்தகைய அற்புத ஐனந்த ஆச்சரிய காட்சியாயிருக்கையில், விவேகானந்தனுள் தனது கண்புள்ளை குணத்தினால், தை இராஷ்டன் எடுத்துக்கொண்டு போனுவேயென்று மனச்சார மடைந்தவனாய் அவனை இனி சம்மாய்விடுவதில்லை என்னையும் அவன் மென்றுநின்ற விட்டாலும் சரி! குணரத்தத்தை பிரிந்து உயிர் பிழைத் திருப்பதில்லைபென்று மனவராய்மாய்த் தனானைக்கொத்தி லேக்தி வனவாசியாய்ப் போய்க்கொண் டிருந்தான். இரவுகாலத்தில் மிருகசஞ்சாரமா யிருப்பதைப்பற்றி மனச்சார மடைந்தவனாய், அகியாயமாய் ஆகி இழப்பதிலும் குணரத்தத்தை எடுத்துச் சென்ற இராஷ்டனுடனெதிர்த்து அவன் வாய்ப்புணர்வதே சீரேஷ்டமென மதித்து இரவுகாலத்தில் யிருக்கிறதின் கீழேயிடமர்ந்து சயனித் திருப்பதும், பகற்காலத்தில் வதிநடப்பதும் பசுவேளைக்கு காய்கனி களைப் பிசித்துப் பசிதணிவதுமாய் பிரயாணமா யிருந்தான்.

இவ்விதமாய் விவேகானந்தன் வெகுதூரமாய்ச்சென்றும் தான் நாடியகாரியம் நிறைவேறாம லிருந்ததினால் மனச்சார மடைந்தவ னாய்ப் போய்க்கொண் டிருக்கையில், வந்தியில்திருத்த நத்தவனத் தைக்கண்டு, அங்கிருக்கும் தாமரைப் பொய்கையிலேயே ஸ்ரீராம பான தேமதிழைப்புரிந்து இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்களைப் பிசித்து நந்திருத்திக் களைதெளிந்து குளிர்ந்த வாடை வீசுதற் கிலிமை பொருந்திய வசந்த மண்டபத்திற் சற்றேறாம் உட்கார்ந்திருந்து பல விதமாய் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவ்வளம் ஓர் சந்தியாசியும் தனது சிஷ்பலர்க்கத்து ன் வந்திருந்தனர். அவரைக்கண்டவுடனே மனமகிழ்வாய் அவருகில் வந்து நமஸ்கரித்தான். அம் மஹான் மனங்கனிந்து இவன் இல்லற வாசியா யிருக்கின்றனே இவன் யாது காரணமாக இவ்வளவுதூரம் வந்திருக் கின்றானென யோசித்து விவேகானந்தனை விசாரிப்பதாயினர்.

சந்தியாதி:—அப்பா! யாது காரணமாக இத்தகைய பயங்கமான கானகத்தில் தனிப்பாய் வந்திருக்கின்றீர்?

விவேகானந்தன்:—சகலா! யாறும் எனது மனைவியுமாக நத்தவனத் தில் யருகையில் ஓர் மாயராஷ்டன் வந்து அழற்பிப்பென்கிள எடுத்துக்கொண்டு இம்மார்க்கமாய் ஓடிப்போயினன். அவனைத் தேடிக்கொண்டு போகிறேன்.

சந்தியாதி:—அப்பா! பெண்ணோ காண்போரிச்சிக்கும் அழகைமற் றவர், அவர்களைசையல் ஆரேக மனிதர் மரணமெய்நினர்.

அவ்விறுமிருக்க, நீ அந்தப்பெண்ணை ஏன் துணையா யணுதற்குக் கொண்டு அந்தப்பொழுதில் நந்தவனத்திற் கணுதற்குக்கொண்டி வந்தனை அழகான பெண்ணால் ஆணிக்கடாயமென்ப துணையா வில்லைபா? அன்றியும், இப்போது, நீ தேடிக்கொண்டு போகு லென்ன செய்வாய்?

விவேகானந்தன்:—சுவாமி! யான்மாத் திரம் அவனைக் காண்பேனாகில் எனது அஸ்திரத்தினாலவனை சித்ரவதைசெய்து என் கோபத் தைத் தணிவேன்.

சங்கியாசி:—சரி! அப்படியானாலும் அவன் இராகுதன், நீ மணிதன் இருவரும் ஒருவரோ டொருவர் எதிர்த்தவர் பொருந்திடில் உன்னை அவன் கரும்புபோல மென்று கின்று விட்டாலென்ன செய்வாய் முதலுக்கே மோசமாய் விடுமே.

விவேகானந்தன்:—சுவாமி! அதர்மம் தர்மத்தை வெல்லாது அவ்விற மாய் அந்த ராகுதன் எவ்வளவு சமர்த்தனா யவனுனாலும் என்னை வெயிக்கமுடியாது. அன்றியும் மறவர்க்குத் தரிசனம் அபாய விமோசன மென்பதுபோல உமது தரிசனங்கண்ட ளனக்கு யாதொரு அபாயமுமில்லாமல் இராகுதனை வெயித்து எனது பத்தினியை அணுதற்குக்கொண்டு போவேன்.

சங்கியாசி:—அப்பா! நீ இவ்வளவு உண்மையான நற்குணம் விளங்கி யவனாகையால் உனக்கு ஒருபோதும் அபாயம் வராது உன் இஷ்டப்படியே நீ அந்தனை வெயித்து உனது பத்தினியை அணுதற்குக்கொண்டு போவாய், ஆனால் யான் உனக்கு ஓர் யோசனை சொல்கின்றேன் அகவிறமே செய்வாயாகில் நீ வெய்யம் பெறுவாய்.

விவேகானந்தன்:—சுவாமி! தமது அனுக்கிரகப்படியே நடந்துகொள் வேன் உபதேசித் தருள்வீர்.

சங்கியாசி:—அப்பா! நீயோமணிதன் அவனோ மாயராஷதன் அவன் மத்திரவணினையிற் சிறந்தவன் தனது உயிரைதேவதத்தில் வைத் திருக்க மாட்டான் வேறு எவ்வனமேனும் மறைத்து வைத் திருப்பான். அந்த விபாய் தெரியாமல் நீ அவனிடத்தில் சண்டைசெய்தால் அவனை வெயிக்கமுடியாது. ஆகையால் நீ இந்நா லுதிராய இரவும் பகலுமாய் பத்தினிந்து நாட்சென்றால் வறியில் ஓர் பெரியமலை தோன்றும், அந்தமலை யடிவாரத்தில் ஓர் குகை

பிரஞ்சினத்தை, அங்கனம்சென்று உண்டு மணியானைக்கண்டு அவனாக இராக்கதன் உயிரிழையைத் தெரிந்துகொண்டு அவனுக்குத் தெரியாமல் அவன் உயிரிழை பிரஞ்சுமிடத்தித்போய் அவனைக் கொன்றவிட்டு வரவேண்டும்.

என, சொல்லிவிட்டு நமது சிஷ்யர்களுடனே போய்விட்டனர். அப்பால் விவேகானந்தன் மனமெழு வெய்தியவனாய் காதத்திறந்து சேந்தி கானகமார்க்கமாகச் செல்வதாயினன். இவ்விதமாப்போய்க் கொண்டுருக்கையில் வழியிலோர் ஆலமரம் தோன்றியது அதன் உச்சியில் நின்று பார்த்தான். ஒருமைல் ஞாபத்தில் ஓர் பெரியமலை தாணப்பட்டது. அதனால் அவன் மகிழ்ந்து இனி நமது எண்ணம் கைகூடி விட்டதெனமதித்து, அம்மரத்தை விடுத்திறய்வி தான் கண்ணுற்ற மார்க்கமாகவே வந்துக்கொண்டிருந்தனன். அங்கனம் வழியிலெழிறுற்ற கணையில் குணரத்னம் க்ரானஞ்செய்த வஸ்திரத்தை யுடுத்திக்கொண்டு மலையருகில் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

அச்சமயம் கிவேகானந்தன் கண்டு பெண்ணை! யானிதோ வந்து விட்டேனென்றான். குணரத்னம் திரிச்சிட்டு ஆ! பிராணபதி! யான் இத்தனைநாளாய் மனவிசாரமா யிருந்தேன். இப்போது நமது முகதரிசனாக் கண்டவுடனே எனது மனவிசாரம் பறந்து போச்சது வருகிற பிரிவாய் ஒடிப்போவோ மென்றான். கிவேகானந்தன் சிரித்து, பெண்ணே! அவனோ இராக்கதன் அவனை உயிருடனே விட்டுவிட்டு யாம் ஒடிப்போனால் பின்னால் வந்து நம்மைக்கொண்டு விட்டாலென்ன செய்கிறது. ஆகையால் கொடிய பாய்ப்பக்கொண்டு கொளுத்தி விடுவதுபோல அந்த ராக்கதனைக் கொண்டு விட்டுப் போமென்றான். குணரத்னம் மனத்தினகத்து பிராணபதி! அந்த ராக்கதனோ மனிதரைத்தினனும் மடபாவியா யிருக்கின்றான். அவன் முன்சென்றால் அபாயமாகு மென்றான். அப்போது கிவேகானந்தனுக்கு சந்தியாசு சொன்னவார்த்தை ஞாபகத்தில் வந்து பெண்ணே! நீ இராக்கதன் வந்துவுடனே அவனுடைய உயிரிழையைக் கேட்டு தெரிந்தக் கொள்வாயானால் யானனை வளர்திற் னொன்றுவிட்டு வுன்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போவேனென்றான். குணரத்னம் அவ்விதமே வந்தெனச் சம்மதித்துக்கொண்டு நனது வாசஸ்தானமாகிய குகைபுறப் போயிருந்தான். கிவேகானந்தன் அங்கிருக்கும் ஓர் ஆலமரத்தின் கீழ் மீதேறி இலை மறைவில் மறைந்திருந்தான்.

இங்ஙனம் இவர்கள் கினைவு இத்தகைய அற்புத ஆச்சரியகாண்டியாபிடுக்கையில் மாயராகாதான் நன்கு வழக்கப்படியே வனநிருகங்களைப் புகித்துவிட்டு எபஸ்ஸைக்குடித்துப் படுதலிற்று குணமத்தன். இத்தகைய வேண்டிய காய்கனிகளைப் பறித்துக்கொண்டு தனது வாசஸ்தானமான குகையில் வந்தான். இவன் குகையை விருஷத்தின் மீதிவிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த கிலேகாந்தன் மனப்பங்கு முண்டவனாய் இனி இவனை எவ்விதமாய்க் கொல்லுகென்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தான். இராகாதன் கொண்டுவந்த காய்கனிகளை குணமத்தனத்திற்குக் கொடுத்தான். அவர் அதனை அருந்தாமல் மனவிசார முண்டவனாய்ப்போல பரிதாபமாய்ச் சொல்வதாயினன்.

குணமத்தன்:—ஐயா! எனது காய்கனிகளெல்லாம் தபால்குகையிலே போகும் இப்ப தாங்களே இத்தனை நாளாய் எனக்கு இனிமைசேர் கணினர்க்களைப் பறித்துக் கொண்டென்று கொடுத்திவ்நீர் உமக்குப் பின்னால் இந்தக் காலகத்தில் யாரெனக்குத் துணையாகும் அவ்நியும் இந்தப் பங்குமான காலகத்தில் யாரெனது துணையுமில்லாம விருக்கின்றேனே. இவ்விஷயத்தை கினைக்குகெனதும் எனக்கு மிகவும் விசனமாயிருக்கிறது.

இராகாதன்:—பெண்ணே! இதைக்குறித்து நீ கினைப்பதாதே யான் சதாகாலமும் சுருஷிவிடாகவே விருப்பேன்.

குணமத்தன்:—உயிரிடுக்கும் ஸரையில் தானே சுருஷிவிடாவிருப்பீர், உயிர்போது லென்ன செய்கிறது.

இராகாதன்:—(சிரித்து) பெண்ணே! எமதும் எனைக்கண்டால் மனமிரளுவானெனின் எவ்விதமாய் யான் மரணமாவது?

குணமத்தன்:—சுடுதென்ன ஆச்சரியம்? வல்லவனுக்கு வல்லவன் வைபகத்திலுண்டு என்னுந்தன்மைபாய் உலகத்திற்குத்தேவோடு ஒருவனைக்கொல்ல மந்திரஞ் செய்கின்றான். அவ்விதமிருக்க தாங்களே காலகஞ்சென்றால் இரண்டுமூன்றுநாள் பொறுத்து வருவிவ்நீர். அச்சமயம் யாவராயினும் உம்மைக் கொண்டு விட்டாலென்ன செய்கிறது.

இராகாதன்:—பெண்ணே! எத்தகைய வீரநி வீரனுளும் என்னை வெல்லப்படுகரு முடியாது? அவ்விதமெனின் உலகத்திற்குக் காலகஞ்சென்றும் தன்னுயிரை தனது கழுத்தாவில் வைத்து

தக்கொண்டிருப்பான். அப்போது பகைகளுக்கும் எதிர்த்து சண்டைசெய்து கொண்டு போடுவார்கள். ஆனால் என்ன அவ்வித மாய்ச் கொள்வதற்கு முடியாது.

குணரத்னம்:—ஈதென்ன ஆச்சரியம்? எத்தகைய லீலாக்கும் ஆகிய பாக்கையி லிருந்து மல்லவோ உமக்குமாத்திரம் இல்லாம லிருந்தால் உலகிலெவ்விதமாய் உலாவுகின்றீர்.

இராகுதன்:—பெண்ணே! என்ன உரிமை தர் பெட்டியில் அடக்கஞ் செய்கிருக்கின்றேன் கவனிப்பாய்.

என்று, குணகர லிருக்கும் தர் புரத்திற்சென்று அங்கணமிருக் கும் கதவைத்திறந்தான் அந்நிகுள் தகத்தகையமாய் தங்கப்பிரகாச மான தர் பெட்டி காணப்பட்டது அனைத்திறந்த உடனே தர் சக்கரஞ் சுழன்று கொண்டிருந்தது. அதைக்கண்ட குணரத்னம் ஆச்சரிய மடைந்து ஈதென்ன ஆச்சரியம், யாதொரு ஆதாரமுமின்றி சுழன்று கிறதெவென்று சிந்தித்தான். இராகுதன் மரமுண்ணாமல் பெண்ணே! இறுதான் எனது உயிர் எப்போது இத்தச்சக்கரம் சுழலாமல் நின்று விடுமெனத் தர் அப்போதே தான் எனது உயிர் சிந்துமென்று சொன் னான். அதையுணர்ந்த குணரத்னமும் சரிதானென்று சம்மதித்துக் கொண்டி, ஐயான உமக்கு எல்லாவிதும் அபாயமில்லைபென யான் நன்குணர்ந்தேன். இனி எனது கஷ்டநஷ்டமும் விலகிப்போனது இனிமையும் சுகலீலியாதி ருப்பதற் காகுமென்று மனமெழியா லிருந்த வன், அசரன் தான்செய்தவந்த காய்களிகளைக் குணரத்னத்திற்கு கொடுத்தான். ஆனால் அதை மிகவும் இனிமையாய்ப் புசித்துவிட்டு இனி இவனை கொல்ல வேறுமென்றும் பெண்ணத்தினால் அவனைப் பார்த்து, ஐயா! யான் அநேகமானாய் அன்னம் புரியாமலிருந்ததிலால் தேகம் இளைத்திருக்கின்றது. ஆகையால் மனித சஞ்சாரமுள்ள நகரிற்சென்று அவ்வனமிருக்கும் மிட்டாய் கடைகளில் நாய்பாளன் கலிலிருக்கும் மிட்டாய்களைக்கொண்டு வருவீராதில் புசித்தப்பசி தணிவேவென்றால், இராகுதன் மனமெழிந்து அவ்விதமே நன் தெளச் சம்மதித்து அங்கிருந்து பிரயாணமாகி ஆரண்ப மார்க்க மாகவே நமது மனிதசஞ்சாரமான நகரிற் பிரவேசித்தான் அங்கு யிருப்பவர்கள் இவனைக்காண்டு மனமிரண்டு நாதமுழுஞ் சிதறி யோடி னார்கள்.

அச்சமயம், இராசுதன் ஓர்மிட்டாய்க்கடையில் சென்று அங்கிருந்தும் மிட்டாய்களின் வாசனையை மூக்கு இனிமையாய் இருந்தினால் அவைபுகுந்தும் தானேபுகுந்திட்டு மறுபடியும் ஓர்வொரு மிட்டாய்க்கடைகளிலும் சென்று மிட்டாய் புகுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இங்ஙனம் இவன்நிலை இத்தகையதாயிருக்கையில் குணரத்னம் இராசுதன் உயிரிடுக்கும் கித்தலைத் தவவித்தக் கொண்டிருந்தவளாகையால், மனமறிவா யிருந்தனர். அச்சமயம், விருகத்தின் மீதுருந்த விவேகானந்தன் மெல்லென இறங்குவது, குணரத்னத்தின் முன்வந்து பெண்ணே! அச்சமுடைய சமாச்சாரமென்னவென்று வினவினான், குணரத்னம் மனமறிந்து பிராணபதி இங்கேவாருமென்று அழைத்துச்சென்று நிறுவொள்கதவைத் திறந்தான். அங்ஙனம் ஓர் சக்கரம் சுழன்று கொண்டிருந்தது. அதனைக்கண்ட விவேகானந்தன் கடுதென்ன வென்றான், குணரத்னம் புருகைப் புரிந்து பிராணபதி! இதுதான் இராசுதனுடைய உயிர் இதனை மீதுத்திமிட்டால் அத்தராசுதன் மரணமாவான். அச்சமயம் நாம் நமது தேசத்திற்குப் போய்விடுவோமென்றனர். அங்ஙனத்தை உபகேகவிபுற்ற விவேகானந்தன் இதுஓர் பெரிய காரியமாயென்று ஓர் மரத்தின்கிளைபை இளைகளுடனே போடிந்து சக்கரத்தின்மீது மோதியடித்தான் சக்கரம் சுழலாமல் சக்கல் சக்கலா போடிந்து போனது. அச்சமயம் இராசுதன் ஓர் மிட்டாய்க்கடையில் மிட்டாய்தின்னுகொண்டிருக்கும்போது திகிலெனவிறந்து மரணமூர்ச்சையாக மெல்லென வெழுந்துபுரண்டு கவனித்துக்கொண்டு குணரத்னருந்த சக்கரம் ஓடிந்து போனதினால் குணரத்னம் செய்தமோசத்தை நினைந்து நாம் மரணமாவதற்குப் போய் அந்தப் பெண்ணைக் கடித்துத்தின்று விடவேண்டுமென்று சோய்த்தான் ஒடிவரலாயினன். அச்சமயம் விவேகானந்தன் தறுகிற கணதொடுத்துத் தயாராயிருந்தபடியால் நிறுவொள அசுரமயிது விடுத்தான். அவன் அம்புபாய்ந்த அதிர்ச்சியினால் நிறுவொள மூர்ச்சையாய் வீழ்ந்திறந்தான்.

அச்சமயம் விவேகானந்தனும் குணரத்னமும், அங்கிருந்து பிரயாணமாகி ஆரண்யமார்க்கமாப்ப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

Scene 4.

இடம்

கந்தவனம்

கதாநாயகர்

விவேகானந்தன், குணபத்னம், சங்கியாசி.

இங்ஙனம் இவ்விதமாய் விவேகானந்தனும் குணபத்னமும் போய்க்கொண்டிருக்கையில் வழியிலெதிரூற்ற ஓர் கந்தவனத்தனக் கண்டு ஆனந்தன் கொண்டவராய் நானு எட்டகட்ட சவலையினத்தும் ஓதந்தவிட்டதென மனமகிழ்ந்தவராய் அவ்வனமிருக்கும் தாமரைப் பொய்கைநிழி ஸ்நானபான நேமதிஷ்டை யனைத்தும் முடிந்துக் கொண்டு அங்கனம் அடர்ந்தசெதப்புளதார்ப விருகூங்கனிந்தாய்த் துக் கணிர்துளநாகிய இனிமைசேர் கனிவர்க்கங்கோப் பறிந்துக் கொண்டுவந்து வசந்தமண்டபத்தி லுட்கார்ந்து சத்பதி இருவரும் புசித்துக் களைதெகிந்து சற்றுநேரம் இளைப்பாறுதலாக வசந்தமண்ட பத்தி லுட்கார்ந்திருந்தனர்.

அச்சமயத்தில் ஓர் சங்கியாசி அம்மார்க்கமாகவேவந்தனர். அவரைக்கண்டவுடனே விவேகானந்தன் நிறெரன் நெழ்ந்துபோய் அவருடைய திருவடியை பணிந்து சுவாமி என்ன மனக்கவலை வகத்துவீரென்றான் அம்மஹான் ஆகிவந்திற்று அப்பா! இனிபாலும் மனசஞ்சலமெய்தாதேயென்று தைரியவார்த்தையைப்புகன்று தன்னுடனே யழைத்துக்கொண்டு அக்கந்தவனத்தி லுலாங்கி கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம் குணவதியும் அவர்களுடனே வருகலாயினர். அம்மஹான் திருமடிப்பார்த்து சி! எதென்ன மனையென்று திரும்பினார். அச்சமயம் விவேகானந்தன் சங்கியாசியைப் பணிந்து சுவாமி இவரொன்மனையாக் தெப்பவத்திற் கிறத்தவர் மஹா உத்தம! எமது காலங்கிதியாசத்தினால் இத்தகைய பயங்கரமான கானகத்தில் வந்து பாதிநித்திர லானேமென்று நடந்தவை யனைத்தும் ஆதியோடந்தமாய்புகன்றனர். சங்கியாசி பரிதாபத்துடன் அவர்க்குரிய கழுளை வாய்ந்து அப்பா! நீயானொரு மனவருத்தமு் மெய்தாதே! உலகில் பிறந்த மனிதர்க்குக் கருதக்கம் வாய்ப்பது உலக வழக்கன்படியே யன்றி னூதனமாய் வந்ததல்ல, அவ்விதமே நீ முன்னனந்திற் செய்த பாபுண்ணியத் தனாவியடியே வகதுக்க மறுபிக்கொளும். அவத்தில் சுகமனுபவிக்கும்போது மனமகிழ்வதும், துக்கவதுபவிக்க

கும்போது னுயரப்படுவதும் சரிபல்ல ஆனால், நீ! இல்லறவாசியாய் நகரிகிருக்கும்வனையில் சுகவதிபாகிய மனையாண்டனிநுந்தாய் ஆனால் இப்போது நீ தபசிகள் சூழும் வனத்தில் இவ்வளவு அழகமைந்த பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு வரலாமோ ஆனால் உனது காவலித்தி பாசம் இவ்விதமானதால் இதைக்குறித்துப் பேசவதினும் பிரியோ சனமில்லை. அன்றியும் சில அஞ்ஞானமாய்கையுடைய அறிவேகிகள் வருவாராகில் உங்களுக்குவருக்கும் பலவிதமாகிய கஷ்ட நஷ்டமாகும், அதனிராளுளும் அழகுடைபமனைபாளால் ஆபத்தாகுமென்பதுநான் கிளாயோ? பென்று சொன்னார் விவேகானந்தன் சுற்று போசித்து கவாமி நாங்கன் சொன்னவிக்மே எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இவற்றிற் கெவ்விதமென்று வினவினன்.

சந்தியாசி:—அப்பா! நீ இதற்காக மனவிசார மெய்யாதே யான் இந் தப்பெண்ணை ஆண்பிள்ளைப்போற் செய்து வருகிறேன்.

விவேகானந்தன்:—நாங்கள் சொல்வதைக் கேட்கும்போதே எனக்கு மிகவும் திசனமாயிருக்கிறது. அரிதேனெனின் பகவான்சிருஷ்டியின்படியே பெண்புமாவிருப்பவளை ஆண்பிள்ளை ரூபமாப்ச் செய்து விட்டால், இருவருமிடிற்கும் உதவாதவனாயிருந்தாலென்னசெய்கிறது நான்குநிற்கு யாதேனும் ஓர் கல்வந்தகான் பித்து எமது தேசத்திற்குப் போகும்படியாய்ச் செய்துவிட.

சந்தியாசி:—நீங்கள் மனிதசஞ்சாரமுள்ள தேசத்தில் போவதற்கு ஆறுமாதத்திற்கு அதிகமாய்ச்செல்லும், அந்தனை நாளைவரைக்கும் இவ்வளவு அழகானபெண்ணை நனியாயவைத்துக்கொண்டு போவதிலும் தற்சமயம் யான் இரண்டு மத்திரம் கற்பிக்கின்றேன் அதில் ஒன்றை உச்சரித்தால் புருஷரூபமாகும், மற்றொன்றை உச்சரித்தால் பெண்புமாகும் தற்சமயம் ஆண்பிள்ளை ரூபமாகவே உன்னுடன் நடந்து ஆணயந்தைவிரிந்து தேசத்திற்குப் போனபிறகு பெணயந்திரத்தை உச்சரித்தால் பழைய ரூபமாகிவரும், இவையனைத்தும் கவனித்து, உனது இஷ்டத்தைத் தெரிவிப்பாய்.

விவேகானந்தன்:—கவாமி! அவ்விதமே செய்வீர்?

சந்தியாசி:—ஆம்மா! அருகில் வருவாய்.

குணரத்தன்:—மறையாசியம் கவாமி.

சந்தியாசி:—ஆம்மா! யான்சொன்னாலும் மந்திரங்களை மனதில் வசிக்கக்கொண்டிருப்பாய்.

குணரத்தன்ம்:—சுவாமி நமது திருவாக்கின் படிபே கவமித்துக் கொண்டுடன்.

சுந்திராதி:—சரி! இனி கல்லகாலம் வந்ததென் தெண்ணிக்கொண்டு பிரயாணமாய்ச் செல்வீர்கள்.

வா. ஆசீர்வதித் த விட்டிப்போயினர் அச்சமாயம், விவேகானந்தன் குணரத்தனத்தைப் பார்த்து கிரித்தனன்.

குணரத்தன்ம்:—பிராணபதி! தாமதம் சிரித்த காரணமென்ன?

விவேகானந்தன்:—தற்சமயம் நியும் என்னைப்போல ஆன்மபிர்னை மாபி ருக்கின்மறையே நமருவரும், என்ன முறைகொண்டு போவது?

குணரத்தன்ம்:—பிராணபதி! யான் ஆன்மபிர்னை ரூபமாபி ருக்கும் வகையிலும் அந்தானம், மைத்துனனுமாய் முறைகொண்டு போவேம், ஸ்திரீவேஷமாணல் பனைமயமுபே சதிர்ப்பா மிருப்போம்.

விவேகானந்தன்:—சரி! மீதீர் மந்திரத்தை உச்சரி பார்ப்போம்.

வா. பதார்த்தவை வினவிப் குணரத்தினமும் சரிபென சம்மதித்துக்கொண்டு, ஸ்திரீமந்திரத்தை உச்சரித்தனர். சிவிரோபமழைய ரூபமாபிப் பென்வடிவமானான். மதுபடியும் புருஷமந்திரத்தை உச்சரித்தனன் ஆன்மபிர்னை வடிவமானான். இங்கிதமே காணல் தருவை உச்சரித்துக் கடைசியில் புருஷரூபமாய் விரங்கி பிராணபதி இனி நாமதத்துசெய்வாமல் சிவிரோமாய்ப் புறப்படுவீர் பென்று சொன்ன விவேகானந்தனும் சரிபென சம்மதித்துக்கொண்டு, இருவருமாய் ஆன்மபிர்னை வேஷத்தானே போய்க்கொண் டிருந்தனர்.

இவர்கள் இவ்விதமாய்ப் போய்க்கொண் டிருக்கையில் வழியில் ஓர் னானுத்தைக் கண்டார்கள். இருவரும் அந்தநிலைப் தாண்டிவந்திருக்கிறபிறகு வந்தவர்களுடையதால், இதற்கென்ன போசனைபென்று சிலநேரம் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தனர். குணரத்தினம் சற்று தோணித்து, பிராணபதி நாம் இத்தகையதாய் போவிர்பதற் பிரயோசனமில்லை. நமக்கெதிரிலிருக்கும் இந்த ஆலகிருஷ்ணத்தின் மீதேறிப் பார்ப்போமானால் ஜனத்திரம் செல்லும் பாணதமார்க்காதெரியும் அச்சமாயம், யாம் நமதுதேசத்திற்குச் செல்வதற்கிசைந்த என்முறத்திரியாதேனும் புரிவோ மென்றனர். அவ்வாற்தகையக் கேள்வியுற்ற விவேகானந்தன்

னத்தனும் சரியென்று சம்மதித்துக்கொண்டு, அருகிருந்த ஆஸி
விருகத்தின் கிளையிலே நின்று பார்த்தனன். வடக்கே வெகுதூரத்தில்
கப்பால் கடல்காணப்பட்டது. அங்கு கப்பல்களும் போக்கு
வர்த்தாரிருந்தது. அதனைக்கண்டவுனே விவேகானந்தன் விருகத்
தளையிலே நின்று பெண்ணே! இனி நமது தேசத்திற்குப் போர்வ
தற்கு வெகு அஸபமான மார்க்கங்களைத் தந்து, இந்த ஆற்றின் குளையோ
யோரமாகவே போய்க்கொண்டிருந்தோமானால் கடற்கரை எதிர்ப்பதி
போய்க் கொண்டிருந்தால் கப்பல் மாலுமி நம்மைக் கப்பலிலேறிச்
கொண்டிப்போய் நமது தேசத்தில் விவொன். அச்சமயம் யாம்
யாதொரு கஷ்ட நஷ்டமுமில்லாமல் நமது தேசத்திற்குப் போய் சுதந்திர
யாரிருப்பதற்காகுமென்று சொன்னான். குணரத்தனும் சரிதானென
சம்மதித்துக்கொண்டு பின்பற்றிச் சென்றான். இருவருமாய் அவ்வாற்
தற்கரை யோரமாகவே வெகுதூரம் நடந்துவந்தனர். கடற்கரையைய
யும் பார்த்தனர். தமது மனவிசாரமும் தீர்த்தனர் கடற்கரையில்
இருவருமாய் உட்கார்ந்து வெகுநேரம் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்
தனர்.

இவர்களிருவரும் கடற்கரையி லுட்கார்ந்துருப்பதைப் பார்த்த
மாலுமியானவன் இவர்கள் யாரோ வதிப்போக்கர்போற் காண்கிறது
அன்றியும், இவர்கள் கப்பல்யாத்திரை செய்பவர்போற் காண்கிறது.
என்றாலும், நாம் கடற்கரை யோரமாய்க் கப்பலை நடத்திக்கொண்டு
போவோமானால் உண்மை விளங்குமென கப்பலை கடற்கரையோர
மாய் நடத்திக்கொண்டு போனான் விவேகானந்தன் மனமெழிந்து
பெண்ணே குணரத்தன் இதோ கப்பலும் அருகில் வந்து விட்டது.
இனி நாம் கப்பலேறிச் செல்வோமென மாலுமிக்குக் கைகளைக்
காண்பித்து கப்பலை வரவழைத்தனன். மாலுமியும் சம்மதித்து கடற்
கரையோரமாய் கப்பலை நடத்திக்கொண்டிவந்து கரையில் நிறுத்தி ஓர்
படகை ஜலத்திற்குப்போட்டு ஓர் மனிதனையும் அனுப்பினன். அவன்
கரையிற்சென்று விவேகானந்தனையும் குணரத்தனையும் அழைத்
துக்கொண்டு கப்பலுக்குச் சென்றான். அவ்விருவரும் கப்பலேறி
னார்கள்.

Scene 5.

இடம்

கடல்

கதாநாயகர்.

விவேகானந்தன், குணரத்னம், மாதுமி.

இவ்வணம் இவர்கள் நிலை இன்னிதமாயிருக்கையில் கப்பலானது கடலில் செல்லும்போது குணரத்னனத்தின அழகைக்கண்ட மாதுமி யானவன்—ஆச்சரிப்படைந்து விசுரரிப்பதாயினன்.

மாதுமி:—அப்பா! நீங்கள் எந்த தேசத்தினர்? எங்கிருந்து வந்து செல்லீர்கள்?

குணரத்னம்:—ஐயா! பாங்கர் தென்தேசத்தில் யான் இவருடைய கைமந்துளர். இவ்வெனது அந்தான் எங்களுடைய காலத்திற் யாகத்தினால் இவ்வாறுதான் வந்தவரீட்டோம். எங்களை எமது தேசத்திற் கொண்டிபோய் விடுவதற்கு எங்கலிடம் கப்பற் செலவு செய்யாது. அதற்கு பதிலாக இந்த முத்துமாலையை எடுத்துக் கொள்வர்.

என, மாதுமிநினிடம் முத்து மாலையையும் கொடுத்தனர். அவன் அதனை வாங்கிக்கொண்டு மனமகிழ்ந்தவனாய் அவ்விருவருக் கும் வேண்டிய பணகாரபடினமும் கொடுத்து தனது சகோதரரைப் போற் காப்பாற்றினன், அவனுடைய உபசரணைக்கு விவேகானந்த னும், குணரத்னமும் மனமகிழ்ந்தவராய் இனி கப்பற் சகல நன்மை யும் நிகட்ப்பதுடன் கூடுத தேசத்திற்கும்போய் நமது தாயகத்தை பற்றுண மித்திரர் முதநரிசனமும் கண்டு மனமகிழ்வேமெனும் பேராவதுடன் ஆனந்தமாயிருந்தனர்.

இவ்வணம் இவர்கள் நிலை இத்தகைய ஆனந்தமா யிருக்கையில் மறைமுகவமானதனால் காத்தும் மறையும் விசேஷமாய்ப் பொறித்தது கடல் அலைகளின் வேகத்தினால் கொந்தறிப்பதிகர்த்து கப்பலை வெகு தூரத்திற் கொண்டிபோய்கிட்டது. கப்பலினமகந்தவ மனைவரும் மன மிரண்டு பெரும் கட்ச்சலிட்டனர். அச்சமயம் விவேகானந்தன் மன வருத்த முடையவனாய் இனியாமென்னவென்று சொல்லத் துணரத்னம் இத்தகையபல் மறு கண்ட நஷ்டத்தையகற்றி மறு தேசத்திற் கொண்டிபோய் விடுமென்று ஆசையாயிருந்தோம். இத்தகையதும்

பிழை பணகளுரைப்போல் வந்த இத்தகைய அபாயகரமாய்ச் செய்து விட்டதேயென மிசனத்தினன். குணரத்தனத்திற்கு யாதொன்றுக் தோற்றாமல் இனி கட்டப்பணவு யுள்ளதாய் கவனிப்போம் பகலால் அணைபாவிருப்பாரென தன்மனதைத்தானே தேற்றிக்கொண்டு ஓர் விநாயகிருந்தனன். மாலுமியும் இனி இத்தற்கெவ்விற முயற்சி புரிவ தென பற்பலவிதமாயோசித்தும், தன்னுற்குமான பிரயாசையுடன் கம்பல் ஓசும் வேகத்தை நிறுத்தியும் முடியாமல் மேற்கே செங்குதூர மரீய கப்பல்கடற்காற்று இழுத்துக்கொண்டு ஓடியது. அச்சமயம் மனதையும் கின்றுவிட்டது காற்றின் வேகமும் அபாயமே சகலமும் துவித மனதைநியமன யிருந்தனர். ஓர் பெரிய கப்பலானது அந்தக் கப்பலின் அருகில் வருகலாயின. மாலுமி மனமவிழ்ந்து தன்னைகப்ப ளும் அதோ எதிரில் தோற்றுகிறதே அந்தக்கப்பலின் சின்பற்றிச் சென்றால் கலிமொகந்தருதி தமது கப்பலையும் அந்தப்பெரிய கப்பலின் அருகமை நடுத்திக்கொண்டு போனான். அந்தக்கப்பல் திருடர்க ளுடைய கப்பல், அவர்கள் அந்தந்த தேசத்திற்கென்று வந்திப்போக் கிற்கட்டு பலவிதமான ஆசைவார்த்தைகளைச் சொல்லி மோசமாய் அழைத்துக் கொண்டுவந்த கப்பலிலேற்றிக் கொண்டபோய் அந்தந்த நிலகாரியிருந்தும் கிராமாதிசு விநிமயம்கொயது ஆன் லுன்றுக்கு 50-விதான வாக்கிக்கொண்டு போவதும் கிராமானவர்கள் கிராமாதி வாகிக்கு அகிலமயாவிருத்த பரிச்செய்து ஒவ்வொரு கொண்டிருப் பதமே வழுக்கப்படுப்பதற்கும் அந்தத்திருடர் செஞ்சிபவந்தமது கப்பலிப்பற்றிக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் விவேகமானவருக்கும் கப்பல் பிசகவிடாதுதாம், அந்தக் கப்பலிலிருந்து பிரயாணிக்கீதல் லாக் அந்தந்த தேசத்தி விதகல் விட்டனர். மித்பாவிருந்தவர்கள் இவர்களுடைய 15-பெருந்தனர். அவ்விதமான சிறிபகப்பல் பெரிய கப்பல் திரையு போ செல்லும்போது பயங்கரபிள்ளாமல் சகலரும் மனமகிழ்வா யிருந்தனர். அச்சமயம் அந்தத்திருடர் கப்பற்காரர் “உருக்கப்பட்டதில் இராவணி அருத்தத்திபயல்” திரவென் வந்து வயல் வடக்கிலென்கொண்டார்கள். மாலுமி அதிசயித்து, எதென்ன அச்சமயம் இவர்கள் கமது கப்பல் மடக்கிய தென்னவென்று போகித்தல் கொவையுருத்தகயில் தானே அந்தக் கப்பலிலிருந்து பாக்கியபவந்தமது தி காதர தேவமணல்திருடர்கள் ஓடி வந்து கிவெனவந்ததையும், குணரத்தனத்தையும், அவர்கள் கப்பலிலிருந்து மாலுமி முதலான சகல விவகலையும் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு போய்த தமது கப்பலிலேற்றிக்கொண்டு போயினர்.

அச்சமயம் அவர்களிடம் பிடிப்பட்டவர்களுடைய மனமெவ்வித மிருக்குமோ வாசிப்பவர்களே கவனித்தால் பரிதாபமெய்துவார்களெனின் அவர்கள் நிலை வெகு பயங்கரமாகத்தானிருக்கும். ஆனால், விவேகானந்தனுக்கு மாத்திரம் விசனமாயிருந்தது, குணரத்தினத்திற்குக்கொஞ்சமும் பயமென்பதில்லை. அஃதெனெனின், தனக்கு ஓர் மஹான் முன்னம் ரூபமாகும் விந்தையைக் கற்பித்திருப்பதினால், எவ்விதமாயினும் தப்பித்துக் கொள்ளுவோமெனும் தைரியமிருந்தது. மூலாபிமுதலானோர் வயறெறிந்து இரத்தத்துட்டர்கள் நம்மைப் பிடித்துத் கயிற்றூற் பிணைத்துக் கட்டிக்கொண்டு போவதென்ன! யாது துன்ப மனுசுகுமோவென பயங்கர நிலையாமிருந்தனர். திருடர்களோடுவெனின் நமக்கு இரத்தத்தடவை வெகுலாபப் சிடைக்கும், ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு தூறுவிராகனுக்கு வித்கிரயஞ் செய்வோமெனும் பேராசையை மனதில் வகித்து மனோல்லாசமாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

விவேகானந்தன்:—ஆ! எதென்ன ஆச்சரியம்? உலகம் ஜனிக்த மாந்தர்களில் சிலர் மனமகிழவும், சிலர் மனமெவ்விதமாயிருப்பதுமென்ன விந்தை? ஆ! விதிவசமே!

குணரத்தினம்:—தாய்களேன் இவ்விதமாய்க் துயரெய்துவ தாரினர்? மனிதர்க் குகை துக்கம் வாய்ப்பது? உலகியல்பு தானே?

விவேகானந்தன்:—அவ்விதமானதும் சிலருக்கு சுகமும், சிலருக்கு துக்கமும் வாய்ப்பதென்ன?

குணரத்தினம்:—அவ்விதமாய் நினைவாதிர்? உலகின் மாந்தர்கட்கு, சுகமென்றபோதே துக்கமிருக்கின்றதென்று விசனப்படும்போதே சுகமனுபவிக்கின்றதென மதிக்கவேண்டும்.

விவேகானந்தன்:—அஃதெவ்விதம்?

குணரத்தினம்:—திரேதாயுத்தில் இராவண னென்பவன் மஹா பலவந்தனுகவும், குருகுண மமைந்தவனுகவு மிருந்தான். அவனுடைய தைரியத்தினால் அவனிடத்திலிருந்த இராகுதர்களை வரும் நியதூண் மமைந்த மாபாபிகளாகவே யிருந்தனர். தேவர்களையும் சிவசமயம் அடித்து மிரட்டி பயங்கரப்படுத்தித் துன்புறுத்தியவர்கள். மனிதர்களைக்கண்டால் உயிருடனே கடித்துத்தின்னு விடுவார்கள். அப்படிப்பட்ட துர்க்குணத்தினர் சுகம்

சுகமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். நிலகாலஞ் சென்ற பிறகு அலர்க்கரசராகிய இராவணன் சனோதரியாகிய சூர்ப்பகையின் சொந்தோடு பஞ்சவடியிலிருந்த சித்தையை மோசபெண்ணந்தான் எடுத்துக்கொண்டு இலங்கைக்குப் போனான். அங்குசில இராகுசிகளை சிதைப்பதற்குத் துணையாயிருக்கச் செய்து, தனது மனநின்பு சம்மந்திக்கச் சொன்னான். அம்மாதிரி சம்மதியாமல் கற்புடைய மாதர்கட்கும் கணவனெதையவெனக் கருதி சகா சாமஸ்தோத்திரம் செய்திருந்தனர். பூராமர் இராவணன் மோசத்தினால் மாண்பிழக்கச்சென்று, அருப்படாமையால் அதைக்கொண்டு பொய்யானெனத் தெரிந்து, பன்னகசாலை யில் வந்து சித்தையைக் காணாமையால் இலங்குமணி நடனே கிஷ்கிந்தையனுக்கு, வானரசேனகருடன் இலங்கைக்குச் சென்று இராவண கும்பகர்ணியர்களுடன் மனோகர்வமாயிருந்த இராகுதர்களையும் கொன்றுவிட்டு சித்தையை அழைத்துக்கொண்டு போனார். அப்போது சகானந்தமாயிருந்த இராகுதர்கள் எவ்வளவு வலவளவு துக்கத்தை யனுபவித்திருப்பார்கள்? இவை யனைத்தும் தாங்கள் கவனித்தவ ரல்லவோ?

விவேகானந்தன்:—ஆம்! ஆம்! யான் இராமாயணம் முழுதுங்கவனித்திருக்கின்றேன். அதுதான் நீ சகல சாஸ்திரபுராண ஆராய்ச்சி செய்திருக்கின்றாய். ஆயினும் சம்மதப்போற் துக்கமனுபவித்தவ ருலகத்தி லெல்லெவென்றே நினைக்கின்றேன்.

குணரத்தினம்:—(கிசித்து) இது ஓர் துக்கமா? உலகிற் பிறந்த மனிதர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் சமயம் கேரிட்டாத் பல்வித கஷ்ட நஷ்ட மனுப விப்பார்கள். ஓர் காலத்தில் ஓர் குடியானவனுக்கு,

விருத்தம்.

ஆயினமனதுயோழிய வில்லவீழ
அகத்தினள்ளேய்தனிலவருந்த அநுமைசாக
மாவீரம்தோருதென்று விஸ்தகொண்டோட
வழியிலேகடன்கரார் மறித்துக்கொள்ள
சாலோலெவொண்டோருவ னெதிரேமெல்ல
தன்னவொண்ணுக்குந்துவா சர்ப்பத்தீண்ட
கோவேந்தருமுதுண்ண எடமைகேட்க
குருக்கள்வந்ததகழைக்கு குறுக்கிட்டாரே.

கொடுத்தாய்ந்த குடியானவன்.

வேழநகரோஸ் கிராமத்தில் தாழ்விலாச்செவ்வம் கிடைத்த ஓர் குடியானவன் விருந்தான். தன்னாள்ப சம்பத்தில் குபேயனிலேயே பென்று விவியுறும் தன்மைபானவன் ஜனப்பெருக்கத்தில் அவனுக்குச் சமமானமாகிய குடும்பி பெவலுமிலலை. அந்த வேழதேசத்தில் அவனுக்கு தூதுகாணி நிலங்கலிருந்தன. இருதூது அடிமையாட்க லிருந்தனர். ஆடுமோகுகளும் விசேஷமாயிருந்தன, இன்னும் பண்டித மான ஆஸ்தி பூஸ்திதிகளும், ஆடை ஆபரணங்களு மிருந்தன. அவ் வளவு தனந்தான்ய பசுபுக்ரலாப மிருந்ததினால் தனக்கெவரும் நிக ரில்லைபென மனோ கர்வத்தைத் தூஷைவந்தவனா யிருந்தனன். தன்னைப்போன்ற மனிதர்களைக் காணில் அலகியமாகப் பரிசுசித்து பிழைக்கத் தெரியாத பேயர்களை அவமதித்து, தானே சுதவாழ் வெய்திய மஹாராஜனென மதித்து, சதா காலமும், பணத்தைப்பலவித மாய் செலவுசெய்து விதவிதமான பலகாரபக்ஷணம் புகிப்பதும், அட்ட கச்சேரி, பாட்டகச்சேரியுடன், தாசுகர் நடனகச்சேரியும் வைத்துக் கொண்டு தனது நேத்திரானந்தமாய்ப்பார்த்து மனோல்லாசத்துடன் சதா காலமும் துக்க மென்பதில்லாமல் சுகானந்தமாகவே யிருந்த னன். அவனுடைய சுதவாழ்வைக் கண்ணுற்றோரனைவரும் ஆச்சரிய மடைந்தவராய் இவன் தான் கசுபுருஷ னெனவே தீர்மானித்துக் கொண்டு தமது துயரத்தைபும் வறுமையையும் நீணந்து விசன மடைந்தவராய் யிருப்பார்கள். அந்தக் குடியானவனோ ஏழைகளைக் கண்டால் அவர்களை இகழ்ந்து, மாணிப்பதற்களை உங்களுக்கு ஏன் னுக்கமெனும் வறுமைமேரிட்டது வறுமை பென்றாலென்ன? துக்க மென்றாலென்ன? சிச்சு பிழைக்கதெரியாத பேயர்களைப் பென பரிசு சிப்பான். இவ்வளவு ககத்தை யனுபவித்திருந்த குடியானவனுக்கு அகஸ்மாத்தாய் துக்கம் வந்த விபரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கவ னிப்பீர்.

வெண்பா.

மருவினியசுற்றமும் லான்பொருளும்கல்ல
உருவுமுயர்குலமுமெல்லாம்—திருமடத்தை
ஆம்போதவனோடே ஆகுமவன்பிரித்து
போர்போதவனோடே போம்.

என்னுந் தன்மைபாய் அந்த குடியானவனுக்கு அவ்வளவு தன் தரன்பசம்பத்து கிடைத்திருந்து, சதா கதிபென மனோல்லாசமாயிருந்

தும் அவனுக்குக் தெரிதலால் சம்பந்திக்கும்போது தேரிட்ட பரிதாப நிலையைச் சொல்லும் ஆச்சரிய காஷியாகவே யிருக்கும்.

அவ்வெவ்விதமெனில் ஓர்நான் தனது வீட்டிலிருந்த பசு கன்று போட்டது, அதன்மையால் அருகிலில்லாமைப்பால் கோபப்பெண்டு அவனை நாளைதன்மே அடித்து உதைத்து சர்ப்பா மின்னாமல் வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட வேறுமென்று அச்சவிட்டுக் கொண்டே வெளியில்வருகையில் காற்றமவழையும் விசேஷமாய்ப்பொதித்த வீடு இடிந்து விழுந்தது அட்டா மகக்கு இத்தனை அதன்மையாகவிரும் தும் ஒருவனும் சம்பத்தில் அருகிலில்லையென வயதெரிந்து நித் தையில், கப்பலடியாரிருந்த தனது மனைபாள் சக்கிரபுரபாத பிர சவெயதனைபால் சுதரியழதனன். “மலைதல்க்வினும் மனங்கலங் காது குடியானவனுக்கு சந்தோஷம் நீக்கி சஞ்சலமுண்டாவி ஐயோ மருந்துவச்சியாகினும் அகழத்துக்கொண்டு வருகோமென்று வெளி யில் ஒடிவந்தான், தெருவாசற்படியில் நின்றுருந்தவன் மிகவும் பரி தாபரிசையப் ஐயே உமது அதன்மையால் இரவு 10-மணிக்கு, மரண மடைந்தான். அவனைத் தனதுசெய்ய அதுவர்க்கம் புரிவிரென்று பரிதாபமாய்ச் சொன்னான். அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட குடியான வன் மனம்பதறி ஐயோ எனக்கு இப்படியப்பட்ட அபிமை எந்தநாலத் தில் அகப்படுவானென்று விசனிக்ந்தழுது ஐந்துவிராகன் வந்த ஆள் வையில்லொடுத்து மயான உற்றுரிமை சாமான்களை வாங்கிவைப்பாய் யான் வீடுகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு மறைகொடுத்த சரம் உல்கு முன் விதைப்போமென்று விட்டிற்சென்று விதைதேல் விதை எதிந் துக்கொண்டி வலதுக்கு ஒடினான். அச்சமபும், அவனுக்கு முன்னம் கடன்கொடுத்தவர்க ளெல்லாம் நிமிரென ஒடிவந்து எமது கடனைக் கொடுப்பிரென்று வந்திடக்கொண்டனர்.

அவர்கட்கும் பலவித சமா தானஞ் சொன்னான் ஒருவன் சாலோ லைக்கொண்டு ஐயா உமது பங்களரியின் மருமகன் தேற்றிரவு இறக் தான், சகலரும் வந்திருக்கின்றார்கள். நீர் வந்தபிறகு, தான் இவன் எடுப்பார்களாம் சிக்கிரமாய் புதப்படுமென்றான். உடனே ஒருவன் ஒடிவந்து உமது மைத்துனர் உம்மை காணவந்தான். அவரை காசு சர்ப்பவடித்து விட்டதாம். சிக்கிரமாய்வந்து காண்பிரென்றான். குடி யானவன் வயதெரிந்து ஐயோ எதென்ன அநியாயம் ஆபத்தாயிருக் கின்றதே! ஒரே நடவையின் சகல துன்பமும் ஒன்றாய் வந்துவிட்ட தெயென்று சஞ்சலப் பட்டுக்கொண்டிருந்தனன். இராஜாங்கத்தார்

வரி வாய்தாபணத்திற்கு வாசல்கள் கொண்டுவந்து வணியா இன்னுக்
தாமதம் பண்ணாத விஷயம் கொடுகொடுப்பென்று கூச்சலிட்டார்கள்.
என்னசெய்வான் பாபம்? இடிமேலிடி. விழுந்தால் எவ்விதம் சசிப்ப
தென ஒன்றும் யதிர்ச்சொல்வதற் சிபலாமல் உட்கார்ந்து கொண்டான்
அத்தருணம் சிலர் ஓடிவந்து ஐயா! இன்றைய சாயங்காலம் யாங்கள்
யாத்திரைக்குப் போகிறோம். உமது குருநாதனுக்கும் அவருடைய
சிஷ்யராகிய எங்களும் இன்றையதினம் உம்முடைய அன்னம்
புசித்துவிட்டுப் போகவேண்டும் சீக்கிரமாய் மடத்திற்கு வருவீர்கள்
ஐயர்கள். குடியானவன் மனந்திகைத்து, ஆவியிவசமே விட்டிலுள்ள
பசு கன்றுபோட்டது அத்தற்கு தினி முதலானவை யாரென்பார்கள்
விடுவிழுந்துவிட்டதே என்னென்ன சாமான்கள் எல்லெவ்விதமாய்ப்
போனதோ? மனைவி பிரசவவேதனை யடைந்தாளோ, அவளுக்கென்ன
மாச்சுதோ பந்தாவரிமருமகன் இறந்ததற்கு யான் வரவில்லை பென்
பதாய் என்னென்ன சித்திக்கின்றார்களோ? மைத்துனனை நாகசர்ப்பர்
தின்டிய தென்கின்றாரோ இந்நேரம் என்னகதியானுனோ? கடன்கார
ரும் வம்பு செய்கிறார்களோ வாய்தாபணத்திற்கும் துன்பஞ்செய்கின்
ரார்களோ. ஐயோ எதுஎவ்விதமானாலும் நமது குருநாதன் நாம் வரு
கிற வரையிலும் நமது சிஷ்யர்களுடனே தானும் பசியாயிருப்பாரோ
என்னசெய்யவேண்டு என்று அழுதுக் கொண்டிருக்காளோ அவன் மன
மெவ்விதமாயிருக்குமென்று குணபுத்திரம் சொன்ன வாக்கியத்தைச்
கேட்டவர்களோ ஆச்சரியம்! ஆச்சரியமென்று நமது கண்டத்தையும்
நினைபாமல் பரிதாபமடைந்தார்கள்.

விவேகானந்தன்:—சரி! அவ்வித சஞ்சலத்தி லாழ்ந்திருந்தவன்களை
எவ்விதமாயின?

குணரத்னம்:—குடியானவன் அத்தகைய ஆழ்ந்த சஞ்சலத்தினால்
அழுதுக்கொண்டிருக்கையில், அருகிலிருப்பவர் அவன் பரிதாப
நிலையைக் கண்ணுற்ற ஓர்விதமாய் சமாதானப் படுத்தினார்கள்.
அவ்விதமாய் ஒன்றொருவருக்கும் துக்கம் கேரிடும்பொது பல
விதமான மனசஞ்சலம் கேரிட்டுதான் ககமடைவதற்காகும்.

மாலுமி:—தாங்கள் புதுநிலை உண்மையே நாயிருப்பது ஏமதுத
ரிடத்திலுட்பட்ட உயிரைப்போ விருக்கின்றதே.

குணரத்னம்:—இது துர் பெரிபகாரியமா? கக்ரீபன் வாலிக்குப்பயந்து
ஓர் மலைமீல் மறைந்திருந்தபோது ஆஞ்சலேபன் கக்ரீபனுக்குத்
துணையாயிருந்து காப்பாற்றி இராமலக்ஷ்மணனை யழைத்துக்

கொண்டிபோய் வாலியைப் கொண்டு கஞ்சிபனுகுழப் பட்டாபி
 ஷேகம் செய்து சுகமாயிருக்கும்படி செய்தார். இவ்விதமே
 நமக்கும் நற்காலம் சமீபித்தபடியால் இவர்கள் நம்மை இவ்வித
 மாய் கஷ்டப்படுத்தலுதவையினர். இதைப்பற்றி நீக்கர் யாதொரு
 மனக்கவலையு மெய்தாதீர். “கெடுவான் கெடுநினைப்பதுபோல”
 இரத்த ஹட்டர்கள் கெட்டுப்போவதற்காக நம்மைப் போன்ற
 ஜீவர்களை துன்பஞ் செய்வதாயினர்.

என, குணரத்னம் புகன்றவை யனைத்தும் கினையவர்களனை
 வரும் ஓர் விதமாய் தைரியமுற்றிருந்தனர். திருடர்களோடுவெனின்
 மனோல்லாசமா யிருந்தனர். இவ்விதமாயிருக்கையில் ஓர் புயல்காற்
 றுண்டாகி கப்பலை நமிக்கடலில் கொண்டிபோய் விட்டது. பிடிப்பட்ட
 வர்களனைவரும் பிரானன் போனானும் போகட்டும். குனிநுகுகாரும்
 உடலோடொத்த விதமாய் கஷ்டமுந் கவலையும் கடலிற் கழிந்து
 போய் விடுமென்று மகிழ்வாயிருந்தனர். திருடர்கள் மனநிலைகெட்டு
 கப்பலை கரையருகிற்சேர்க்க பலவித முயற்சியுரிதும் நிதிகாமல்
 இராக்கதவனத்திற் கொண்டிபோய் விட்டது. காற்றுநிலைமும் அடங்
 கியது மழையும் வின்றது. திருடர்கள் இளைப்பாறதலாக அப்பலை
 கடற்கரையருகில் கொண்டுவிந்தனர். சுகமும் அங்கொங்கி சமைமயல்
 செய்து புசிப்போமென கூடாரங்கனியற்றினார்கள். நான்கள் பிடித்
 துக்கொண்டுவிந்த கிவேகானந்தன் குணரத்னம் மாலுமியுடனே பிடி-
 பட்ட சகலவையும் வீரிசையாய் உட்காரவைத்துவிட்டு திருடர்கள்
 சமைமயல் செய்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வன்ம் இவர்கள் சிலை இத்தகையதாயிருக்கையில் அவ்வளத்
 தின் அதிகாரிபாய் எவர்கட்கும் அஞ்சாமல் அகப்பட்டவர்களைப்பெல்
 லாம் பிடித்துக் கொண்டிபோய்ச் சுட்டுத்தின்னும் ஓர் இராக்கதன்
 அவர்கள் முன்வந்தான். அவன் உயரம் நூறடி உதற்குத்தகுந்த
 பருமனும், மலைபோன்றசிறகும், தேக்கமரத்தைப்போன்ற கைகளும்,
 யானைத்தந்தங்கள் போன்ற பற்களுமாயிருந்தன. அவ்வித விகாரரூப
 மமைந்த இராக்கதன் இவர்கள்முன் வந்தவுடனே சகலரும் மனநிச்சு
 மெய்தினவராயிருந்தனர். அந்தராக்கதன் தன்மையில் ஓர்மொத்தை
 ஓடிந்நெடுத்துக் கொண்டிவந்து இடையன் ஆட்டுமந்தையைமடக்கிக்
 கொண்டி வருவதுபோல, அந்தமரத்தினால் திருடர்களையும் அவர்க
 ளுறழ்த்துக்கொண்டு வந்தவர்களை யும் தாடிக்கொண்டு தன்னு வாசஸ்த
 னானத்திற்குச் சென்றார். அவரு பார்த்தால் இருதாரடி உயரமும்

அனைமல் சத்தனவுமுன் நான்கு மனைகளிலிருந்து ஓர் குணகயா
பிடுங்கி. அனைக் கண்டவுடனே சகலரும் மனமிரண்டு ஐயோ
சுமென்ன காலமியிதமென்று மனமெலிந்திருந்தனர். இவர்களை
வரும் வந்ததற்கு இராஷதன் ஓர்பெரிய கற்பாறையக் கதவுப்போல
வாயில் வைத்துவிட்டு, ஓர் இரும்பு சிலாக்கையை எடுத்துக்கொண்டு
வந்து, திருடில் பத்துபதின்மது பேரைகுத்தி அக்நாஸம் திருதிரு
னென்றெரியும் அனலிந்தாய்ச்சி உயிருடனே கடுகைபாக்கவே தன்
முன். இவ்விதமாகவே தினந்தோறும் ஒவ்வொருவரையும் பார்த்து
பார்த்து தின்று கொழுந்திருந்த திருடர்களை யெல்லாம் கொன்று
தின்றுவிட்டான்.

ஓர்தான் இராஷதன் சித்திரை செய்துக்கொண்டிருக்கையில்,
குணமத்தன், ஆஸோசனாபுரித்து, ஐயா! இந்த மராஷத்தே கொடிய
அக்டாவு பிடுக்கிவருன். இதோ அனலில் காய்ந்திருக்கும் இரும்
புச்சலானையை எடுத்து அவன் கண்ணைக் குத்தித் தொன்றுவிட்டு
ஓடிப்போவோமென்று சொன்னான். அவர்களைவரும் ஒன்றாய்ச்
சேர்ந்து இரும்புக்கம்பியை எடுத்து இராஷதன் சித்திரை செய்யும்
போது அவன் வாயில் குத்தினார். அது மழுவைப்போல் அனலி
விருந்ததால் இராஷதனுடைய வாயையும் காதையும் கொளுத்தி
விட்டபடியால் அவன் அவ்விடமுண்டி அக்கினிதூண்டத்தில் சிபுந்து
அடித்துத் துடித்துப்போனான்.

அச்சமயம் குணமத்தன் திருடர்களும் அச்சமவாய் படினை
மாண்கள் அப்பதும் அக்கினிக்குப் படினையானான். இனி நமக்கு
யாதொரு பயமுமில்லென தீர்மானித்துக்கொண்டு சகலரும் ஒன்
றாய்ந்து கற்பாறையைத் தள்ளிவிட்டு கடற்கரைக்கு வந்து திருடர்
களுடைய கப்பலிலேறினார்கள். மாதுரி கப்பலை பத்துவாய் நடந்தி
கடலில் வெகுவேகமாய் வருகையில் மாதுரிக்கு மனஞ்சல முன்
டாகி ரொன்றுகொண்.

மாதுரி:—ஐயா!! உலகிலுதிந்த மாந்தர்களில் நம்மைப்போற் சஞ்
சலமடைந்தவருமில்லாட்டோ,

விவேகானந்தன்:—ஐயா! உலகத்திலுத்தமனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும்
முன் இன்னத்திற் செய்த கர்மவினையின்படியே கஷ்ட நஷ்ட
மடைவார்கள். அனைக்குறித்து விசனப்படுவதினால் பிற்போ
சனமென்ன? இவையனைத்தும் முன் இன்னத்தின் கிண்ப்பய
னன்றி இப்போதுசெய்த அபிமாயத்தினால் நேர்த்தகையல்ல

ஆனால் அறிவுடையோர் இவையனைத்தும் அறியவிரும்பு கர்ம விமோசனம் செய்யவேண்டுமென் றிருப்பார்களா? விசனப் படர்க்கள். என்னசெய்யலாம் எழுதாகுறை அழிதால் வருமா? இவையனைத்தும் போசித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்றி விசனப்படு வதினால் பிரயோசனமென்ன? ஆகையால்,

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

அவரவர்க்குச் செய்தலின் அவரவரோயனுபவிப்பர்

அலை யனைத்தும்

தவறுதலென் றுணர்வெதெல்லாம் மதியின் ததாலென்னுந்
தப்பித்தான்

கவனமுடன் ஒவ்வொன்றும் ஆராய்ந்துபுத்த னுணர்ந்த

சூரதலேன் றும்

அவனியினைச் சந்தர்த்தக் குற்றவைவென் றுணர்வோர்கள்
அறிவுடைவாரே.

என்னுத்தன் மையாய் உலகிற்றிறந்த ஒவ்வொருவரும் யாதொரு பாபமும் செய்தாதிருந்தால் எப்போதும் கஷ்ட நஷ்ட மில்லாமல் ஜீவித்திருப்பதற்காகும். ஆவ்விதமின்றி மதியினத்தினால் பாபமேது? புண்ணியமேது பகவானேது உண்பதும் உடுத்தவதுந்தான் கண்ட காஷியென்று மனினுக் கவததைத் தனைவசித்திருந்தால் அநேக பழி பாபங்கள் குழித்து விபாசிபினால் துயருற்று மரணமடைந்தால் மறு ஜனனத்தின் பலகிதாய் துயரடைவதற்காகும். அத்தகையதாய்த் துயரடைவதத்து விசனப்பட்டாலும் எவ்நவிகைகிதமோ? இவையனு சரித்தவர்கள் மணிதர்க்கிற் கிறத்தவமாகும்,

மாமுனி:—ஆம்! தாங்கள் சொல்வது உண்மையேயென்றாலும், உலகிற்றிறந்த மணிதர்க்கில் யாங்கானே பாபஞ்செய்தோம் மற்ற வர்கள் பாபஞ்செய்ய வில்லையோ?

விவேகானந்தன்.—மணிதர்க்க் உலகிற்றிறந்தவர்களைல்லாம் பாபஞ் செய்ததினுல்தான் உலகிற்றிறந்து பசி தாக நித்திரை, வியாதி களாற்றிக்கி மரணமடைகின்றனர். பாபஞ் செய்யாதவர்களா யின் சித்தஜீவனுப் படு, தாக, நித்திரை, வியாதி, மரணமின்றிய கத்தாத்மாவாய் மேகாகுலோகத்தி னிருப்பார்கள்.

மாமுனி:—சரி! அவ்விதமாகின் பாபஞ்செய்தவர் மணிதர்க்கைய் பிறக் தார்க்கெனின் யாழும் பாபஞ்செய்திருந்து மணிதராய்ப் பிறக்

இடினும் அவர்களையெல்லாம் கவனத்தோடு கவனிப்பதற்கு யார் இவ்வித மாய மரணப்பங்கர கஷ்டத்திலிருப்பதென்ன?

விவேகானந்தன்:—பாபபுருஷனிடமும் உயர்வு தாழ்வுகளும் இருவகையுள்ளது, அவைகளுக்கிடையில் எவ்வளவுபாபபஞ்செய்து பிறத்தார்களோ அவ்வளவு கஷ்டநஷ்ட மடைபயிப்படி நேரிடும்.

மாலுமி:—யார்தானோ அவ்வளவு விசேஷப்பாபஞ் செய்திருந்தோம். இத்தகையதாய் மரணப்பங்கர கஷ்டநஷ்ட மடைந்து பரதனிக் கின்றுமே.

குணரத்தன்:—சரி! அவ்விதமாயினும் வினைசம்பந்தத்தினால் வந்த கஷ்டத்திற்கு யாமென்ன செய்வது? வருவது வந்தேதேருமல் லாமல், தங்கமுடியுமா? போனதை நினையாமல் இனி வருவதை கவனித்துத் தப்பித்தக் சொல்வோமென்றும்.

மாலுமி:—சென்றதும் தன்பர், நிகழ்வது தன்பர், வருவது தன்பர் மாயிருந்தால் பிழைப்பதுதானெப்போது. அன்றியும், சாகும் வரையிலும் சஞ்சலமாயிருந்தால் வாழ்வதெத்தான். அவ்வித மின்றி சதாசஞ்சலமே யறுபயிற்று மரணமடைவதாயிருந்தால் அநியாயமல்லவோ?

குணரத்தன்:—(சிரித்து) ஐயாதாங்கள் சொல்வது ஆச்சரியமாகவே யிருக்கின்றது. ஒவ்வொருவருக்கும் கசுதக்கம் வருவது சகஜமேயாகும். நம்மினுள் கஷ்டப்பட்டவர்களைல்லாம் பிறகு கவனத்தோடு கவனிப்பா?

மாலுமி:—ஆ! அப்படியா? யாமே துபரணத்தோடுமென்றாலும் நம்மினுள் கஷ்டநஷ்ட மடைந்தவர்களு முண்டோ? சரி! அவர்களில் எவர்களை நாம் இவ்விதமாய் கஷ்டமடைந்தவர்களோ?

குணரத்தன்:—ஆ! நாமென்ன கஷ்டப்பட்டோம் ஓர் அரசகுமாரன் ஒருநாள் பட்டகஷ்டத்திற்கு ஈடாகுமோ?

மாலுமி:—ஐயோ! அப்படியா? அதை கொஞ்சம் விவரமாய்ச் சொல்லி.

குணரத்தன்:—அப்படியே தெரிவிக்கின்றேன் கவனிப்பீர்.

அபாயத்திற்கெரிய அரசகுமாரன்.

விரத்தன்மையிலும் சமர்த்திலும் படைத்தனையிலும் பராக் மத்திலும் நிறத்த ஓர் இராஜபுத்திரன் மனோசாகைய நனது கிடே.

கிதகபி சில விரலாங்களைத் துணைவசத்துக்கொண்டு ஆரண்ய
மார்க்கமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அச்சமயம் பெரிய பர்வ
தம்போன்ற திடசுரத்தோடும், பார்ப்பதற்கு பயங்கரமானவந்த
குரூபாவையுமுடைய ஓர் பாளை அம்மார்க்கமாய்ப் போய்க்கொண்
டிருந்தது. அதனை ஓர் ஆய்க்குருட்டினாய்போல மதித்து அவர்க
ளிட்சிலர் யாணாரின்மீது அம்பெய்தார்கள். அந்த பாளை திரைமேன
திரும்பி இவர்களைக் கொல்லதற்கு ஹாத்தியது. அவர்களாவரும்
மணமிரண்டு திட்டென்றெனெரி எட்டித்தொடியுமாய்ப்பாவி அரகசுருமா
ரணப்பிரிந்து ஓடிப்போயினர். பாளை சகலநையும் விநிதது ஓடிப்
போனவனுக்கு ஒன்பதாபிடத்து குருபலமும், அகப்பட்டவனுக்கு
அஷ்டமத்துச் சனிபலமும் அமைத்ததுபோல அரசுருமாரணைந்
துரத்திக்கொண்டு ஓடியது, அவன் மனமிரண்டு ஐயோ துணையாய்
வந்தவர்களைவருந் துரத்திப்போய் விட்டார்களே. யாகென்கிற
மாய் பிழைப்போமென ஒன்றிருணம் வற்றிலெதிரூற்ற ஓர் பெரிய
ஆலவிரகாதத்தைக்கண்டு இனி கடக்கு பயபில்லை செய்க்தானென்
றென்னி திகமென மாரத்தின் கிராமீதிலேறிக் கொண்டான். அந்த
யாணாயானது மறாபோய்துடனே ஓடிவந்து அவனேறியிருந்த
கிணையுடனே மரத்தைப் பிடித்துக் குதுக்கி அசைத்து வேருடன்
விடுவதி ஓயிரிலெறிந்தது.

அச்சமயம் அரசுருமாரன் மனம்பதறி ஐயோவிதிவசமே அன்
தான இடமும் அதிபாயமானத்போல் ஏற்பமரத்தையும் வேருடன்
பிடுக்கி பெறிந்து விட்டதென மனமிரண்டு அமித்த மரத்தின்
மீதேறினான். அம்மரத்தையும், அவ்விதிமே அந்தயாண வேருடன்
பிடுக்கியெறிந்தது அரசன் மனமிரண்டு வதேது இனிமையுந் தாய்
வயற்றில் தெருப்பையிட்டோமென தீர்மானித்து அச்சிருக்கும்மரம்
கடின் மீதேறவதும் அனைவர்களைபெல்லாம் பாளைவேருடன் பிடுக்கி
பெறிவதுமா விருந்தது. என்னசெய்வான் பாயம், இனி பிழைப்
போமென்று கிஞ்சிற்றும் எண்ணவில்லை, இனி மரத்தின்மீதிலேறும்
ஆசையை விட்டுவிட்டான். என்னுறும் மனபயங்கரம் போல்லாது.
கிறிட்டவறி யாழகன்கொண்டு ஓடினான் அப்போது யாளை விடா
மல் துரத்திக்கொண்டு போகும்போது, வற்றிலெதிரூற்ற ஓர் பாழ்
கிணற்றில் திடமொனருவித்தான். அந்தக்கிணற்றில் வெய்யந்தகிண
யத்தினால் மலயில்லாமல் உலர்ந்திருந்தது. ஆனால் அங்கு கிணே
கிணெதெருக்களு மிருந்தன. அலவகைக்கண்ட இராமசுருமாரன்

திடுக்கிட்டு, ஸ்பேசு நகென்ன விபரிதகாமி இவியாடுவென்செய்
வேன். இத்தனைபயப்பங்கர கிளியிடுக்கின்னேயென்று விசனப்
படும்போது காசுரப்பம் பண்ணென்றெயிரி சுருக்கலத்தது. அத்தற்குத்
தாழ்த்துகிக்கொண்டு அந்தக் கிணத்தின் கவற்றில் படர்ந்திருந்த
அடிவியியுதை எதிரிப்பிடித்து பண்ணையப்போல கவற்றில் ஒட்டிக்
கொண்டிருந்தான். அச்சமயம் அங்கிருந்த ஓர்வளி தடிவந்து அட
டாமணிதாள் கம்பினத்தினர்க்குப் படைநுரானதனால் இவிய இவளை
கொல்லாமல் விடுத்தால் கம்பினத்தினர் பணவந்தும் கெடுந்தெய்
வான் அனையால், இவளை எவ்விதமாயினும் கொன்றுவிட்டால் கம்
பினத்தினர் பணவந்தும் கண்மைபாதுமென்றெண்ணி அந்த அடிவியி
யுதை பற்றுகினால் கரகரவென சுருத்திக் சுருத்தித்துக் கொண்டிருந்
தது அச்சமயம் அச்சுருமாரன் திடுக்கிட்டு, ஒருநகையினால் எலியை
ஒட்டிக்கொண்ட மட்டுநுநகையினால் அடிவியியுதைக் கெட்டியாய்
பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அச்சமயம் அந்தக் கிணத்தின்மேல்
இருந்த விருகத்தின் கிளியிடுந்த தேன்தவி தங்கிது விழுந்து
கொண்டிருந்த அந்நின்றனது காலினால் அடி அடி இத்தந்தென்
பிசுமம் புகிசாமா விருத்தென்தன்ம ஆனந்தத்துக் கொண்டிருந்
தன அச்சமயம் அடியும் தடிவந்து தன்னது துமிக்கையை கிட்டுது
இவன் ஸுடுரியையாவது இயந்தவளித்த வெலியில் போய்க்
கொண்டேவென்று தன்னுடைய வளையிதம் பிரபாசெய்ததும்
முடியாமல் போய்விட்டது. அப்போது அச்சுருமாரன் இவியிட்டது
சுவிசொடுமைபென்று தடுத்திடுக்கொண்டு தன்னது விட்டிருப்போல்
தாழ்த்தப்பறான் அன்பாயிருந்தான்.

அவ்விதமே நடக்கும் இவிய கற்காலம்வந்து கட்டியாயிருக்கலா
மென்று குணத்தனம் புகழ்மனையுண்டித்த மதுமிதானவன் ஒருவித
மாய் மனத்தேறி விருத்தனன். கப்பலும் கடல்மார்ச்சுமாய் வித்து
தேசத்து தகவரில் வந்தது, அங்ஙனம் இறங்குபவர்க்கு விதங்கொ
கர். அவர்களுடன் குணத்தனமும் விவகானந்தனும் இறங்கி இனி
கடக்கு கற்காலம் வருமெனத்துணித்து கடற்கரையில் வந்தனர்.

அங்ஙனம் கடல்கிளின் காற்று வித்ததினும், மணிதர்களின்
கட்டத்தினும் மனமகிழ்ந்து இருவரும் தமக்கிருந்த சுஷ் சுஷ் த்
தைமறந்து இவிய கடக்கு கற்காலத்தானை மனமகிழ்த்தவாய்க்
கென்றனர்.

Scene 6.

இடம்

சிந்துதேசத்தின் நந்தவனம்.

கதாநாயகர்.

விவேகானந்தன், குணரத்னம், வதிப்போக்கன்.

இங்ஙனம் இவர்களிலே இவ்விதமாக இருக்கையில், அவர்களுடையே சென்ற ஓர் வதிப்போக்கன் கப்பலில் விபத்திற்குக் கானகமார்ச் கத்திலுள்ள தனது தேரத்திற்குப் போவதற்காக செல்லும்போது விவேகானந்தனும் குணரத்னமும் அந்த வதிப்போக்கனுடனே பேசிக்கொண்டே போயினர். இரண்டிபகல் முன்றிரவு ஆனவுடனே அநுதினாதபத்தில் வதியிலே நின்ற ஓர் சோலைபைக் கண்டார்கள். அங்கு அம்மூவரும் சென்று அங்கிருக்கும் கிரேடையில் ஸ்தானபான மேடிலிடை முடிந்துக்கொண்டு அவ்வனம் அடர்ந்து செத்ப்புற்றிருக்கும் விருகங்களிற் காபத்துக் கனித்திருக்கும் பழநிறுகைகளைப் பறித்துப் புசித்துக் களைபாறியார்கள். குணரத்னமும் விவேகானந்தனும் தமக்கிருந்த கஷ்டநஷ்டத்தையும் மறந்து விருகங்களின் அழகை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அச்சமாயம் வதிப்போக்கனும் அவர்களுடனே வேடிக்கையாய் அந்நந்தவனத்தி லுலாவிக் கொண்டிருந்து இளைப்பாறுவதாக ஓர் ஆலவிருகத்தின் நிழலில் வந்துக்கொண்ட மனோல்லாசமாயப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

குணரத்னம்:—அண்ணா! நான்கள் தான் இத்தகைய கஷ்ட சிஷ்டிரகாலவிரதபாசத்திற் கிடைத்தவிதமாய்க் கானகநாசியா யலைத் துக்கொண்டிருக்கின்றோம். நான்களும் எங்களுடன் இவ்விதமாயலைத்துக்கொண்டிருப்பதென்ன?

வதிப்போக்கன்:—என்னுடைய காலவிரதபாசத்தினால் இத்தகைய துன்பமனுபவிக்கலாயிற்று.

விவேகானந்தன்:—ஆ! அப்படியா? நாம்நான் கஷ்டஜீவிதமொன்றால், உலகமே அவ்விதயிருக்கின்றதே ஐயோபாபம் இவரும் கம்மையப்போல கஷ்டப்பட்டாரெனினும், நமக்கு முன்னால் என்னென்ன கஷ்டமடைந்தாரோ?

குணரத்னம்:—அண்ணா! நான்கள் வசிப்பது எங்கடா? யாதுகாரணமாய் இத்தகைய கஷ்டப்பட்டலாயினீர்?

வதிப்போக்கன்:—யான் சித்ததேசத்தின் அருகாமையினுள்ள நிலை யாழில் பிசுவத்தினவந்தன யிருக்கேன் ஓர்நாள் எனது பாபியார் கீழ்ப்பிறகுப் போவதற்காக வந்தேன். அந்தசமயத்தில் சில நிருபர்களுவந்து வண்ணப்பிடித்துக் கொண்டபோய் நீங்க விடுதலாப்பகிலேற்றிக்கொண்டபோய் அவ்வாறு பயங்கரமான கந்த நரத்தத்தை யனுபவிக்கச் செய்தனர்.

விவேகானந்தன்:—சரி! போன செல்லாம்போகட்டும் இனிமேல் யாம் பிரதொரு அயரமுமின்றி கமது தேசத்திற்குப் போய் ஜீவித்திருப்போம்.

வதிப்போக்கன்:—ஐயா! நற்காலம் வந்ததென்றாலும் பயங்கரமாக இம் மனதை வகுத்தென்றே என்ன செய்வேன்?

குணரத்னம்:—இன்னும் எவ்வாறு துரத்தில் உமது வாசன்தான யிருக்கிறது அதனை கிரமமாப்ச்சொல்லி.

வதிப்போக்கன்:—இந்தவனத்திற்குத் தெற்கே சுமார் பத்துகாது யிருக்கும்.

விவேகானந்தன்:—அவ்வாறுதான்? அருகாமையில் வந்தகிப்பி? யாயின வந்தகாலத்தில் எமது தேசத்திற்குப் போவது? இன்னம் என்னென்ன அபாயம் கோரிமோ? யாழ்வார்கள்?

வதிப்போக்கன்:—நீங்கள் அன்னிதமாய் விசனப்பட வேண்டாம். நீங்க விருவரும் உமது தேசத்திலுக்கு வந்தகொரு குடிரிகள். உங்களுக்கு என்னென்ன வேண்டிமோ அவையனைத்தும் யானே உமக்கு சித்தஞ்செய்து தருகிறேன். அவ்விடத்தில்வந்து உமது அயுதவையரினும் காஜிவிபா யிருபிரிகள்.

விவேகானந்தன்:—சரி! அவ்விதமே வருகிறோம் குணரத்னம் இவ் பிசுவும் உத்தமயாருக்கின்றார். காம் இனி வந்ததேசத்திற்குச் செல்வதென்றால் முடியாத காரியமா யிருக்கின்றது. உனது இஷ்டம் என்ன?

குணரத்னம்:—சரி. அவ்விதமே சென்றிருப்போம்.

வெண்டாம்.

கல்லாஸரக்காண்பதுவாய் தென்குமத்த
கல்லாக்கோந்தேடிப்பதுவாய் தென்குமத்த
குணக்கொண்பதுவாய் தென்குமத்த
குணக்கொண்பதுவாய் தென்குமத்த

என்பதுபோல உத்தமர் ஒருவர்க்காக வரும்படியான நன்மை அவர்களைச் சார்ந்தவர்க ளனைவருக்கும் அந்த நன்மையுண்டாகும், அவ்விதமே இந்த உத்தமர் நமக்காக வெகு நன்மைபுரிந்து காப்பாற்றுவாரென்பது உண்மையேயாகும் ஆகையால் நாம் இவருடனே யாம்சென்று இவர்தேசத்தில் ஜீவித்துக் கொண்டிருப்போம். என்றாரைத்தன், விவேகானந்தனும் சம்மதப்பட்டு வரப்போக்கனுடனேபோயினர். அம்மூவரும் ஒருமனதாய் யாதொரு அச்சம்பயநில்லாமல் மனோல்லாசமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். அச்சமாய் “வென்றேன் வித்யேயென்றிருந்தால் அன்றே நீவகுத்தகாரணம் போல” ஓர்மதயானை விறிட்டஸறி அந்தமலை யடிவாரத்தின் ஓரமாய் ஓடிவரும்போது, அம்மூவரும் மனமிரண்டு ஒருவர்போனவழி ஒருவருக்கு தெரியாமல் அங்கிருக்கும் மலைசாரஸின் கிளைவழிகளிற்கிரிந்தோடிப்போயினர், ஆனால் வரப்போக்கன் மாத்திரம் தனது தேசத்தின் கிளைவழிமார்க்கமாய் ஓடிப்போனான்.

விவேகானந்தன் வெகுதூரம்போய் திரும்பிப் பார்த்தவுடனே வரப்போக்கனையும் காணவில்லை குணரத்னத்தையும் காணவில்லை. என்னசெய்வான் பாரம் யாதொன்றுத் தோற்றவில்லை. சிலநேரம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்துக் கொண்டிருந்தனன் தன்னைத்தேற்றுவார் யாரொருவருமில்லை. “அழுதுத் துடித்தாலும் ஆர் தீர்ப்பாரென்கவலை” என்னுந் தன்மையாய்த் தன் மனதைத்தானே தேற்றிக் கொண்டு எழுந்திருந்து அங்கிருக்கும் காணுமில் முகங்கழுகிக் கொண்டு இளைப்பாறி சற்றுநேரம் யோசித்து சுதென்ன விபரீதம் பட்டவிரலிற்பபிம் கெட்டகுடிபே கெடுமென்பதுபோல சதாகாலமும் நமக்குக் கஷ்டமாகவேயிருந்தால் எப்போதுதான் நாம் கஷப்பிவது சிச்சி! நாம் முன்னுனனத்திற்செய்த விளைப்பயனின்விதமாக யவனத்தெனின் இனியாம் எவர்களை வெறுப்பதென்று மனசஞ்சல முடையவனுய் அந்தக் கானக மார்க்கமாகவே போய்க்கொண்டிருந்தனன். யானைக்கு பயந்தோடிய மூவர்களில் குணரத்னமும் னெகுதூரம் ஓடி நடக்க சக்தி இளைப்பினால் மூர்ச்சையாய் வீழ்ந்துவிட்டான். பிறகு கொஞ்சநேரம் பொறுத்து தானே எழுந்து நகர்புறமும் திரும்பிப் பார்த்து, விவேகானந்தனைக் காணாமல் விசனமாயழுது, தன்னைத் தேற்றுவாரில்லாமல் “எழுதானுறை யழுதால் வருமா” என்பது போல நாம் முன்னுனனத்திற்புரிந்த வழிவினைக் கிளைசந்தையே நாம் இராஜபுத்திரியா யிருக்கும் யாதொரு ஆணையுமில்லாமல் கானக

வாசிப்பாய்வுப்படி யாபிற்றே இனி என் செய்வதென்று மனவிசார மாய் அக்காணக மார்க்கமாதலே போயினன்.

அவ்விதமாய்ச் சத்பதி யிருவரும் ஒருவரைப்பொருவர் பிரிந்து காணுகத்திறுநே அலைந்து கொண்டிருந்தனர் முன்பு இவர்களுடன் ஹிணயாய்வந்த வதிப்போக்கன் தனது தேசத்திற்சென்று மனைவி லைமந்தர் சுற்றத்தாரைக்கண்டு மனமகிழ்ந்து ஆனந்தக் கண்ணிர் சொரிந்து, தான் அனுபவித்த கஷ்டநிஷ்டைமனைததும் புரன்று இனி உமது புண்ணியவசத்தினால் தப்பிப்பிழைத்து வந்தேனென்று சொன்னான். அவ்வார்த்தையைக் கேள்வியுற்றோரனைவரும் ஆச்சரியமடைந்தவராயிருந்தனர் வதிப்போக்கனுக்கு மாத்திரம் தன்னுடன் ஹிணயாய்வந்த விவேகானந்தன் குணரத்தனம் எவ்விதமானாலோ யானை யாழைந்தார்களோவென்று மனவிசார மடைந்தவனுயிருந்து சிலநாள் சென்றபிறகு மறந்தவிட்டு, கவலையற்றிருந்தான். ஆனால் சில சமயம் சிநேகவாளுசையால் அவர்களை நினைந்துகினைத்து பரிதாபமாய் தனது உற்றருடன் சொல்லிக்கொண்டிருப்பான்.

இங்ஙனம் இவ்விதமாயிருக்கையில் குணரத்தனம் காணாமார்க்க மாதலே போய்க்கொண்டிருந்தான். வெகுதுரஞ் சென்றபிறகு தூர்ந்தவனம் காணப்பட்டது அங்குசென்று காற்புறமும் சுற்றிப்பார்க்கையில் விக்ரகாகவும், மணிநர்க்கொல்லாம் குத்துக்கல்லாகவுமிருந்தன, குணரத்தனம் சுதென்ன காசியென்று அவ்ஙனம் சிலநூறம் சென்றபிறகு தூர் கோட்டை காணப்பட்டது. அதுதூய்வுறமாய் தூர்வதிக்காணப்பட்டது அம்மார்க்கமாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் தூர் அழகியபெண் தண்ணீர் குடமெடுத்தாக்கொண்டு போயினள். குணரத்தனம் ஆச்சரியமடைந்து சுதென்ன கண்காசியி னுது தேசத்திதப்போம் என்கிறது ஆனால் மணிநர்க்கொல்லாம் கல்லாய் சமைந்திருக்கும் காரணமென்ன? எங்குபார்த்தாலும் சுந்தரயில்லாமலிருக்கையில் இத்தப்பெண் தண்ணீர் குடமெடுத்தாக்கொண்டு எங்குசெல்லின்றாள் பார்ப்போமென்று அவளுக்கும் தெரியாமல் தூர்பெரிய ஆலையிருக்கதின கிரியிலமர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தண்ணீர் குடமெடுத்துச் சென்றபெண் சிலதுரஞ்சென்று தூர்நாமரைத் தடாகத்திலிறங்கி உலங்கொண்டு வருகலாயினள். குணரத்தனம் அவளைக்கண்டு சுதென்ன ஆச்சரியம்! நாம் இந்த ஆலையிருக்கதின கிரியிதிருந்து பார்த்துவிடமெய்வதும் மணிநசஞ்சாரமேயில்லையே, இத்தப்பெண் உலகெடுத்தாக்கொண்டு எங்கு செல்லின்றாள்

கொன்ற பார்த்துக்கொண்டே இருந்தனர். அந்தப்பெண் கோட்டையின் வாசற்படியில் வந்துகின்றாள். இவ்வெழு பெண்வந்து அந்த தண்ணீர்துடத்தை வாங்கிக்கொண்டு மயிரெழுது தண்ணீர் கொடுத்தனுப்பினாள். குணரத்தன் இக்கணக்கண்டு யாதொன்றும்தோற்றமுடைய இவ்வுருத்த விசேஷமென்ன கவனிக்க வேண்டுமென மதித்திருந்தான்.

அந்தக் கோட்டையின் அருகிலுள்ள அகதியில் ஓர் லெவச்சு முண்டானது அங்கு உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் லெவச்சு சும்மையாகியே போனது, இவையனைத்துங் கண்ணுற்ற குணரத்தன் யோசிக்கின்றான். இங்கு என்னமோ ஓர் புதுமைபாகக் காண்கிறது இதனைக் கவனிக்கவேண்டுமென்று யோசித்தான். அங்கு சென்றால் யாதேனும் திடுக்கிடும்மோலென மனமிரண்டி விருகடித்தை விதித்திருந்தவதற்கும் மனமிரண்டி தங்கவனமேயிருந்தனர் பசியும் அடிகரித்தது விருகடித்திருந்து இன்னும் இங்கு கடப்பவையனைத்துங் கவனிக்க வேண்டுமெனும் விருப்பத்தினால் விருகடித்தின் பீதிருந்த படியே நார்புறமும் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பொழுதானபடியால் அந்தக்கோட்டை முழுதும் காந்தகரிநக்குகளின் தோதிகாணப்பட்டது. கோட்டைவாசலில் பிதகும் அழகான இரண்டு பெண்கள்வந்து உலாவிக்கொண்டிருந்தனர்.

இவையனைத்துங் கண்ணுற்ற குணரத்தனைத்திற்கு யாதொன்றுநோற்றவில்லை பொழுது விடிந்ததற்கு போய்ச்சரிப்படுத்த நன்மையெனக்கருதி அங்கிருகடித்தின் கீழ்ப்பீதே சவனித்திருந்தனர். எனினும், மனப்பங்கபத்துடன் நித்திரையில்லாமல் பலவிதமாய் விசனமாயிருந்தனர்.

அருளைவாயக்கூறு குர்பவனும் கனது கிரணக்கடலே பிரகசித்துக்கொண்டு பறப்ப லாயினன் அப்போது குணரத்தனைத்திற்கு இரவுமுழுமையும் கித்திருந்த நித்திரைமயக்கத்துடன் பசியுமடிகரித்ததினால் ஆகெனாயிம் ஆகட்டும் இரண்டிலொன்று செத்தாலும் சரி பிழைத்தாலும் சரி நாமிருந்துதான் என்னதகம், இறந்தாலும் நஷ்டமென்ன இருந்து கஷ்டப்படுவதிலும், இறந்து மறவுணை மேகிப்பீதே கலமெனக்கருதி மனத்துணிந்து தனது உயரூபமாகிய பொன்வேலையானது. அங்கிருந்து கோட்டைக்குப் போக வேண்டுமெனமறிந்து, விருகடித்தை விதித்திறங்கினார். அந்தப்பெண் விருகடும், யானுற்றிற்சென்று வளையானது செத்துக்கொண்டிருந்த

தன் குணத்தனம் அவர்களைத் தேடிக்கொண்டு போயினான். தான் கவனித்த இரண்டு பெண்களையும் காணவில்லை. குணரத்தினத்திற்கு உயிரிழந்துமென்று கொஞ்சமும் நினைக்கவில்லை. “தன்னுயிரை பெண்ணைக் குரலுக்கே கொண்டு தலமெல்லா மொருதுறும்பு” என்ற வாக்கியத்தை யறுசரித்து நமது ஆகி இத்தினமே போனாலும் உத்தமமேயாகும் குளிரும் சூரமும் உடலோடுடாழிந்துவிதமாய் கஷ்ட நஷ்ட துபயமனைத்தும் உயிரோடுடாழியுமென்று மதித்து அந்த கோண்டி அனுச்சென்று பார்க்கும்போது ஆங்காவரு மாடமாளிகை கூட கோடும்புக்கும், அழியுப விதிகளும் காணப்பட்டது. யாதொரு மனிதசஞ்சார மில்லாமல் கதவுகளினால்லாம் திறக்கப்பட்டிருந்தன, ஒவ்வொரு விதிகளின்மேல் பார்த்தால் சிலர்படுத்திருப்பதுபோலும் சிலர் எழுந்திருப்பதும், சிலர் கின்றிருப்பதுபோலும், சிலர் ஓடுவதோடு சிலர் கைகிடித்துழிப்பதுபோலும், சிலர் சாப்பிடுவது போலும் இவ்விதமே பற்பலவிதமாய்க் குத்துக்கல்லாய் காணப்பட்டார்கள். இவையனைத்தும் பார்த்துவிட்டு இன்னும் கொஞ்சதுரம் போய் பார்க்கையில் ஓர்விதமான சமஸ்காற்றுண்டாயிற்று. அந்தக் காற்றின் வேகத்தினால் குணரத்தினம் திசைத்து திப்பன்மையடைந்து ஓர் மாளிகைபி னுட்சென்று விட்டான். அங்கு எங்குமார்த்தாலும் கண்ணுட்கதவுகளும் தங்கமுலாம்சூசிய சித்திரப்பதுமைகளும், சிலைக்கண்ணுட்கருமாபக் காணப்பட்டது. இதனைக்கண்ணுற்ற குணரத்தனம் யாதொன்றும் கவனிப்பதற்கில்லாமல் எங்குத்தன்னைப்போன்ற உருவங்கள் காணப்படுவதினையும் குளிர்த்தகாற்று வாடைவீசுவதினையும் மனோற்சாக மறிகரித்து, இனி நமக்கு யாதொரு கஷ்டமில்லாமலும் காமல் பகவான் காப்பாற்றுவத லாயினதொன்றும் பேராசையை முன்னிட்டு மிகவும் ஆனந்தமாப் மாளிகையினுட்சென்று பலவிடத்திலும் பார்த்துக்கொண்டு வருகையில் ஓரிடத்தில் சர்க்கரையும், பாதுமைப் பருப்பும், திவரீகிப்பழங்களும் மிருந்தன. அனைத்தக் கண்டவுடனே குணரத்தனத்திற்கு மனமகிழ்வானதைப்பற்றி அனகிட்டுச் சொல்ல தற்கு முடியாமலிருந்தன. ஒருபக்கம் முத்திரிப்பருப்புகளும், சாரப் பருப்புகளும்மிருந்தன. அவையனைத்தும் குணரத்தினம் எடுத்துக் கொண்டுபோய் அங்கிருந்த ஓர் சோபாவின்மீது உட்கார்ந்து பசி தலிய பசித்துக்கிடைசெலிந்து, அந்த சோபாவின்மீதே சயனிக்ந்து நித்திரைசெய்திருந்தன.

இன்னும் இவ்விதமாயிருக்கையில் முன்னம் தண்ணீர்க்குச் சொந்த ஆஸ்திரண்டு கண்ணிகளையும் அம்மாலைகளில் வந்து குண

மதனம் சயனித்திருக்கும் மஞ்சத்தின் அருகிலுள்ள வெண்கலகடா
மத்தில் வார்த்துவிட்டுப் போயினர். அனல் குணமதனம் சயனித்
திருந்ததை கவனித்திலர். நித்திரைசெய்திருந்த குணமதனம் விதித்
தெழுந்து பார்த்தனர். அகஸ்மாத்தாய் அருகிலிருந்த வெண்கலத்
தொட்டியில் ஜலமிருப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து, இங்குள்ள
கண்காணியோ பூகமிருக்கின்றதோ தெரியவில்லையென்று இரண்டு
கண்களையும், முடிக்கொண்டு அங்கிருந்த வெள்ளை வஸ்திரத்தை
யெடுத்த உடல் முழுதும் தெரியாமல் உச்சரிவிருந்து உள்ளங்கால்
வலையில் வஸ்திரத்தால் போர்த்தக்கொண்டு சயனித்துக் கொண்ட
டார். அவ்விதமே சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் நித்திரைபோய் விட்
டார். அவ்விதமிருக்க, ஜலங்கொண்டு வரப்போன இரண்டு கன்னி
யர்களும் தாங்கள் கொண்டுவரும் ஜலத்தைக்கொணாதெவ்நாள் வெண்
கலத்தொட்டியில் வார்த்தார்கள் அப்போது சயனித்திருந்த குணமத்
தனத்தைக் கவனிக்காமல் போய்விட்டார்கள்.

சற்றுநேரம் பொறுத்து குணமதனம் மெல்லென எழுந்துபார்த்
தனர். வெண்கலத்தொட்டியில் ஜலம் கிடைத்திருந்தது. அதனைக்
கண்டு சந்தென்ன மாய்மையோ தெரியவில்லையென்று அந்த ஜலத்தில்
கொஞ்சமெடுத்து குடித்தனர். அது மிகவும் இனிமையாயிருந்தது.
அதனால் மனமகிழ்ந்து இனிமது உயிரிருந்தாலும் சரி இதற்காலும்
சரிவென்று எழுந்து வெண்கல தொட்டியிலிருக்கும் ஜலத்தினால்
ஸ்காணபானஞ்செய்து ஆடை ஆபரணங்களை யணிந்துகொண்டு அம்
மாளியின் காதற்முழுஞ் சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டு வருகையில், ஓர்
புரமாய் வந்தோற்றக்கண்டு அங்ஙனம் சென்று தெருவறியாய்ச்
சென்றார். அவ்விதிகர்த்தோடும் ஜனங்கள் வாசஞ்செய்வதுபோ
லும், உட்கார்ந்துருப்பது போலுமே கல்லுருவாயிருந்தன. இன்று
கொஞ்சதூரம் சென்றுப்பார்த்தனர். அங்ஙனம் சண்டை செய்வது
போலும், தலையுந்து கைவெயடித்து, காலெயித்து வீழ்த்திருப்பது
பார்த்துவிட்டு, சந்தென்ன வந்துபார்த்தாலும் சுற்றிலே உருவங்கொ
ளே விளங்குவ தென்னவென்று யோசித்துக்கொண்டு மனசுதிரியத்
தைவிடாமல், அக்கரமுழுதும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் இவ்விதமாயிருக்கையில் இரண்டு கன்னியர்களும்
தன்னார் குடமெடுத்துக் கொண்டுவந்து வெண்கலத் தொட்டியைப்
பார்த்தவுடனே இவையவளாகிய கிரதபூஷணியானவர் தனது தமக்
கையாகிய குணபூஷணிக்குச் சொல்லுகின்றார்.

விரதபூஷணி:—அக்கா! இத்தனைநாளாய் நமது பூஜைக்கு விக்ஷிணம் தேரிடாதபடி யிருந்தது. இச்சமயம் யாதோ இடைபூரெய்தும் போலிருக்கின்றனவே.

குணபூஷணி:—தங்கா! நீ யாதொன்றுக்கும்¹ அஞ்ச வேண்டாம். “முயற்சியுடையோ நிகழ்ச்சியுடையா ரென்பதுபோல” நாம் கொஞ்சம் முயற்சியாய் விரதங்கம் செய்பாமல் பூஜையை நடத்திக்கொண்டிருக்கேதொமானால் நடக்கிறகாரியம் நடக்கும்.

விரதபூஷணி:—சரி! அப்படியானாலும் இந்த வெண்கலத்தொட்டியின் ஜலத்தை கீழேகொட்டியவர் யார். ஸ்நானஞ்செய்ததுபோலிருக்கின்றதே.

குணபூஷணி:—இது ஏதோ குதாயிருக்கின்றது. இந்ததேசம்பாழாடு சகலரும் கல்லுருவாகி நின்றார்கள். நாமிருவரும் மந்திரபலத்தினால் தப்பித்தங்கி கொண்டிருக்கின்றோம். மற்றவர் யாதொருவருமில்லை. அவ்விதமிருக்க இந்த வெண்கலத்தொட்டி ஜலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவர் யார்? இஃதுஸ்மை எனக்கு இன்னதென்றும் விரதங்கமில்லையே. இதைப்பற்றிதான் வனக்கு சந்தேகமாயிருக்கின்றதே.

விரதபூஷணி:—ஆம்!ஆம்!! அதுதான் எனக்கு சந்தேகமாயிருக்கின்றது. அதைபான் கவனிப்பதற்கு முடியவில்லை.

குணபூஷணி:—ஆம்மா! நாம் வேறுவிதமாய் போகிக்க வேண்டியதில்லை. யாவரோ வறிப்போக்கர் இந்ததேசத்தில் வந்திருப்பது போற் காணப்படுகிறது அதனால்தான் அவர்கள் இங்குவந்து இவ்வளவு தைரியமாய் ஸ்நானபாணஞ்செய்து போயிருக்கின்றனர்.

விரதபூஷணி:—ஓ சொல்வது சரிதான்! அப்படியிருந்தவர் இங்கு தானே இருக்கவேண்டும் காணாமல் மறைவதென்ன?

குணபூஷணி:—வருவதற்கும் இந்தபிடம் எவ்விதமாய்க் தெரியும் எதென்ன ஆச்சரியமோ தெரியவில்லையே.

விரதபூஷணி:—நானக்கும் அப்படித்தானிருக்கின்றது. ஆனால் யார் கொஞ்சநேரம் நமது தேசத்தைச் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டிவருவோம்.

என, புகன்றவை கினைய குணபூஷணியும் அவ்விதமே நன் கெனச்சம்மதித்து இருவருமாய்ப் பிரயாணமானார்கள் குணரத்தம்

அந்த கேசமுழுவதும் சுற்றித்திரித்து வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டி ஓர்வீதியில் தனியாய் வருவதில், கிரதபூஷணியும் குணவதியும் பார்த்து விட்டார்கள். அச்சமயம் குணரத்னம் யாதோரு அச்சம் பயமில்லாமல் தனது சுயநுட்பவிய பெயர்வேஷமா யிருந்தனர். கிரதபூஷணியும், குணவதியும் ஆர்ச்சியமடைந்து, அருகில் சென்று விசாரிக்கலாயினர்.

கிரதபூஷணி:—அம்மா! தாங்கள் யார்? தாங்கள் வசிப்பது எங்கே? யாதுகாரணமாய் இங்ஙனம் தனியாய் வருகலாயினர்?

குணரத்னம்:—அம்மா! யான் இரத்தினமாய் தி, எனது மணமானும் யானும் தனியாய் வருகலாயினேன். அவர் என்னுடன் தானாக வராமல் வந்தனர். ஓர்யாளைத் தவிர்த்ததினால் அதனைக் கண்டி யாங்காரிருவரும் மனையினர். இது ஒருவரைப்பொருவர் பிரித்து யானிங்கிதமாய்த் தனியாய் வருகலாயினேன்.

கிரதபூஷணி:—அக்கா! யார்த்தினமாய் யாம் என்னென்னமோ பல விதமாய் ஆலோசித்து மனையினர்களுக்கேதன், இவரும் கம்மம் போன்ற மந்திரியாரிசுக்கேதன். ஆனால் விதிவசம் யாதாக விரித்தது. ஆனால் இனி நற்காலம் வருமென்றே கம்மமின்மேன் கம்மகுபகவான் சகாயம்செய்வார். அம்மா! உனது பெயரென்ன.

குணரத்னம்:—என்பென் குணரத்னம்.

கிரதபூஷணி:—கன்கு பேரம் எங்களுக்குத் துணையாயிருப்பாய்.

குணரத்னம்:—அம்மா! நீ சொல்வது உண்மையான மனிதசஞ்சார யில்லாதவதத்தில் கிண்கிரவாய் மாத்திர மிவ்விதமாய் தனியாய் வருகும் காரணமென்ன?

கிரதபூஷணி:—அம்மா! எங்கள் குறையை வினவிடல் மண்ணும்கம மும் கண்ணீர்த்ததம்பிக் நதரி யழுதிடுமெனின் விண்ணோராலும் விளம்பத்தக்கதோ?

குணரத்னம்:—ஆ! அப்படியார் ஒவ்வொருவருக்கும் இவ்விதமெல்லாம் கற்பியிருக்கிறதோ? சரி, உங்களுக்கு இத்தகைய கற்ப குணம் வந்தகாரணமென்ன? அந்தகொஞ்சம் விபரமாய்ப் பதில் சொய்.

கிரதபூஷணி:—அம்மா! யாங்காரிருவரும் சகோதரிசர் எமதுநாய் இரத்தியோகும்பிட்டு ந்து யான் ஒருவருஷத்து குழந்தை என்னு

சகோதரி இரண்டி வகுஷந்திய சூழத்தை எமது தந்தைகளைப்
அவற்றிப்பிரசரன் தனது இராஜாதிக்கத்தினமீதும் கிருப்யமில்லா
மல் தாயல்லா சூழத்தைப்பாசிப வங்களைப்பார்த்து விசனப்படு
வதுமாயிருந்தனர். மகத்திரிபிரதானியர் அவலிந்து அரட்சனுடைய
மனம் வேறுபட்டதற்குக்காரணம், மனைபாளின் மனவருத்த
மென்றெண்ணி, ஓர் பொண்ணை அவருக்கு மனஞ்செய்து வைத்
தனர். அவனோடு மலாநன்மார்க்கி கல்வெஞ்சுழையவன் அவ
னைக்காணும்போடு எங்குகிறவருக்கும் பயங்கரமாயிருக்கும்,
நினைக்க நினைக்க, மமதரிசனமாகவே யிருக்கும். என்ன செப்
வேம்? ஆனால் எமது தந்தை தாயற்ற சூழத்தைகளாக்கவே
பென தனது இரண்டு கண்களைப்போல மறித்து கண்ணிமை
போலக் காப்பாற்றிக்கொண்டு “எங்கள் இருவரையும்” எமது
தாயைப்போல வளர்த்துக்கொண்டு வந்தனர். இதனைக் கண்
துறிந்த எமது சிறியதாயார் மொழுகைகொண்டு எங்களை மிகவும்
துன்பஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தனர். அனைத்தையாத யாங்கள்
துபரப்பட்டழுதால், எமதுதந்தை சிறியதாயாரிடே கோபித்து
தாயற்றபிள்ளைகளை இவ்விதமாய் விம்மைசெய்தால் பரமமல்ல
வே அன்மார்க்கியென தூஷிப்பார். அதனாலே எமது சிறிய
தாயார் மனங்கொதித்து கண்ணீர்சொரிந்து அழுதுக்கொண்
டிருப்பார். இவ்விதமே காண்பது வருஷம் வருஷமும் காலங்
கடத்திருந்தேறும். அதன்பிறகு, எங்களுக்கு கிட்டிலேகை செப்
பும்படியாகக் கற்பனைசெய்துக் கொண்டிருப்பார். எமதுதந்தை
கோட்டால் பெண்டிரைகளுக்கு கிட்டிலேகைதீர்விப்பதும் ஆண்
பிள்ளைகளுக்கு யுத்தப்பித்தி கற்பிக்கச் செய்வதும் உத்தமமே
யல்லாமல் கெட்டதென்று நினைக்க வேண்டாமென்று பற்பல
விதமாயி விளைகதைகளாச்சொல்லி சமாதானப் படுத்தியிட்டு,
எங்களுக்கு சமயல்கெய்யும் பாகமும் பதார்த்தங்கள் செய்பும்
விதமும் கற்பித்து தாதுகளைப்போல கஷ்டப்படுத்திக் கொண்
டிருந்தனர்.

இவைபனைத்துஞ் சகியாமல் எங்களுக்குத் துணையாக எமது தந்தை
எமது சிறியதாயார்க்கு என்னென்ன விதமாய் பரிதாப வார்த்
தைகளைச் சொன்னாலும் கல்வெஞ்சுழைய காது கொஞ்சமும்
நினைப்பதில்லை, அதனால் யாங்கள் மனங்கிடைத்து, இனி எவ்விதமாய்
நினைப்பதென்று விசனமாய் மனமெலிந்திருந்தோம். அந்தமையத்தில்
எமது தந்தை விசனமாய் நாம் இந்த தன்மார்க்கியிடத்தில் பெண்

களைவிட்டு ஸ்வத்திருந்தால் எவ்விதமாயினும் கொன்றுவிடுவானென மறித்து எங்களை ஆண்பிள்ளைகளைப்போல ஆடை ஆபரணங்களால் சிங்காரித்து தன்னுடனே அரண்மனையில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதும், அவர் போஜனத்திற்கு வரும்போது எங்களுக்கும் அழைத்துக் கொண்டி வருவதும் போஜனஞ் செய்யும்போது எங்களுக்கும் துணையாய் வைத்துக்கொண்டு அன்னம் பரிப்பதுமாயிருப்பார் இவ்விதமாகவே எங்களுடைய காலங்கடத்து வந்தன.

இவ்விதவிரும்புகளில் நானும் எனது சகோதரியும் பருவத்தை யடைந்தோம். எமது தந்தை எங்களுக்காகும் கண்ணியாமடங்கட்குமிற்று சில நாதிப்பெண்களையும் எங்களுக்குத் துணையாகவைத்து ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்நில் சிலசமயம் எமது தகப்பன் எமது தாயை சிறிது விசனப்படுவார். அச்சமயம் யாங்கள் அவருக்கு மனவதரியும்புகன்று, அஞ்சாநிறென்று அகேக வித கீதிகாத்திரங்களை போதித்துக் கொண்டிருப்போம். இவை யனைத்துக் கவனித்த எமது சிறிபதாயாருக்கு பொறுமையே துணையாயிருந்தமையால் பகற்காலத்தில் எனக்குத் துணையாயிருந்த நாதி களை இரகசியமாயறித்து எங்களைக்காட்டித் கொண்டிபோய்விடுவது கொன்றுவிட்டு வந்தால் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு ஆயிரவிராகன் கொடுப்பதாக வாக்களித்து முன்னுதாப் ஒவ்வொருவருக்கும் நூறு விராகன் கொடுத்த அருப்பினர். அவர்கள் ஏழையான படியால் பண்பென்றால் பிணமும் வாயைத்திறந்து மென்பதுபோல நூறுவிராகனைக் கண்டவுடனே கல்லது கெட்டிதென்பதையும், பாபுண்ணிய மின்ன தென்பதையும் கவனியாமல் பணத்தைக்கையில் வாங்கிக் கொண்டி மனமெழிந்து, மயக்க மருந்தினால் செய்த பலகாரபடினாவகளை எங்களிருவருக்கும் கொடுத்தார்கள். யாங்களை வாங்கிபுதித்த நோஞ்சேரத்தில் மனமயக்கமாகி, மூர்ச்சையைப் வீழ்த்துவிட்டோம். எங்களை மஞ்சத்தில் படுக்கவைத்து விடுத்துக்கொண்டு காட்டுக்கு வந்தார்கள். இவர்கள் செய்யும் சேஷ்வையெல்லாம் எந்தவருக்குத் தெரிந்து மயக்கத்தினால் ஏனென்று கேட்கவும் முடியவில்லை. அந்த நுண்மர்க்கினர், எங்களை காட்டில் கொண்டிவந்து விடுத்து சுற்று நேரம் என்னென்னவோ பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அருளைநய மாக்ந்து, அந்தப்பிண்காணையும் திரிவென ஒடிப்போயினர். குடியிலும் பிராணியையினும். எங்களுக்கு மயக்கத்தொலிந்து, யாங்க ளிருவரும் மெல்லென் எழுந்தோம் கையாயிருத்தது. அருகிலிருந்த நாமரைபொய்க்கையில் க்ளான்பானலுசெய்து கையில் வந்து அங்க

என் அடர்ந்து செதீப்புள்ள விருஷங்களிற்காய்த்துக் கனிந்திருக்கும் இனிமையேச் கனிவிளக்கங்களைப் பறித்துப் புசித்துக் கொடுத்தெரிந்து, எங்கள் ஊரும் குப்போரும் வந்தெரியாமல் காணக மார்க்கமாகவே வெகுநாள் வரையிலும் நடந்துவந்தோம். அந்த சமயத்தில் யாங்க ள்றுபலித்த கஷ்டநஷ்டமோ சொல்வதற்கும் முடியாது. பதற்கால முழுதும் வந்தடப்போம், இராக்காலத்தில் மிருகங்களுக்குப்பயந்து விருஷங்களின் கிண்பீதமாய், நித்திரைசெய்வதும், பசுவேகைக்குக் காய்களிகளைப் புசிப்பதமாய் காணவாசியாய்த் திரிந்து வருகையில் மாடமாஸினை கட்டோ, பரத் தோற்றக்கண்டோம், எமது சுயதேச மாசிய அவற்றிபுரிக்குதால் வந்து விட்டோமெனும் பேராசையால் வெகு வேகமாய்வந்து பார்த்தோம். இங்கு யாதோரு மனிதசஞ்சா ரமுயில்லா பாழ்த்தேசமாயிருந்த, என்னசெய்வோம் பயங்கரமாகவு மிருத்தது. இங்கு சகலரும் கற்சி லகாராயிருந்தனர். ஒவ்வொரு வீதி களிலும் போய்பார்த்தோம், அரிசி பருப்புபதார்த்த வணகருமிருக் தது அவைகளை சமைத்துப் புசித்துக்கொண்டிருக்கிறோம், எங்க ளுக்கு இதுதான் சொந்ததேசமாய் நிர்மானஞ்செய்துக்கொண்டிருக் கின்றோம், என்று விரதபூஷணி தமது சுவீர்தாமஸினீதமம் சொல்லி முடித்தாள். இவை யனைத்துங் கவனித்த குணரத்னம் விசாரியி மடைத்து அம்மா! யானும் உங்களுடனே வந்துவிட்டேன். இனி நம் குலவருக்கும் இது தான் சுயதேசமென மதித்துக்கொண்டு, சகோதர வாஞ்சையாய் ஜீவித்திருப்போ மென்ற சொல்லி அவர்களுடனே இருந்தனர்.

அம்முளரும் மனோல்லாசமாய் அந்த தேசத்திற்குணே மனோல லாசமாயிருந்தார்கள். இவர்கள் விரதபூஷணி தனது கிண்பீதாய்செய்த வஞ்சகத்தை கிண்பீது சிந்தித்தனர். குணரத்னம், ஏன் கிண்பீதா யென்றுகேட்டாள். விரதபூஷணி தனது கிண்பீதத்தை நினைத்து சிந்தித் தேனைன்றனை. குணரத்னம் அவளுக்கு வேண்டிய மதியுரைத்து, மணிதராய்ப் பிறத்தவர்கள் ஊழற்கை சம்பவத்தால் யாதேனும் கஷ்ட நஷ்ட மெய்தில்ல அடைப்பற்றி விசனப்படலாமா? எத்தகையோருக் கும் கிண்பால்வந்த பூனமாலிருப்பதினால் ஒவ்வொருவரும் அதுப லித்து நானே நிர்வேண்டும், இவ்விதமில்லாமல் மனசுஞ்சலப் படுவ தினால் பிரயோசன மென்னவென்று குணரத்னம் சொல்லி அந்த இரண்டு பெண்களையும் தைரியவார்க்கதைகவர்த் கமதானப்ப பதித்தித் தானும் அவர்களுடைய சகோதரிபாய் ஜீவித்திருந்தனர்.

Scene 7.

இடம்

அவந்திபுரி.

கதாநாயகர்.

இவ்வளம் இவ்வந்தமாயிருக்கையில், அவந்திபுரி யரசன் அரு
 ணேதபத்திலெழுந்த என்னபாவ வேமகிழ்வுடையுடையதென்று
 பலவாய்வுகளைப் பித்தலிட்டு நனது குமாரத்திற்காக கவனிப்பாமல்
 அரண்மனைக்குப்போய் இராஜரிகன் செற்றத்தென அருந்தனை.
 அந்த இரண்டி பெண்ணையும் காட்டில் விட்டுத் தவிர்த்துத் தவிர
 நீலிபிடம் வந்து, அம்மா! உமது இவ் பிழையே அந்தப் பெண்களை
 காணத்தலை போட்டுவிட்டு நடிவந்த விட்டோம் பென்று சொன்னா
 கள். அவ்வாற்தனைவைத் தேர்ந்தெடுத்த கொடுக்கி மனமறிந்து, இனி
 விட்டது சரிபென்று அப்பிரதே அந்த நாதிக்கு ஒவ்வொரு ஆயிர
 விராகன்கொடுத்து அறுப்பிடுவான். அகர்தாவது மாங்கிக்கொண்டு
 இனி இவ்விருக்கில் எவ்வந்தமாயினும் அரசன் கவனித்து ஆவியை
 போக்கி விடுவானென மனமின்றி, அவ்வாறாகக் குறிப்பிட்டுள்ளே
 அயதுக்கு ஒருப்போனார்.

அவ்வளம் அந்திப்பொழுதில் அரசன் கன்னியா மடத்திற்
 சென்று பாத்திரியாது, எவ்வளமில்லை. நனது புத்திரிகளுமில்லை
 என்ன செய்வான்? மனத்துறுத்தான் கன்னியை சொரிந்தழகான்.
 இவ்விரண்டு நனது மனவிவையாற்றி, பெண்ணே! நனது
 அருந்தவைப் புத்திரிக கொடுக்க பென்னான். அவனும் மனவீசார
 மனத்தவற்றோடு காயகா? பெண்களை ஆகக் கொடுப்பாக பார்க்கவேண்
 டெ, தானகர் மனனை நம்பாமல் தாதிப்பெண்கள் வசம் ஒப்பித்து
 விட்ட படியால், அவர்கள் எவ்வளவுத் தந்திலேயோ அறுப்பி விட்டார்
 கள். இப்போ பெண்களும் அழகாவவர்கள் பருவ விவசையடைந்தபிறகு
 தாய்தக்கை ஆகக் கொடுப்பாக வைத்துக்கொண்டிருந்து ஒதுவனாக்துக்
 கவியணஞ்செய்து வைக்கவேண்டும். அப்படி செய்பவர்களுக்கு
 இப்படிதான் முடியுமென்று உபாயமாய்க்கொள்கி மனதத்து விட்
 டான். அரசன் யாதொன்றும் கொடுவதற்கு முடியாமல் கவனிகா
 மாக்குத்து விட்டான்.

இவ்வளம் இவ்வளம் நீதி இவ்வந்தமாயிருக்கையில் விவேகானத்
 தன் முன் மனமால் அந்தத் தந்திர குவாத்தனைத்தெரிந்து ஒரு

விட்டாவினின்ற முன்னிமையாகவே யிருக்கின்றோமல்லவா அவன் கானகமெய்லுறந்தேடினாதலினால்தான் மனம் வருந்தி வள வாசியாயினான், அவந்திரிசில் வந்தான்.

அந்தமந்தைக் கண்டவுடனே மனமெழிந்து, இனி இந்நகரத் தின் மாம் சாதிமையாய் பூங்கிட்டுப்போமென்று மனமெழிவுடன் அரண்மனை வந்துகினன். அரண்மனை சேவகன் யாவின விவகினன். மாண திராசுரமுதல் காவல்களிடம் வந்து அவனிடம் பரிதாப மாய்ச்சொல்லி அவனும் அரசன் முன்கொண்டு, தன்னுடைய சகிசை தாமதப்படுத்திப் புனைதான். அவந்திரி யரசன் பரிதாப மடைந்து, அட்டாசுதென்ன பரிதாபம் இத்தகையதாய்க் கண்டபாட்டவனும் உலகிலிருந்தே குஞ்சுமென்று அச்சவழந்தவனும், அப்பாசு கி லின் விடத்தல் பின்னொப்பவே யிருந்தபடியில் யான்கு னெனது புத்திர னாப்பிபாசு கார்பாற்றுவேனென்று விலேகானத்தனும் கங்கைசை கம்மத்தையு கிலையு னாரையும் தன்னுடையவாகிய குணரத்தி னத்தினையு ஓவகயாய்ந்ததன். அச்சமாய், கன் சோதனைக் கை நனது மந்திரியுடனே போய்க்கொண்டிருந்த அரசன் விவேகா னரத்தையும் கங்கையுடைய அமைதிக்கொண்ட தனது மாளிகைக்கு அமைதிச் சென்றான்.

விவேகானந்தன் தனது காலத்தையாசுதனை நினைத்துக்கொண்டு மனவருத்த முடையவனாய் விசுவாசமுற்றான். மந்திரியானவன் விவேகானந்தனுக்கு அவனது சிசுசாலன் அவன் மந்திரானபின் அவனை அகலிப்படியானான்.

மந்திரி:—அட்டா! நீயார் நிலைப்பது அல்லது யாதுகாரணமாய் மன விசுவாசம் வனது மன உயர்ச்சி கொண்டுருக்கின்றாய். தனது மனநிலையை என்முன் புனைவாய்.

விவேகானந்தன்:—ஐயா! யானே ஆளுந்ரிய புரதேதி, என் விதி யை நினைந்தால் மன்னும் மரபும் கண்ணிர்ந்ததமங்கிச் சுதரி யபூ திரிமனில் மன்னுலகத்தேவர் கிலையின் விசுவாசாரத்தி னாற்றாரத்தே?

மந்திரி:—அட்டா! உலகியுத்தர ஒன்றினாருவரும் அவரவர்க்குற்ற வினைபை அவரவர்களே வறுபயிக்கவேண்டி மல்லாமல் வினாய் விசுவாசத்தனாருமே? அநிச்சத்திரன் பட்டகத்தின் ஆயிரத்திலொரு பாகமாகியும் தான்கு னுபயித் திருப்பிரே?

வினாக்கள்:—ஐயனே! அரிச்சந்தரது வந்தவழித்திலும் பாணனுபவித்த கஷ்டமோ சொல்லமுடியுமா?

மந்திரி:—ஆ! அப்படியா? அதை கொஞ்சம் விவரமாய்ச் சொல்லீர்.

வினாக்கள்:—ஐயனே! பரன் அரண்மனையிற்கு இருந்தால் இவ்வளவு கஷ்டம் வராது மனோகாவத்தைத் துணைவிக்ந்துப் பறத்தோடிய பஞ்சவர்ணக் கிளையைப்போல பாலிது துணை மடைந்தேன்.

மந்திரி:—அப்படியா? அந்தக்கிளையின் சரிதையைச்சற்று விவரமாய்ப் புலவீர்.

வினாக்கள்:—சரி! அப்படியே சொல்லுகின்றேன் ஓர் தேசத்தில் ஓர் அரசகுமாரன் அருமைபாக ஓர் கிளப்பின்னையை வளர்த்துக்கொண்டிருந்தான். அதற்கு தினந்தோறும் இனிமையான களிவர்க்கங்களைக் கொடுத்த வளர்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் சில சமயங்களில் அந்தக்கிளையை வெளியில் விடுத்துத் தன்னுடன் அன்னம் புசிக்கும்படி செய்வான். அந்தக்கிளையினால் பெய்யுத்பருப்பும் சேர்ந்த அன்னத்தைப் புசித்தவுடனே காய்களிகளின்மீது விருப்பமில்லாமல் அன்னபதார்த்தம் புசித்துக்கொண்டு வளர்ந்தது. இவ்விதமாயிருக்க ஓர்நாள் சிலபறவைகள் அரண்மனையின் முன்புபறப்பதும் உட்காருவது மாயிருப்பதைப்பார்த்த அந்தப் பஞ்சவர்ணக்கிளிக்குக் கொஞ்சம் மனோஹரசாகம் பெருகி தானும் அவைகளைப்போல பறப்பதற்கு இஷ்டப்பட்டு கூண்டிலிருந்து வெளியேவந்தது. அரசகுமாரன் யானைக்கு சந்தேகமுயில்லாமல் கிளப்பின்னையை விளையாடிகின்றனவென்று, வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அச்சமயம் அந்தப் பஞ்சவர்ணக்கிளி, இவ்வென்றெழும்பிப் பறத்தது. அரசகுமாரன் ஆச்சரியமடைந்து, அட்டா! எதென்ன சண்டை? எம் இத்தனைநாளாய் அன்னம் வளர்த்து ஒடிப்போய் விட்டதே இனி என்ன செய்வதென்று, விசனமாயிருந்தான். மறுபடியும் கிளான் பொறுத்து மறந்துவிட்டான். இவ்விதமாய் நாளாளுக்குள் விசனம் சீக்கினான்.

பஞ்சவர்ணக்கிளி மனோஹரசாகமாய் பறந்து தனது கிதகுக்கை கிசிறி வெகுவேகமாய் ஆகாயமாரக்கமாய் மேலுக்குப் பறந்தவுடனே பூமியிலிருக்கின்ற யானைதான் தனக்குத்தேரியாய் விருந்தபடியால் மனப்பங்கம் மூண்டது. ஐயோ என்ன நயக்கெதிரில் யானைதான்

காணப்பட வில்லையேயென்று விசனிடத்தது. நான் சதாகாலமும் திழுவிலிருந்துபடியால் ஆகாயமார்க்கமாய்ச் சென்றதினால் சூரியன் வெப்பத்தைச் சகிக்காமல் சரகுபோல் ஹவன்யி தடித்தது, இனி பறப்பதற்குச் சக்தியில்லை. சிறகை ஒடுக்கி பூமியில் பாய்ந்து மெதுவாய்ப்பறந்து வந்தது.

அருகிலிருந்த ஓர் வந்தவனத்தின்போய் அங்கிருந்த தாமரைப் பொய்கைமீதுநின்று துலக்கைச் சிறகொலளவித் தெளித்துக்கொண்டு சூரிர்ந்த வானப்பின்னாற்ற விரகநற்கினிவைப்பாக மனோற்சாகமாய்ச் சற்று ழோமிருந்தது. அப்பாற்செங்கோம் பொறுத்துத் தனக்குப் பசி பெரித்ததினால் அரசருமாரன் கொடுத்த பருப்புசெய் அன்னத்தை நீண்டு விசனாப்பட்டது. அவ்விதமாகவே வான் நாய்தந்தையைப் பிரித்து தனிவழி பாய்வது காணவாயியாய்விதம் அகரனெடுத்துச் சென்ற அரசுபந்திரியை அழைத்துச் சென்று ஆழிசஞ்சாரியாய் அலைந்து திருட்டிடஞ்சுக்கி காரிகண்டமசுப்பட்டு தப்பித்துக்கொண்டு வருகையில் யானையால் தாத்தப்பட்டு ஒருவரை யொருவர் விட்டிப் பிரித்து அவனொரு திசிலும் யானொரு திசிலுமா பலைபலாச்சுதே யானென்ன செய்வீனென்று விசனாயயழ்தான்.

அவ்வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற மந்திரி மனவிசார முனைய வனுய் அப்பா! சீயாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம் யாதாமொரு வரும் முதலில் கஷ்டம் பட்டால் பிறகு சவுக்கியமடைவார்கள். துக்க மென்றபோதே தன்பம் துன்புமென்பது யாவருங்கவனித்த விஷய மாகும் அஃதன்றி, துக்கத்தை பதுபவித்தவர் துக்கத்தையே யனுப விக்க மாட்டார்கள். சீயாகிலும் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு மெல்லித் திருக்கின்றேனென்றேயே உன்னிலும் பரிசுபட்டிரு கஷ்டநிலை மடைந்து, பிறகு களானச்சமாயிருந்த மதியுரையின் சரித்திரத்தைக் கேட்கவில்லையா? பென்னுன். அந்தக்கேட விலேகானத்தன் ஆச் சரிமடைத்த, அப்படியா? ஐயா அந்த மதியுரையின் சரித்திரத்தைச் சற்றவிசரமாய்ப் பதவ்வினென்னுன். மந்திரிமனமிழலாய் சரி! அப் படியே தெரிவிக்கின்றேன் கவனிப்பாயென்று சொல்வதாயினன்.

ஓர் தேசத்தில் மண தனவந்தனுமிருந்த ஓர் னைவான் தனக் குச்சமானமாயிடு பிரபு யாதொருவரும் கிடையாதென நிரூப்தான். அவ்வித தனதான்ய சம்பத்துடைய தனவந்தனுக்கு ஓர் புத்திர னிருந்தான். அவனோ யாதொருநில நிலம் புரியாமல் சதாகாலமும் மஞ்சத்தின்மீது சயனித்த விதமானே விஷயவந்த பலகாரபஷணத்

துடன் மதுமாமல தின்பான்னம் புதிதத்தக்கொன்று தனது வாழ்க்கை வலையினும் சுதந்திரம் யிருந்தாலும் அவனை வனென்று சொல்பதற்கும் எதிர்ப்பொருவரு மில்லா திருந்தார்கள்.

அவ்வித பிருத்தியும் மதியிற் சிறந்தவனுக்கு மலலா சமர்த்தனு யிருந்தனன். இவனுடைய பத்திர சாதாரணத்தைக் கவனித்தவர்கள் இவனுடைய பெயரையே மதியுசியென் றவழிப்பாரினர். அவனுடைய தந்தை தனது பத்திரன் சமர்த்தை வெகுவாப்பிபுகழ்ந்து இனிமேல் நமக்கு யாதொரு சந்தஸமும் மில்லையென சந்தேகமாய் இருந்தனன். அண்டை அபலர்களும் மதியுசியின் சமர்த்தைப் பற்றிப் பேசுவார்கள். அவன் கணக்குவழிக்கு சிபரங்கனும் வெகு தூக்கிதைவையாப்பி பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். அவனுடைய பத்திர சாதாரணத்திற்கு மெச்சிய அவனுடைய தந்தை இனிமேது பத்திரனுக்கு சிகரானகணக் கப்பிள்ளை காசினியெங்க ணுந் தேடிவங் கிடையாமெனமதித்து, அவ் ணுக்குத் திருமணஞ் செய்வதற்காகமதித்து தன்னைப்போன்ற தனவந் தன் சூமாரத்தியாகிய ஓர் பெண்ணைக் கலியாணஞ்செய்து மனமகிழ வேண்டிமென மதித்திருந்தனன். அனால் தனவந்தர் கிட்டிப்பெண் களுக்கு அழகிற் குறைவில்லை பெனதுவும் ஆவசத்தோ மகிழ்வில் பெண்ணுந் தன்மையாய் தெய்வாய்ப்பையாற்போனது சிருஷ்டுவலமென்ற ஆழகானந்த முகவழிசுர நேதலுமையாகப் பெண்களைத் தேடிப்பார்த்துத் திருமணஞ் செய்யவேண்டு மெனக்குறி தாமதித்திருந்தனன்.

இவ்வளம் இவர்கள் நிலை இவ்விதமாயிருந்தாகிலும், ஓர்க்காநிலை நாட்டியப் பெண்களுடனே ஓர் நட்புவென் அந்த பிரபுவின் வித்திய வந்தனன். சகலரும் அந்த நாட்டியப் பெண்களிருந்தும் அழகிற்கும் அவர்கள்ணிற்கிருக்கும் ஆடை ஆபரண சிங்காரங்கட்கும் ஆசை யுடையவர்களாய் ஆடல்பாடல் சங்கீதகாயனங்களைக்கேட்டு மனமகிழ வேண்டு மெனக்குறி யிருந்தவர்கள். அருகிலிருந்த மதியுசியுக்கும் அந்தப் பெண்கள்மீது காதலுண்டாகி தனது பாலவையை அந்தப் பெண்கள்மீது செலுத்தியவனு யிருத்தபோதிலும், காண்போர் பரி காசிப்பார்களேயெனும் அச்சமொன்று மனதிலிருந்தது. அத்தால் அவன் ஓர் விதமாய் ஜனததரவில் தானுமொருவனு யிருந்தனன். இவன் நிலை இத்தகையதாயிருக்கையில், தனவந்தன் ஜனத்தினர் அபேகையை அடக்கக்கடா தென்கருகி, அருகிலிருந்த கட்டுவினை யழைத்து, இரத்தப் பெண்களுக்கு சிகற்பித்த பரதநாட்டியத்தை நடிக்கச்செய்வா பென்றனன்.

நட்டுமன் மனமகிழ்ந்து வாத்தியத்தை மீட்டி இனிப சங்கீத
சாத்திரியம் வழுவுருமல் சுறியிழைப்பினான். அருகிலிருந்த நடனப்
பொருந்தர் சுறியுடைய தனாகையானதான் வனமயில்போல நட
னஞ்செய்து குரிலினம்மாதிதல்போல தமதினிபஞ்ஞலொளி தெனிக்
கிணசுந்த பாடல்களைப் பாடினார்களா. அலாக்கர் பாடுமினிமைக்கேட்ட
சுகலரும் அனந்தமாய் வேடிக்கையிற் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

மதிபூகிக்குந்தனது மதிமபக்க முண்டாசி அந்த நாட்டியப்பெண்
கவின்மீது ஆசைபுண்டியவளது மிகுந்தனன். அவன் நந்தையாகிய
வர்க்கனன். அவர்களுக்கு வேண்டிய வேலுமதிநரது அனுப்பி விட்ட
னன். மதிபூகிக்கு அந்தநப்பெண்களில் கிணவே கனவாய் விளங்கு
வனும், பசுமிகலந்திதும் வதிந் திற்பயபோலவும் விளங்குவதினும்
அவன் திடுக்கிட்டு நாட்டியப்பெண்களை நேடிப்பார்த்து அவர்களை
முததரிசனங்கண்டு மனமகிழ்கொமெதும் பேராவையால் பெற்றோர்
களையும் கிமித்து பிரயாணமாயினன். ஆனால், அவன் இயலித் திணை
கி தந்தினை முகவன்பது தெரிந்திருந்தால் அவன் நந்தை அந்த நடனப்
பெண்களுக்கு மந்தசம்பலங்கொடுத்தது நன்றிடமே நிறுத்திக்கொண்
டிருப்பான். அவர்கள் பாடுகொழுவரும் கவ்வியாமலிருந்ததினால், மதி
பூகியின் மனக்கு நிப்பல புணராமல் வலிகனமோ சென்றிருக்கின்ற
வினவ்விருத்தனர். மறுதிவன், சில அரிணமயாட்களை வன் மதிபூகி
யைந்தேடிப்பார்த்து அலழ்த்தக்கொண்டு வருவீர்களென்று துப்பி
னன். அவர்களுடைய பல இடந்திறுத்தோர்பலிக்கும் மதிபூகியைக்காணு
மல் கிசனமடைந்தவர்கமாய் விட்டிருந்து நிரும்பிவிட்டார்கள். அப்
பால் மதிபூகி நடனப்பெண்கள் எங்கிருப்பார்களோ கண்டவருவோ
மென்று மனமகிழ்த்து தேடிக்கொண்டே வருவதுதான்சென்று காணக
மார்க்கமாய் யலிந்திருந்தனன் அவனும் ஓர் கிணவந் தாணப்பட்டது
அம்மார்க்கமாய்ச் சென்றபோது ஓர் மலையடிவாரத்தில் ஓர் சாக்கியாதி
மிகுந்தார். அவனையபணிந்து அவராய் எனது தேசத் திறகுச்செல்லும்
வந்தெரிபாம கவ்வின்மே னென்றான். அவன் மனமகிழ்த்து அப்பா
ரீயாதொன்றும்கூட அஞ்சவேண்டாம். துத்தகிணவந் மார்க்கமாய்
சென்றால் ஓர் சதார்தோன்றும் அக்கனம் சென்று அக்கரிக்கையசது
செய்யும் விபாபீரிக் கொக்கேட்டால் உணவு தேசத்திறகுப்போரும்
மார்க்கத்துதக் காண்பிப்பார்கள் பென்றார். மதிபூகி புலவியமே கவ்
கெனச்சமமதித்து போய்க்கொண்டிருக்கையில், ஓர் வறட்போக்கன்
அவனுக்குத் துணைபாடி அவனுடைய விட்டிற்குமழத்தசென்று

அந்தனம் கிலிங்கியுந்து மதிபுதிய அனுதத்தக் கொன்றியோய்
அன்று வியாபாரிசி. தந்தி கணக்குபெயர் எத்தியோகத்திலும்த்
தினன். இவனுடைய மத்தி சாதுபத்தையும் ஞாபக சக்ரிகையும்த்
கவனித்த அவ்வந்தகன் அவன் இன்னொன்று கவனித்தானாக்
மதிபுதிய நன்னதபவரவந்தம் அனனாஸ் அனுப்பினிடான்.
இவ்விதமில்லாம் ஞாபகவருவரும் தமது கஷ்டகாலத்திற் கிலிங்க
பழியை நஷ்டம் வந்தாதுப் பதவாண் கிருவாப்பால் கஷ்டமில்லி கக
ஞ்சியா பிருப்பதற்காகும். அந்தவேண் கெடுவது பல்லித் தைரிய
வாந்தகவாழ் கொடுக்க கொம்புநுந்தனன். இவ்விதம் பிருந்தக
ரின் ஞாபக விவகாலந்தன் அரங்கவந்தித் தென்றனன். அரசன்
அவருடைய கணிக் காரத்தகவந்தித் தனன். விவகாலந்தன் தனது
விதிவாந்தன் கெடுவாப்பிதனது விவாந்திதன். அரசனாக்
அருபவந்தகன் அருந்திவயிபுதன் தாதும்திசனப்பட்டு. இவ்
விவாந்தகவாழ் புத்திரினை க்காண்டதன் தனது துயரத்தென
கிலிங்க பாதந்தான். அருவிருந்த மத்தி கொன்றுவின்தன்.
அரசை உலகித்தந்த மனிதக கொன்றுவருவரும் அவரவர்க்
காதுசாரத்தின்பழியை கருந்தக மதுபந்திதநன்.

அரசன்:—எவர்காரியும் என்னப்பிரத் கஷ்டமனுபதித் திருக்
கென்றுதான்.

விவகாலந்தன்:—அரசை! கிலிங்கியும் புத்திரினை மாததிரம்
இழந்ததற்காக விசனப்புகிவிடின் யான் குறுவந்திருத்தே
பலவித கஷ்டம் மனுபதித தேசசதுகாரியாய்க்கிது வனத்தி
லுந்தி. கணனிதயுப் பிரிந்து பாதந்திக் கெடுவே. இதை
விட கொடுக்கின் வாதனுபதித் திருந்தன்.

மத்தி:—கெடுவாபிதும் தருவதுக் கருவந்தகவந்தித் தயாரி
இவ்வாழ் கஷ்டம் மத்திதான். அப்பதவிபா பரிபித் மிகவும்
கிலிங்கியைமாததுந்திதமாதவிதயாகவயிதந்த அரிசந்திரன்
தனது அரசனிடம்தி விண்ணித்திரவி. க் கொடுத்ததுவிட்டு
தான் பரித்தியாய பணின்தாரத்தரு. அவ் துயரம் மார்க்காமப்பி
யேருந்தருவது கிலிங்கியித்திரி. க் கணிக மனைவிமத்திதன்
விந்துத் தான் மதுந்தகத்ததும் விசனாக் கெடுவாபி
அவன் கிலிங்கியிருக்குமபித கருவது புத்திரன் கற்பந்தக
விவகாலந்தன் தனதுதன் புத்திரன் கெடுக்கொண்டி மபா
வந்தித் தன் தனது கெடுவாபித தனது மனைவிதன்

தென்னுமல் யாரோவென்று மதித்துக் காண்டதை யுணர்ந்து மனமொன்று தெரிந்து, மனவிசார மடைத்தவனுப் ஐயமுற்றுக் குறிப்பவையாகிய கர்சன் முதல்தவன்நிம் கொன்னைந்தால் தகனஞ் செம்பெனென்றுவரக்க சந்திரமதி தன்னை யடிமைகொண்ட காலகண்டனிடம் வந்து கேட்டே அப்பன் கொடாமைப்பால் மன னன்பாற் செல்லியாவது கைத்திர நரணஞ்செய்வோமென வஞ்சகத்தில் தாவினான் நிச்சயமாகத் திருட்டுகொண்ட ஊதியிற் போய் ஐயுடையதக்கண் சந்திரமதி அப்பனதுவிருந்த நன் மனை நிரிழ்ந்துவந்து போய் தீராவென சத்தேதெத்தெதெக்க தகையானிடம் வந்து திருட்டுமென தீர்த்துக்கொண்டபோய் அப சன் முன்வந்தார். காசிரான் சரசாமிரீது விதித்தமன், மயா னத்தோர் ஐ. சந்திரமதியை அடிச்சகலியுணர்வில் கொப்பித்து வெட்டென் னுக்கொடுத்தான். அடிச்சமன் அரிச்சந்தரன் மன மெய்விற்புகுத்தும். அந்நபுசி சந்தித்து கொட்டிப்போது விவசா மித்திரன் தித்தும், கைசாமல் மறையுப் வெட்டிமேபோது தீவரிகள் இருமையால் வெட்டிவகத்தி பூமாவையாக காழ்த்தில் விழுந்தது, அப்பிராது மனச்சந்தித்து வெட்டிவகையில் பரமசிவம் வந்துவந்திது திரிந்த பிள்ளைகளுயும் உயிர்பெறச் செய்து அரிச் சந்திரன் கட்டத்தை விலக்கி விவியாதித்திரன் தபத்தில் பாதி கொடுக்கச்செய்த அநிவாத் தனத்தை விலக்கி அரணுகச் செய்து அபேவாத் திரா ரில் தவறு மனை கைத்திருடன் கக ஜிவியம் அரகரிமம் புரியப்படி அனக்கொத்து செய்தார்.

அவ்விதமான கம்ப கஷ்ட மடைத்தவர்களெல்லாம் உபவசைத் தார்களை அவிவதிமே உங்களுடைய கம்ப முதல் விலக்கி கஷ்டிப்பா யிருப்பீர்கள்.

அரசன்.—ஐயோ! உலகத்திற்குத் தவிர்ப்புக் கருத்து, கருத்து அநகழம் வகுத்தெனில் அக்கருத்தாகவே கருத்து சுகன் சம்பத்து மிருக்க திரிந்த தோவிரத்திதும், பரிதாநு குளையு நிலலாமனுமிருக்க வேற்றரசர் அநகழமின்றி உத்த மனுமிருக்க எனது புத்திரிகள் போனவதற்குப் காணாமலால் யான் பரதவிக்கின்றேனே.

விவேகானந்தன்.—அரசே! யானும் அவிவதிமே கண்ணுமிருந்த மனவிசாரமடைந்துக்கொண்டேன்.

மந்திரி:—(புத்தகை புரிந்து) நீங்கள் இவ்விகழ்ச்சிப் விசைப்படுகின்றீர்
 கனோ புறியும்பாகும் ஓர்துறையில் ஆலமருத்தி மனமகிழும் நீதி
 தகராறையும்த், அடக்கம், பொறுமை, சாந்தம் தயாளம் முதலா
 கிய நற்குணம் வாய்த்து, கிடந்தபிரமைப் பரிபாணத்து செய்யுந்
 நாச்சக்கிரவர்த்தி யானவர் புத்தகராஜனிடத்திற் குதாடி நாயி
 நகாமனைத்து மிழந்து, மக்களையும்பிரிந்து மனைபாவுடன் வன
 வாசியாய்ச் சென்று, காய் கலிகளைத்தீண்டு காலங்கழிக்கும்
 போது, ஓர் அன்னப்பகலி எதிரில் வந்தது. அதனைப்பிடிக்க
 வேறுமொழி ஆச்சமயம் தனது வல்கிரத்தை அவிழ்த்து
 அதன்மேல்போட்டு பிடிக்கச்சென்றான், அங்கப்பகலி வல்கிரத்
 தடனே இவ்வென்றெறிப் பற்றினோடியது. அச்சமயம் ஆற்
 றென்று மனசுஞ்சல மகிகித்து உடுந்திய வல்கிரத்தையும்,
 அன்னபகலி எடுத்தக்கொண்டு ஒடிப்போய் விட்டது. இவ்வா
 மெவ்வெவ்வாறு போன்று விசைப்படுகிறது, தமயந்தி தனது
 வல்கிரத்தில் கொஞ்சம் கீறித்துக் கொடுத்தார். நாச்சக்கிர
 வர்த்தி அத்தவல்கிரத்தை யவர்க் கொண்டு மனைபாவுடனே
 வனவாசியா யலந்துக் கொண்டிருக்கையில், தமயந்திக்கு நித்
 திவரவந்தம், அச்சமயம் நாச்சக்கிரவர்த்தியின் துடைமீது
 தலைவதை துக்கொண்டு எயனித்தனர். அச்சமயம் நாச்சக்கிர
 வர்த்தி தனக்குறாமாக மனைக்குவித்து வைத்துவிட்டு மனை
 யான்படுகிறது கனியாய்ப் போய்விட்டார். தமயந்தி எழுந்து
 பார்த்து மனநாக்கைமனம் வலமெங்கும் அலைபுடிப்பாது
 ஓர் சட்டம் காலைகத்திக்கொண்டது ஓர்வேடன் அந்த சர்ப்பத்
 தைக்கொண்டு தமயந்தியை கிருமயெதால் அவனை அக்கினி
 பள்ளமாய்ப் போளுப்படி சபித்தகிட்டு வனவாசியாய்ச்சென்று
 தனது தாயிடிலே விதர்ப்பபுரிவிற்கென்று தனது தாய் நற்
 தையர்க்கண்டி தாது காலகித்தியாகதவைதச்சொல்லி பிள்ளை
 கிருமயெதால் பாத்திக்கொண்டிருந்தனர். நாச்சக்கிரவர்த்தி
 காலவாசியாய்வுட்போது கால்களை நூல் கடியுண்டு தேகங்
 குறுத்து நிறுபன்ன மாகுவிடம் சுயப்பாதி வேலைகிருந்தனர்.
 விமலாதன் தமயந்திக்கு நமஸ்கம் வரமென்று தெரிவிக்க, நிறு
 பன்னன் சுயப்பாசிய பிருத்தகரணத் தேதப்பாகது யமமந்து
 இவ்வுருமாய் விதர்ப்பபுரிவிற சென்றாகம். அச்சமயம் நாச்
 சக்கிரவர்த்திக்கு சனி விக்கலைபாணர். அச்சமயம் நாச்சக்கிர
 வர்த்தி மனைவி மைத்தலைககண்டி ஆனந்தக்கொண்டு அவர்க

ஊடனே நமது தேசத்திற்குச்சென்று புல்கா ராஜஸி, த்திஷ்ஞாடி, நாடி நகரங்களைக் கெடுத்ததற்க்கொண்டு பழையபடியே இராஜாதிக்குச் செய்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவ்விதமாகவே உலகஞாக்கும் நிற்காணம் வரும் அஞ்சாநீ ரென்று விவாண்டிய தைரியம் புகன்றனன். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அரசனும் விவேகானந்தனும் ஒருநிதிராய் மனந்தேறியிருந் தனர்.

அப்பால் நானூற்றுநாள் பொறுத்து விவேகானந்தன் மனையாளை நிரீன்றுகொண்டு அரசன்முனைபை கிட்டுத்து ஆரண்ய மார்க்கமாய்ச் சென்றனன். அவ்விதமாய்ச் செல்லும்போது ஓர் கிளையுதிதோன்றி யது. அம்மார்த்தமாகவே திருகுதாரன் சென்றபோது ஓர் நிலைக் கணம் அங்குவனம் சென்றான். அச்சமயம் வந்தியென்றும் ஓர் நந்த வனத்தில் ஓர் அழகிய கனகினைப்பந்தணி ஆவனுடையவனும் அங் கவனமே சற்றுநேரம் மனமபக்கமுடன் நின்றிருந்தனன். அந்தப் பெண்ணும் இவன்மீது ஆசையுடையவனாய் அவளை ந்தில் அன் பாயப்பெரி தன்னுடனே அழைத்துக்கொண்டு தனது தேசத்திற்குச் சென்றான்.

விவேகானந்தன்:—பெண்ணை நீயும் என்மீது ஆசையுள்ளதுப் பானும் உன்மீது ஆசையுற்றேன் என்பிருவர் சம்மதித் திருவதிலும் உனது தாய் தந்தையர் சம்மதிக்க வேண்டிமே, அப்படி சம்ம திக்காவிட்டால் ஆகிக் காராநல்லவா.

எனபகன்றனன், அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட அந்தப்பெண்விசனப் பாதிரி யான் உமது இஷ்ட நாயகியா யிருப்பதற்கு யாதொருவரும் ஆகையின் சொல்லார்கர் கருவிநென்று தன்னுடனே அழைத்துக் கொண்டு அரசன்முனைக்குச்சென்று அங்கிருக்கும் ஓர் விமலியிலிருக் கச்செய்து தனது தாதிக்கையனுப்பி தனது கருத்தை அரசனுக்குத் தெரிவிக்குமாடி சொன்னார். தாதிக்காவல் கேல்வியுற்ற அரசன் மன மகிழ்ந்து விவேகானந்தனை வரவழைத்து, அவனுடைய அழகானந்த முகவழிசரத்தைப்பார்த்து இவனை நமதுபுத்திரிக்ஞரிய உத்தமபுருஷ னென தீர்மானித்து சிலநேரம் தனது மந்திரி பிரதானியரிடத்தில் ஆலோசனைபுரிந்து அவர்களும் சரியென சம்மதிக்கதினால் ஓர் கப தினத்தில் பிராமணர்களை வரவழைத்துத் தமது குலத்திற்கிவன்ற விவாஹ சடங்குப்படியே தனது புத்திரியை விவேகானந்தனுக் களி யானாது செய்துவைத்தான்.

ஐயமும் வைத்தலிட்டு, பிசேதங்களின் மாயகலையிலே கோரியின் பங்குத் திலகம் காணவந்து விட்டார்கள். அவர்கள் விவேகானந்தனைப் பற்றி மன விகாரமா பரிந்துரைகள் விவேகானந்தனையும் தனது மனையாலின் கோரியின் அருகின் உட்காரவைத்துக் கொடுத்த சகலமும் நினைவோடு திரும்பிப் பாராமல் வென்றிற் கொண்டு, குணசரின் கதவை மூடிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். விவேகானந்தன் திரும்பிட்டு அப்பா சிறைன்ன ஆச்சரியம்! நம்முடன் வந்தவர்களைவரும் நம்மும் அழைக்காமல் போய்விட்டார்கள், நாம் என்னமுடந்தன்னவாய்தான் நின் துஷ்டகீடா மென மனப்பதறி போடிப்போய் குணசரின் கதவைத்திறத்தனன். ததவு திறக்கப்ப லில்லை, என்னசெய்வான்! அழ்தான் வாயிலடித் துக்கொன்றான். வாயிறிலைதிறந்து கொண்டான். ஆயிரிற் புரண்டழு தான். தன்னோத்தேற்றுவோர் பாகுபில்லாதபடியால் தானேவழிநடா சற்றுகொள் போகித்தான் பாடுதான் நாம் வந்தகலில்லை. மறுபடியும் கல்லறையின் அருகில்வந்தான், பசியதிகரித்தது கோரியின்மீதுருந்த மூண்ட கொட்டிகளையும் தின்றுவிட்டு பாடுவரிநின்ற ஜலத்தாகக் குடித்தலிட்டுப் பசிபாடுதான், தன்முகக் கொடுத்தது.

அப்பால், சற்றுகொம் இவ்வளம் சுதிரிப்பார்போமென்று நினைந்தவனுய் புறப்பட்டான். நல்வொரு கோரியின்மீதும், மூன்று கொட்டிகளும் ஒருபாடுபில் தன்னிற் புகுந்தது. அந்தந்த கோரியில் பந்தத்தல் ஒவ்வொரு ஆண்டிக்கொள் இவற்றின்வையாய்க் குடித் துப்புரவிக் கொண்டிருந்தனர். அவற்றிற் பந்தவுடனே விவேகானந்தன் ஆச்சரியமடைந்து அப்பா சிறைன்ன தாதா புதுமையென்று கொல்லிக் கொண்டே போய் அந்நளம் மகிழ்விருந்தும் ஒருவனை விசாரித்தான் அவன் அந்த வர்வறக்கந்த கொன்றான்.

விவேகானந்தன்:—ஐயா! செத்தவாபோனான், இந்நப்பவர்கோ ஏன் இவ்வந்த இவற்றின்வையாய்க் கொல்லுகிறார்.

கிழவன்:—அப்பா! உலகத்திற் பிறத்தால் சுத்தனாக் கொடுக்கும் மனையாலிற்றத்தோதே மரணவாய்ப்புதான் நன்மை.

விவேகானந்தன்:—சென்னை துத்தபுதனம். அப்பாவின் வர்வற காற்படியே அவ்வள வாய்தான் குறுகி வரமடைத்தால் நமக் கொன்றி நாம் உயிருடனே சுதந்திரப்படுவது கனமையாக் கதே.

கிழவன்:—அப்பா! நிகையாதே, மனையாலில்லாம விருந்தான், எந் தொடு பெண்மீது ஆசையுண்டாகும், அப்போது விபவத்தின்

மாகும், ஆகையால் கிபசாத்திரம் கிபரிதகாலம், பரந்திரிசுமணம் பச்சோக நாகனம், ஏன்றுசொல்லாம் பழமொழிப்படியே மனை யாளில்லாமலிருப்பதிலும் மரணமாவதே மேன்மை ஆகையால் இங்குதான் மனையாளின் தவர்களை மரணமாகச் செய்வது வந்தக்காலகால், அரசன் உத்திரவுப்படியே இவ்வந்தாய்ச் செய்கின்றனர்.

என, நூற்றாவிழந்து பிராணனை விடுத்தனன், இந்த மூடர் களின் செய்கையையப்பார்த்த விவேகானந்தன் சிந்தித்துக்கொண்டே கல்லறை முழுதும் சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டே செல்லதாம், பரி பெரித்தும்போது அந்தந்த கோரினை மீதிருக்கும் போது அவைத் தீன்று பரிசுதானத்ததற்குமுத்து மலகிசார பின் பிவலனுப் சித்திரை வரும்போது சயனிப்பதும் சித்திரைதெளிந்தபோது வறியப் பதும், படுபெருக்கும்போது ரொட்டிகளைப்படுத்தி பாணிகளின் ஈனத்தை குடிப்பதாய் வருகலாயின.

அவ்விதாய்க் குகையோரமாம் வந்துகொண்டிருக்கையில் அரு ணேதய மானவுடனே ருரியல் வெளிச்சம் தோன்றியது, அவைக் கண்டவுடனே விவேகானந்தன் மனமகிழ்ந்து, அட்டா இத்தனை நாளாய் இருட்டவறமாகவே இருந்தது, இன்னறையினாம் என்னமோ ருரியதாகத் தெரிந்ததே இன்னும் கொஞ்சதுரம் சென்று பார்ப்போ ரென்று அங்கிருந்த கோரிசை மீறிருந்த ரொட்டிகளை பெல்லாம் எடுத்தது ஓர் வந்திரத்தில் மூட்டை கட்டிக்கொண்டு வெளிச்சமிருக் கும் மார்க்கமாகவே போய்க்கொண்டிருந்தனன்.

அவ்வளம் கண்டபட்டத்தொழில்லாமல் மணல்தரையாகக்காணப் பட்டது அம்மார்க்கமாகவே பென்னு கட்டக்கூர காணப்பட்டது. அதைக் கண்டவுடனே விவேகானந்தனுக்கு மனம் பூரித்து, இனி கமழி கண்டகாலம் விவகிப்போவது வேன்று மனமகிழ்ந்து தான் கொண்டுவந்த ரொட்டிகளை பெல்லாம் பெதிரில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு தனது பசியடங்கும் வகையில் புடுத்து தான் கொண்டுவந்த பாணிகளைத்தன் குடித்துவிட்டு சுற்றுநேரம் உட்கார்ந்து இளைப்பாறு அன்னவமிருக்கும் விருஷத்தின் கிழலில் சுற்றுநேரம் சயனித்து நித் தியை செய்து விடுத்தொழிந்தனன்.

Scene 7.

இடம்

கடற்கரை.

கதாநாயகர்.

விவேகானந்தன், மாஸூமி, தனபாலன்.

அப்பால் விவேகானந்தன் தான் கொண்டுவந்த பாளைஐஸ்தீரில் முகங்கழிக்கொண்டு ரொட்டிகளையும் தின்று தண்ணீரைக் குடித்துப் பசிபாறினான். தேகமும் கொஞ்சம் சுகமானது அந்த மணல்தளமையில் கொஞ்சநேரம் சயனித்து மேல்லென எழுந்து வருகலாயினன். கடலோரத்தில் வந்தான் கடலலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு கடல்நீரில் கொஞ்சநேரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அங்கனம் ஓர் கப்பல் வெகு தூரத்திலிருந்து வருகிறதைப் பார்த்தான். அதைக்கண்டவுடனே தாவயங்கண்ட சேப்போலும், பசைவக்கண்ட கன்றைப்போலும் ஆனந்த பரவசமடைந்து, தனது கஷ்டநஷ்ட மனைத்தும் கவலிப்போய் விட்டதெனக்கூறி, கப்பல் அருகில் நெருங்கியவுடனே தனது சைக்குட்டையை விசிரினான். இந்த சைகையை யுணர்ந்த மாஸூமி யாரோ கப்பல் பிரயாணஞ் செய்வதற்காக வந்திருக்கின்றனென்பதாக மகித்து கப்பலை கரையோரத்திற்கொண்டு ஓர் படகை ஐஸ்தீரிலிருந்து நான்கு படகுக்காரர்களை யனுப்பி, அதோ நிற்கின்ற அந்த பிரயாணியை அழைத்துக்கொண்டு வருவிரென்றான்.

அவர்களும் அவ்விதமே நன்கெனச் சம்மதித்து படகைக் கடற்கரையில் கொண்டுவந்து விவேகானந்தனை ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள். படகுக்கப்பல் அருகிற் சென்றவுடனே கப்பல்படியின் மீதேறிப் போய் கடயத்தில் உட்கார்ந்தான். மாஸூமி கப்பற்கட்டணங் கேட்டனன். விவேகானந்தனிடமிருந்த தூறு ரூபாயில் இருபது ரூபாயை மாஸூமி கையிற்கொடுத்து அவர்துழிக்கு டிக்கட்டு வாங்கிக்கொண்டான். படகுக்காரரும் கப்பலிலேறிக்கொண்டு படகில் கதிந்தைப் பிணைத்து இழுத்து கப்பலில் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டார்கள். மாஸூமி கப்பலை நடத்திக்கொண்டு போனான்.

இங்ஙனம் இவர்களில் இவ்வந்தமாயிருக்கையில், ஆச்சர்யபூரி யரசன் தனது மந்திரி பிரதானியருடனே உற்றுப் உறவின்புதையாருடனே தனது புத்திரியின் பிரேத சடங்கிற்குரிய சாமான்களைத் தாம் எடுத்துக்கொண்டு அநிகாஸையில் பிரயாணமாகி கல்லறையருகில்

வந்து வாசற்படிக்கு செய்பவேண்டிய சடங்களைத்தாம் செய்து கதவைத் திறந்து சகலரும் சரங்கத்திற்குட் சென்றார்கள். சமாதியருகிலிருந்த விவேகானந்தனைக்காணாமல் ஆச்சரியமடைந்தவராய் அட்டாசுதென்ன மோசமா யிருக்கின்றதே யென்று நாற்புறமுந் தேடிப் பார்த்தாங்காணாமல், அட்டா! அவன் புதியமனிதனாகையால் சமாதியில் கில்லாமல் கம்முடனே வந்துவிட்டான் போலிருக்கிறதே. இனி என்னசெய்வது? அப்படி வந்துவிட்டாலும் அரண்மனைக்கு தானே வரவேண்டும். மத்தபடி எங்கு சென்றானே? இன்றையதினத்திற்குள்ளாவது அவனைத் தேடிப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுவந்து, சுரங்கத்தின் சமாதியருகில் கட்டிவிட்டு செல்லவேண்டுமெனக் கருதி, பிணத்திற்குரிய சடங்களைத்தாம் செய்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இங்ஙனம் இவர்களிலே இவ்விதமாயிருக்கையில், மத்தவர்க்கும் அவ்வவர்கள் பிரேதசமாதிகோரியருகில் சென்றுபார்க்கையில் பிணங்கங்மாத்திரம் செத்துக்கிடப்பதும், மத்தவர்கள் குத்துபிரி கொலை யுபிராயிருப்பதும் தவிர கோரியின் மீதுருந்த ரொட்டிகளையும், காணவில்லை, தண்ணீர் குடங்களும் உடைபட்டு பூமியில் விழுந்திருந்தது. இந்த அறியாயத்தைப் பார்த்தவர்களும் ஆச்சரியமடைந்து குத்துபிராயிருக்கப்பட்டவர்களில் கொஞ்சம் பிராணசக்தியா யிருப்பவனைப் பார்த்து விசாரிக்கையில், அவன் இராஜபுத்திரியின் மணைனுக்கிப் விவேகானந்தன் செய்துவையினதும் விபரமாய்ச்சொல்லிவிட்டான் இந்த சமாச்சாரத்தை கேட்டவர்கள், அங்ஙனம் வந்திருந்த அரசனிடத்திற் சொன்னார்கள். அம்மன்னன் கோபாலேசத்துடன் ஓடிவந்து, அவனைப்பார்த்து என்ன சங்கதியென்று விசாரித்தான். அவன் ஜீவசக்தியில்லாமல் பேசுவதற்கு பலமில்லாமல், அரசே உமதுமருமகன் வேரிகனின் மீதுருந்த ரொட்டிகளை யெல்லாந்தின்று, தண்ணீர் குடித்துவிட்டு பாணியை உடைத்தெறித்துப் போட்டான் என்று சொல்லிவிட்டான். அரசன் கோபமுடையவனுய் சரி அந்த துஷ்டன் இவ்விடத்திலேயே ஒளித்திருப்பான் பாருங்களென்று சுரங்கமுழுமையும் தேடிக்கொண்டிருக்கும்படியாய் சகலருக்கும் உத்தரவுசெய்தான்.

அவர்களைவரும் அன்றையதின முழுமையும் சுரங்கமுழுதூர் தேடிப்பார்த்துங் காணாமல் அரசனிடம் சொல்லுகிறார்கள். மன்னு அவன் சடங்கரை வறியாகவே போய்விட்டான் போலிருக்கிறது. யென்று சொன்னார்கள். அவ்வயிற்றுங் தேன்னியற்ற அரசனும்

மத்திரி பிரதானியரும் சுமங்கத்தின் வத்யாகவே கடற்கரைக்குச் சென்று பார்த்தும்போது, அங்ஙனம் மனிதர்களின் காலடிதோன்றி யது. சகலரும் ஆச்சரிய மடைந்தவர்களாய் இனி நாம் மோசம் போனோமென்று மனசஞ்சல முடையவர்களாய் ஆரண்மனைக்குப் போய்விட்டார்கள். இங்ஙனம் இவர்கள் நிலை இத்தகையதாயிருக்கையில் கப்பலிற்சென்ற விவேகானந்தனை மாலுமியானவன் பார்த்து ஆச்சரிய மடைந்தவனாய் வினவுதலாயினான்.

மாலுமி:—ஐயா! நீங்கள் தனியாகவே யாதொரு சுரையமுயில்லாமல் வந்த காரணமென்ன?

விவேகானந்தன்:—சரி! சொல்லுகின்றேன் கவனிப்பீர் யான் எனது காலவித்தியாசத்தினால், அந்த ஆச்சர்யபுரியில் வந்தகப்பலிக்குக் கொண்டேன், அந்த தேசத்தின் அரசுபுத்திரி யென்னை மணம் புரிந்துகொண்டு சிலநாள் வாழ்ந்திருக்கையில் அவளுக்கு நேக சவுக்ய மில்லாமல் இறந்துபோனான், அவளுடன் என்னையும் புதைப்பதற்காக, கல்லறையில் அழைத்துச்சென்று கதவை மூடி தாலிட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். யான் தனியாகவே தயங்கி மயங்கி நத்தளித்து அந்த சுமங்கத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன். இனி யானென்ன செய்வதென்று யோசித்துக் கொண்டு சுமங்க சமாதியின் கோரியிருந்த மூன்று ரோட்டிகளையும் சாப்பிட்டு ஜலங்குடித்து களையாறி மற்ற கோரியின் மீதிருந்த ரோட்டிகளையும் எடுத்து மூட்டை கட்டிக்கொண்டு ஓடிவந்து விட்டேன் இனி எனக்கு நல்காலந்தான்.

அந்த கப்பலிலிருக்கும் பிரயாணிக ளனைவரும் ஆச்சரியப்பட்டு அடர்! இவ்விதமும் மனிதர்கள் கஷ்டப்படுவதெனின் ஆச்சரியந் தானெயென்று சொல்லிக்கொண்டு சிரித்தார்கள். அதைக் கவனித்த மாலுமி அவர்களை யெல்லாம் கைமமர்த்தி சொல்லுகின்றான்.

மாலுமி:—ஐயா! உலகிழ்ந்த மனிதர்களில் சுருதுக்க மடைபவர் அவரவர்கள் செய்த பாபபுண்ணியத் தாவின்படியே யாகும். புண்ணியஞ் செய்தவர் யாதொரு கஷ்ட கஷ்டமுமின்றி சுகூ ணந்தமா யிருப்பதற்காகும், பாபஞ்செய்தவர்கள் மத்திரம் மறு ஜனனத்தில் பணிததுயரமுற் றுன்புழமனுபவித் திருப்பார்கள். அதைக் கவனித்தவர்கள் உண்மையைக் கவனியாமல் பேசுவது ஞாயமாகுமா? அவரவர்கள் கஷ்ட சுகம் அவ்வவர்கட்குத்தெரியு மல்லாமல் மற்றவர்கட்குத் தெரியுமோ? இவ்விதமே அநேகர்

பலவித கஷ்ட நஷ்ட மடைந்திருக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட வர்களெல்லாம் எவ்வளவு நாளை நம்மாய் ஜீவித்திருக்கின்றனர்./ அலைபடுகின்றும் விவரித்துரைப்போமெனின் வேடிக்கை பெண்டே வயறுகுலங்க செரித்து செரித்து வெறுவர்க ளாவிர்போ விருக்கிறதே சரி! சரி!!

வினா:—சுதேவ ஜீவச்சரியம்? யான்தான் கஷ்ட ஜீவி யெனின், என்னிலுங்கஷ்டப்பட்டவர்களு மிருக்கின்றாரெனின் வியப்புறந்தன்மைமயன்றோ? சரி! நாங்கள் கண்ணுற்ற கஷ்ட ஜீவிகளில் ஒருவருடைய சுகம்திபை எனக்கு விபரமாய்ப்புகல் வீராகில் உத்தமமெய்யாகும்.

மாண்பு:—சரி! அப்படியே சொல்லின்றேன் சுவனிப்பீர், முன்னொரு கால் ஓர் விபராரிதனது காலவிதபாசத்தினால் ஓர் தீவித்சென் றான். அவ்வளம் சிலநிருடர்கள் அவனிடமிருந்த திரவியங்களை யும் சாமான்களையும் அபகரித்தாக்கொண்டிர்பாரினர். அந்தகரத் தரசனிடமிடையே முறையிட்டான். அம்மன்னன் மனமிரண்டு அப்பாடார். அந்தமட்டில் உனது உரிமைவிதித்து திரவியங்களை அபகரித்தாக்கொண்டிர்பானது உனது தாய்வயற் நின் பாக்விவ வசமேயாகும் திருவிடை மகப்பட்ட பொருளும், காமனிட மகப் பட்ட உயிரும் திரும்பிப் பானா ி வினாசகனது விசனிக்கவேண்டாம் விலகிப்போய் விடுமென்று நமத்திடமிடான்.

விபராரிவயறெரிந்து திருநாத்தபயத்தேசத்தில் பிழைப்ப தெவ்விதமென்று மனவிசார மடைந்தவனது திருத்தனன். பொழுது போகப்படுபும் அதிகரித்தது. என்னசெய்வான்? யானத்கேட்பான் அபலாநில் யாதுணையுமிக்கில் ஒருவேளை அன்னம் பண்ப்பவர்களு மிக்கில். படைமுறை போதலும் அறிமுகம் வேண்டி. அவ்வளவு மில்லாமற்போனால் அவன்கதி என்னமாய் முடியும் ஒரு துணையு மிக்கில் பென்றாலும் வயற்றப்பவி சுகத்தமுடியவில்லை அன்றியும்.

வெண்பா.

ஒருவருடைய பொழியென்று சொழியாய்
இருக்கலாக் கேலென்று சொல்லும்—ஒருவருடைய
என்னெவரின் இயல்பைக் தென்வந்தே
உன்னென்று காத்தவர்த.

என்னும் தன்மையாய் வயற்றின் பகிதனிலுத்திரு முடியாமல் பங்கிதமாய் மனசுஞ்சலம் வசயத்து மனசுபெயித்தாயினும் பகித

துப் பரிசுதரணியோமென மகித்து, அவன்மிகவும் சேர்த்திபெற்ற விபா பாரியாகையால் பதிலு யாகவெனக்க காணமுற்றவனுய் பகற்கால முழுநாள் தீர் சத்திரத்தில் சபனின்றிருந்து, இரவுகாலமானவுடனே மெல்லெனசுழந்து எயாகநகத்துத்தெரியாமல் தனிகிறைப முக்காடிட்டுக்கொண்டிரேபாய் ஸ்வனொரு விநிகரிலும் பிசுநகத்தே மாதான்ன ஸ்ரீனோஸ்வரி என்று பேசுகித்துக் கொண்டிருப்பான். சிலர் இவ்வே பென்பார்கள். சிலர் பரிதொன்றும் பேசாம விருப்பார்கள். சிலர் அன்னநாளைச் சிவோஷ்டமானதென்று ஐயமிட்டுக்கொள்ளும். வாக்கி யத்தை யறுசரித்து விதிவசந்தா விதத்துன்னும் விபாபாரிக்கு அன் னம் பண்ப்பார்கள். அந்நவரவன் ஊக்கிக்கொண்டிரேபாய் புதித்து விட்டு சத்திரத்திற்குள்ளே சயனித்துக் கொண்டிருப்பான்.

இவ்விதமே சிலநாள்வகையிலும் நாலங்கத்துக் கொண்டிருந்த னான். ஓர்நாள் சில திருடர்கள் அத்த சத்திரத்தில் வந்துச்சுரத்தக் கொண்டென்கொண்டிரேபாய் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இவையனைத் துங்கவகித்த விபாபாரி மனதைநியங்கொண்டி முடிவில் தனமிருந் தாக் வழிநிற்போச பரிமலம்பதேவல, கம்பிடம் முன்பு திசைய மிருத்தபடினாலுத் திருடர்க்கு பயந்திருத்தோம். இப்போது கம்பி டத்தில் அந்நகரம் கிங்கிரிய அனந்தனத்து நாமென் பயப்பட வேண்டுகென்று, அவர்களுதில் வந்து அவர்களைப்பார்த்து ஐயர் யான் பரிதொரு கொதறுநிலைய விருக்கின்றேன். எனக்கு அன் னங்கொகித்து காப்பாற்றுவிராகின் உங்களுக்கு வேண்டிய உதவி செய்வேனென்றான். அந்நத்திருடர்கள் கல்கலென்கிரித்து அட்டா ஆச்சரியமே வாயெழுட்டி வீரனுயிப இவனு கமக்கு உதவிசெய்வா னென்றான். மத்திருளுவன் கிரித்து அவனுடைய பரிவேதனை அங் விதமாய்ச்சொல்லல் செய்துகொன்றான். இவ்விருளுவன் சிவங்களுக்கு என்ன உதவி செய்வாய்? யாங்கனோ திருடர்களுக்கதே யாக்கன் என்னவோமேயும் திருடச்சென்றால் தேவல முற்றவர்கா எங்கனோ பிறுத்தா லும் யாக்கன் அவர்களை அடித்து உதைத்து கல்கிவிதித்துக் கொன்றுவிட்டு ஓடிவந்து கிரிவேம, உன்னால் இவ்வளவு சாயத்தி யத்செய்ய முடியுமா? பென்றான். மற்றவர்களும் பற்பலவிதமாய்ப் பரிசுகித்து இசுழ்த்தார்கள்.

விபாபாரி சற்றுமேலே பேசுகித்த, இனி இவர்க்கிடம் பேசவதி லாம பிசுபோசன் கிங்கிரெயந்து மகிததிகளும், காரியத்தை விடா

மல் சொல்லுகிறான். ஐயா! நாங்கள் சொல்லுவது ஆச்சரியமாகவே யிருக்கிறது. ஆலேதேவனில் ஓர் சிந்தையையும் சிங்கத்திற்குச் சகாயமுடிக் கிறதென்றதற்கே அஷ்விதமிருக்க பாணம் மனிதன் சிங்கமும் மனிதர் மனிதர்க்கு மனிதர் துணையாகியது பெரியகாரியமா? பென்றான். அவ்வாற்றையைக் கேள்வியுற்ற திருடர்கள் சிரித்து சதேன்ன ஆச்சரியமாக ஐ நன்றாய்ச் சொன்னாய் நல்லதென்றும். எலிசங்கத்திற்கு பல்லுக்கடங்காத பஷணமாக்கித் துணைமாதிரிய எலியா சிங்கத்திற்கு சகாயஞ்செய்தது உண்மையாகுமா? பென்று பரிசுமாய் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். வியாபாரி சொல்லுகின்றான். ஐயா! ஓர் வனத்தில் சகல மிருகங்களுக்கும் எமனாக மதேநான்மத்த மகா சாமர்த்தியமாயிருந்த ஓர் சிங்கமானது நுந்துபோகும்போது ஓர் சண்டெலியானது அந்த சிங்கத்தின் கால்சுவரில் அகப்பட்டிக் கொண்டு சீச்சுசீச்சென்று கத்திபது, சிங்கம் குனிந்து பார்த்தது. அந்த எலியானது ஐயோஎன்ன அழியாயமாப்கொல்லாநீர் என்றா உயிருடனே விடுத்தால் பாஸ் உமக்கு ஓர்காலத்தில் சகாயஞ்செய்து உமது உயிரை காப்பாற்றுவே னென்றது, சிங்கம் சிரித்துக்கொண்டு ஆலக்ஷியமாய் விரிந்தது. சண்டெலிக்கு பிராணபயங்கரகண்டம் விலகியதென்றுமறிந்த சகமாய்போனது. சிங்கம் நான்போதுத்து சண்டெலி தனக்கு சொன்ன சகாயவார்த்தையை நினைத்து ஆச்சரியப் பட்டது.

இவ்விதமாகிருக்கையில் ஓர்நாள் ஓர்வேடன் தனது குலாசார வழக்கப்படியே சுவகிசிகளாக தூலாவினைத்த கன்னியை பூமியில் விருத்தி அங்கலம் ஓர் ஆட்டைக்கட்டி வைத்திருந்தனன், சிங்கம் ஆட்டைப்பார்ந்தவுடனே திரெணபாய்ந்து பிடித்தது, அந்நிமிஷத்து விழந்தவுடனே இரும்பு ஸ்பிரிங்க் தூலாவினைத்த கன்னி கபகப வென கருட்டிக்கொண்டது சிங்கம் அகப்பட்டிக்கொண்டது, தப்பித் துக்கொண்டு போகாடியாமல் காலேபுகரியது. பின்னவில்கிந்தி பூமியில் விழந்துவிட்டது. இனி சிங்கத்தின்கு பயங்கமாய் விட்டது. அச்சமயத்தில் முன்னம் சிங்கத்திற்கு உயிர்பிணை தருவதாய் வாக் கலித்த சண்டெலி அஷ்விதத்தில் வந்து, சிங்கத்தின் பிராணபயங்கர அபாயத்தைப்பாற்றி மனஞ்சகியாமல் பரிதாபமடைந்து, தனது கூட்டமாகிய எலிகளைபெல்லாந் துணையாயவைத்துச்சென்று, அந்த கன்னியின் தூலயெல்லாம் கடித்துநீர்ப் போட்டதுகள் இரும்பு ஸ்பிரிங்கனும், ஸ்பிரிங்குக்கும் தனித்தனியே பிரிந்துபோனது சிங்

கம் சிறொன்றை முற்றுக்கொண்டு ஐக்காலேயுதறி மெல்லென வருத்து நாய் பாரும் பார்த்தது வேடன் சிங்கத்தைப் பிடிப்பதற்கு தன்னுடைய சேனைகளையும் அனுத்துக்கொண்டு ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ஒடிவந்தான் சிங்கம் ஒரே பாய்ச்சலாய் வசூரிவிழுந்து அந்த வேனையும் அவனுக்குத் துணையாய் வந்தவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டுவிட்டு அந்த எலிகளுக்கு கல்லரிநுந் துசெய்தது, எலிகுந் மனமகிழ்ச்சித்து சிங்கத்தின் சேனைகளாயிருந்தன.

இவ்வித மிருக்கின்றதே உலகியல்பு அப்படியிருக்க, என்னாலும் உங்களுக்கு ஓர்காலத்தில் உங்களுள் ஓர்பேருதவி உண்டாகுமென்று சொன்னான். அந்த சொல்லைக் கேள்வியுற்ற திருடர்கள் யோசித்து, சரி! இவனையும் நமது கூட்டத்திற்கு சேர்த்துக் கொள்ளுவோமென்று சம்மதித்தார்கள். விபாபாரிக்கு சமயவேலை கொடுத்தார்கள். அந்த விபாபாரியும் சுயம்பாகி வேலையில் ஐக்கித்தவருகையால் வெகு பக்குவமாய் அன்னபதார்த்தம் சமைத்து திருடர் வந்தவேளைக்கு அறுசுவை பதார்த்த நிவ்யாணன் ஐக்கிப்போனதுகன் மதுமாமலை பக்க னுதிகளுடனே வட்டியான் அவர்கள் புசித்தக்களையாறிபிறகு மனமகிழ்ந்து அந்த விபாபாரியின் கங்குலத்தைக்கு பெச்சி அவனுக்கு ஓர் மாளிகை வாங்கிக்கொடுத்து, அவர்கள் திருடிக்கொண்டு வருகிற திரவியங்களையும் அந்த விபாபாரியினிடம் கொடுத்தவைதது அவன் அப்போதைக்குப்போது சமைத்து வைத்திருக்கும் அன்னபதார்த்தங்களைப் புசித்துவிட்டு போவார்கள் இவ்விதமே சிலகால மிருந்தார்கள்.

தந்தான் விபாபாரி அவர்கள் வெளியிற் சென்றவுடனே அகப்பட்டவனாயிலும் வாரிமுட்டை கட்டிக்கொண்டு கடற்கரையில் வந்து அங்குமிருந்த பிரயாண கப்பலிலேறி தன் தேசத்திற்குச்செல்லும் கட்டணம் கொடுத்து கிட்டான். கப்பலை மாறுபு தந்திவிட்டான். பிரயாணிகள் அவ்வவர் தேசத்திற்குப்போனவுடனே இறங்கினார்கள் திருட்டிடத்திலே திருடிய விபாபாரியும் தன் தேசத்தற்போய் கக விசியாய் வாழ்ந்திருந்தான்.

இவ்வித மிருக்கின்றதே உலகியல்பு கட்டப்பட்டவன் கருத்தையனுபவிப்பதற்கென்ன தனப்பென்று மாறுபுச் சமைத்து வார்த்தையைக்கேட்ட பிரயாணிகளானவரும் வெகு வேலைக்கான பிரசங்கமாயிருந்திருந்தென்று வயறுகுறுங்கி சிரித்துக்கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம் அவர்கள் லொருவருமிருந்த தனபாலன் சொல்லுகின்றான்.

ஐயா! பான் ஆதியில் மிகவும் ஏழையாயிருந்தேன் எனது தாயார் மிகவும் உத்தம பதிவிரதா தர்மத்திற் கித்தவள், எனது தந்தையோ யாதொருகாசம் சேகரிப்பதில்லை, எனதுய் கஷ்டப்பட்டு ஈகசேகரித்தல் கொண்டுவந்து அன்னபதார்த்தம் சமைத்து எங்களுக்குப் போட்டு தானும் பசித்துக் காலங்கழ்த்துக் கொண்டிருப்பதற்குத் தவிர என்னையும் வித்துபாசையில் விடுத்தது, கர்விகற்பிக்கச்செய்தது, ஐர் வியாபாரிமுன்புன் கொண்டுபோய்க்கொடுத்தனன், அவன் எனது சாந்த குணத்தைக் கவனித்து எனக்கு மாதம் ஒரு விராகன் சம்பளமும் இரண்டு வீரோ அன்னமும் கொடுத்து காப்பாற்றி வியாபார விஷயமும், கணக்குவழக்கு பார்க்கும் விபரமும் விமரிசையாய்க் கற்பித்துக்கொடுத்தனன், யான் நானுக்குமான் வியாபாரஞ்செய்யும் விஷயத்தில் தேர்ச்சியடைந்தவனாய் சுப்பல்வியாபாரமும் வெகுசமர்த்தாய் செய்துக்கொண்டிருந்தேன், எனக்கு பதினாறு வயதானவுடனே அந்த வந்தகன் புத்திரியும் பருவதிசை யடைந்தனன், அவன் அழகானந்த முகவழங்கம் எனது மனதை மயக்கிவிட்டது, யான் சிஸ்சமயம் வியாபாரத்திற்கும் போகாமல் வீட்டிலிருந்து கொண்டே அந்தப்பெண்ணின் அழகையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன், எனது நினைவைகவனித்த விவாபாரி எனக்கு அந்தப்பெண்ணின் மீதுருக்கும் ஆசையைக் கவனித்து, என்னை வீட்டிலிருக்கவொட்டாமல் கடை யில் உட்கார்ந்து சாமான் விற்கியாளுசெய்துக் கொண்டிருக்கும்படி சொல்வான், என்னசெய்வேன் எதுமான்சொல்லு தட்டிக்கூடாது, பெண்ணின் ஆசையை மறிப்பதற்கு முடியவில்லை கடையிலிருந்து வியாபாரஞ் செய்தாலும், கிணவு பெண்மீது நானிருக்கும், என்னாலும் அந்தப்பெண்ணுக்கும் என்மீதுருந்த ஆசையினால், சிஸ்சேரம் யான் காணாமலிருந்தால், என்முன் அடிக்கடி வந்து, அன்பாய்ப் பேசிக் கொண்டிருப்பான்.

இவைபனைத்துக் கவனித்த வியாபாரி ஆச்சரியமடைந்து இனிதான்மத்தால் பாங்கு இருவரும் மணமிறைந்து எவ்வளவேனும் ஓடிப் போய் விலோரென ஓடித்து, தனது மனைவியினிடம் புலகற்றான். அன்னமச்சரி அங்கி, மனால இவ்விருவருக்கும் மணஞ்செய்து மம் மிருவர் கண்குளியிற் பார்ப்போமென்றான். வியாபாரி புரோகினை வரவழைத்து ஐர் பதினேழேற்படுத்தி கலியாணச் சடங்குகளையும் வழங்கிச் சடங்கி சகல பந்து ஜனங்களின் முன்னிலையில் தனது புத்திரரை எண்கு கண்ணியானாளுசெய்து கொடுத்தனன் அப்பால்

ஒருவருடும் வஸாயினும் எனது பத்தினியுடன் மனோல்லாசு ககா
னாக்தமாய் வாழ்ந்துக் கொண்டிருந்தேன். இவ்விதமா யிருக்கையில்
என்ன பத்தினி கர்ப்பவதியாகி ஓர் ஆன்குழந்தையைப் பெற்றாள்.
அந்தக்குழந்தையும் மிக அழகாயிருந்தது. யான் அந்த சமயத்தில்
ஓர் ஷ்பசாரியின் நேசனாகி அவளால் பலஜூர்திரிந்து பலவித கஷ்ட
மடைந்து இப்போதுதான் எனக்கு நற்காலம் வந்து சுதப்படுஞ் சமய
மாய் எமது தேசத்திற்குப் போகிறேனென்று சொன்னான்.

இவ்விதமா யிருக்கையில் சுப்பலி லமர்க்கிருப்பவர்களில் ஓர்
வைசியனாகிய குணசேகரன் சொல்லுகிறான். ஐயா! எங்களைப்
போன்ற விபாபாரிகட்கு ஒவ்வொரு காலத்தில் நேரிடும் கஷ்ட ரஷ்
டங்களும், ஒவ்வொரு காலத்தில் நேரிடும் திரவியலாப சுகானந்தங்
களும் சொல்லாத காகுமோர் ஆலகயால் உலகிற் பிறந்தவர்கள்
நமது சுயதேசத்திலேயே யாதேனும் கைத்தொழிற் புரிந்து அன்ன
வழிதரத்திற்குத் தகுந்த வஸாயினும் திரவிய சேகராஞ் செய்துக்
கொண்டிருந்தால் கஷ்டசுக மில்லாம விருப்பதற்காகும், அன்றியும்
உத்தியோகம் செய்தாலும், சரி! சுயதேசத்தில் விபாபாதஞ்செய்துக்
கொண்டிருந்தாலும் சரி! கஷ்டசுக மில்லாமல் சமமாயிருப்பார்கள்.
இவ்விதமே உலகியல் யிருக்கின்றது. இதைப்பற்றி ஆலோசிப்பதி
னும் பிரயோசன மென்னவென்று சொன்னான்.

அவ்வார்த்தையைக் கேள்வியுற்றோ ரனைவரும் சரிதானென்று
ஒருவாறு மனமகிழ்ந்திருந்தனர். மாலுமி கப்பலை நடத்திக்கொண்டு
போனான் வழியிலே இருந்த ஓர் தேசத்தினத்க்கண்டர்கள். அங்கனம்
இறங்கவேண்டியவர்க ளனைவரும் பிறங்கவேண்டியதற்காக மாலுமி
கப்பலைக் கணவரையில் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். அச்சமயம் அந்த
தேசத்தி லிறங்குபவர்களெல்லாம் இறங்கிவிட்டார்கள். அவர்களுட்
னே விவேகானந்தனும் இறங்கிவிட்டான் மற்றவர்களுடனே மாலுமி
கப்பலை நடத்திக்கொண்டு போயினன். விவேகானந்தன் அத்தேச
வாசிகளுடனிறங்கி அவர்களுடனேவழி நடந்து கொண்டேபோகையில்,
ஓர் கிளைவழி காணப்பட்டது அம்மார்க்கமாய்ச்சென்று வழியிலேதி
ருந்த ஓர் நகரவனத்திற்கென்று அங்கனமிருக்கும் தாமரைப்பொய்
கையில்லிங்க ஸ்நானபான நேமநிகழ்வுமுடித்துக்கொண்டு இனிமை
சேர்க்கரிவர்க்கமக்களைப் பறித்துப்புகிற்று நகரநுருங்கி களைதெவிந்து
சுற்றுநேரம் வசந்தமண்டபத்திற் சயனித்திருந்து நின்றதெனினு
விழித்தெழுந்த குணரத்தந்தை நினைந்து விசனமாகத்தி வாழ்க்த

வனாய் சற்றுநேரம் வரையினும் யோசித்து இனிநாம் இங்ஙனமிருப்பதனால் பிரயோசனமில்லை. நாம் இனி கானகமார்க்கமாகவே தேடிக்கொண்டு போவோமென்று பிரயாண மாயினன்.

இவ்விதமாய் விவேகானந்தன் இரவுபகலாய் சிலநாள் நடந்த பின்னர் குளமரத்தினமிருக்கும் தேசத்தின் பாதையகப்பட்டது, அம்மார்க்கமாகவே பேய்க்கொண்டிருக்கையில், அநேகவிதங்களும், மாடமாளிகைகளும் காணப்பட்டது ஆனால், யாதொரு ஜனங்களிடமில்கைகாய்கறி பதார்த்தங்களும், பறவையினங்களும் வாசமாயிருந்தது, என்னாலும், ஒருவரும் வாசமில்லாத தேசமாயிருந்தது, விவேகானந்தன் ஆச்சரியமடைந்து ஈதென்ன தூதன புதுமையாய் யிருக்கிறது. எந்த தேசத்திலும் பகற்காலத்தில் மனிதசஞ்சாரமும், இராக்காலத்தில் மனிதர்கள் சப்தமின்றி சயனிப்பதுமாய் யிருப்பார்கள். இந்த தேசத்தில் பகற்காலத்திலும் சந்தடி யில்லாம லிருக்குங் காரணமென்னவென்று ஓர் வீட்டிற் சென்றான். அங்ஙனம் பதுமைகளைப் போல மனிதர்களெல்லாம் கல்லாய் சமைந்திருந்ததினால் விவேகானந்தன் வியப்புற்று, அடடா! ஈதென்ன ஆச்சரியமாகா? இந்நகர மிவ்விதமாய்ப் பாழடைந்த காரணமென்னவென்று யோசித்தவனாய் அந்நகரமுழுதுமுள்ள ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் சென்று பார்க்கலாயினன். அந்தந்த வீடுகளிலும் அரிசி பருப்பு காய்கறி வகைகளும், மசாலைகளும் விசேஷமாய் யிருந்ததினால் அவைகளைப் பிரியமுடனெடுத்த சமைப்பலெய்து வயற்றுப்புசி தணியும்படி புதித்து மனமெடுத்தான், அந்த வீட்டிலிருக்கும் கட்டிலின்மீது சயனித்து நித்திரை செய்துநித்திருப்பதும், பசுபெரிக்கும்போது சமைப்பல் செய்து பசித்துக் களைதெளிவதுமாய் அந்த தேசத்திலேயே பதினாந்து நாட்களுக்கான்.

இவ்விதமாய் யிருக்கையில் ஒருநாள் நகர்புறத்திற்கு வெளியே வருகையில் அங்ஙனம் அநேக யுத்தம் புரிந்து சண்டை செய்வது போலும், தலைபற்றார்களும் கையற்றவர்களும் சகலரும் கல்லாய் சமைந்திருந்ததைக்கண்டு இந்நகரில் ஏதோ தனகம் நேரிட்டதுபோற் காண்கிறது அந்நூல் யாவிரோ மனம் கொண்டு சபித்தார்களை மறித்து, அங்ஙனம் சற்றுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து மறுபடியும் திரும்பி தென்புறமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அங்ஙனம் ஓர் ஆறு காணப்பட்டது, அந்த ஆற்றின் கரையோரமாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தனர். மூன்று பெண்கள் தண்ணீர்க் குடமெடுத்துக்

கொண்டு வந்தனர். விவேகானந்தன் திடுக்கிட்டு இவர்கள் யார் தேவகன்னியரோ? வனதேவையோ யாதுந்தெரிக்கிலேனோ ஐயோ நாம் இவர்கள் முன்சென்றால் கல்லாய் மரமாய்ச் சபித்துவிட்டா லென்ன செய்வதென மனமிரண்டு நிகைத்து நின்றான். அவர்மூலமே வந்திருந்த குணரத்னம், ஆச்சரியமடைந்து ஈதென்ன நூதன புதுமை இத்தனைநாளாய் நம்மைத்தவிர வேறொருவரும் இங்ஙனம் வந்தவர். இத்தமனிதன் யாரோதெரியவில்லையே இனி இதற்கென்ன யோசனை பென்று, அருகிலிருந்த அவ்விரண்டு பெண்களையும் விசாரித்தனர்.

விரதபூஷணி:—அக்கா! யாமென்ன செய்வோம்? நமக்கு யாதொரு வரும் துணையிலலை தனியாயிருக்கிறோம் அவனோ ஆண்பிள்ளை?

குணபூஷணி:—(புற்கைபுரிந்து) அம்மா நீங்களில்விதமாய் விசனிக் கின்றீரே அவரவர்கள் செய்த வினைப்படியே முடியுமன்றி, தடுப்பதற் காகுமோ நாம் மூவரும் தனித்தனியே யோசிக்க தால் பிரயோசனமில்லை, இந்த ஆற்றில் விழத்திறப்போமாகில் “குளிருஞ் ஜூரமும் உடலோ டொழிந்ததென நமது கஷ்டத் தைக்” காளுற்றில் போட்டு விட்டோமென்று பிராணனைவிட்டு விடுவோம், இதுதான் சரியான யோசனை!

குணரத்னம்:—அம்மா! நீங்கள் அவ்விதமாய் யோசியாதீர். யான் உங்களிருவரையும் எனது நேத்திரங்களைப்போற் காப்பாற்றுவேன்? உங்களுக்கு அபாயம் வரும்போது யான் சுமமாய் வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேனோ? அஞ்சாதீர் வீணிற் சாகாதீர் தற்கொலை செய்துக்கொள்வது மஹா பாதகமாகும். வேண்டாம் வீணில் அற்பமதிறை சித்தத்தி லெண்ணாதீர்.

குணபூஷணி:—ஈதென்ன ஆச்சரியம், பெண்ணென்றால் பெயும்பிட்டு ம், அவ்விதமாகிய நீ எங்களுக்கு அபாயம் வரும்போது ஆத ரிப்பேனென்பது, ஆச்சரிய மல்லவோ? அவனோ ஆண்பிள்ளை! அவனுக்கும் சமமானாயிருந்தால் தானே பயமில்லாம விருப்ப தற்காகும், எங்களைப்போன்ற ஸ்திரீயாகிய நீ எங்களுக்கு கஷ்ட ம்வராமல் காப்பாற்றுவேனென சொல்வது ஆச்சரியம்! ஆன் ரியும் பேதமையென்பது மாதர்க்கணிகல மென்னுந் தன்மை யாய், எண்ணற்கூற்று எழுத்தறவாசித்தும், பெண்புத்தியாலே பிழைமோச மாக்சதேயெனும், கமலவல்லியின் கணதையப்போ லானுலென்ன செய்வது?

என, குணபூஷணி கிண்சியதைக் கேள்வியுற்ற விரதபூஷணி சிரித்து, அக்கா ஆனது அகட்டும் அந்தமணிதனும் கம்மை கவனிப்பாமல் போய்விட்டான் யாவும்பிறகு போகிப்போம், நீ ரொல்லிய கமல வல்லியின் கதைபயச்சுற்று விபரமாய்ச்சொல்லாயென்று கேட்டாள். இம்மூவரும் கிவேகாணந்தனைக்கண்டு மனபிரண்டிருக்கையில், அவளும் இவர்களைப்பார்த்து, இவர்களைன்ன யனதேவதையோ? தெய்வ கன்னியமோ? பென், பிரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்ட தெல்லாம் பேபென்றெண்ணப் பதிவதுபோலதிகைத்து திப்பரமயடைத்து, திரை மென ஓடிவிட்டான்.

இக்கனம் இவ்விதமா யிருக்கையில், குணபூஷணி சொல்லுகிறாள். அம்மா! நீங்கள் கிருப்பமாய்க்கேட்கும் சரிதைபைச் சூழ்க்க மாய்ச் சொல்வேன்! கேட்டிரென்று கமலவல்லியின் சரிதையைச் சொல்வதற்கு ஆரம்பித்தனள். ஓர்சித்திரத்தில் அழகிலும், தனநாய சம்பத்திலும் மேன்மைபெற்ற கமலவல்லியெனும் ஓர் தாசியானவள் தான் அநேக தனவந்தர்களையும், இராஜ பத்திரங்களையும் மயக்கி அவர்களிடமிருந்த பொருள்களை யெல்லாம் அபகரித்துக்கொண்டு வெகு சாமர்த்தியமா யிருந்தனள். ஆனால் அழகிற் சிறந்தவனென மதித்திடினும், கல்விடிலும் வெகு சாமர்த்திய முள்ளவன் சங்கீத சாஸ்திர பரதநாட்டியத்திலும் சிறந்தவன் அதனுலேதான் சகலரும் அவளுக்கு வேண்டிய திரைபத் தந்துகிட்டுப் போயினர். அந்த செல்வச்செருக்கால் எவர்களையும் மதியாமல் அலகியஞ்செய்திருந்தனள். இவ்விதமா யிருக்கையில், ஓர்நாள் ஓர் மூர்க்கன் அவள் வீட்டுக்குப் போய் அவளிடத்தில் அன்பாய்ப்பேசி, பெண்ணேயான் உனதுபெருமையை எமது நேசத்தின் அரசனுக்குச் சொன்னேன் அவர் உன் மீது ஆசையுடையவராய் உன்னை அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னு ரென்று மிகவுந்தர்ப்பிரமாய்ச் சொன்னான். அவள் உன்மைதானென மகித்து தனது ஆபரணதிகளை யெல்லாம் அழகாய்விடுத்து கொண்டு தனது வீட்டுபத்திரங்களையும் தனக்கு அநேகர் வெகுமதியாகத்தந்த பூஸ்தி பத்திரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு மிகவும் பெருமையுடன் அரசனுக்குக் காணித்தால் அவன் கமக்கு வெகுமதி தருவானென மகித்து யாடுதாருவரும் தனக்குத் துணைவேண்டிய தில்லியென மகித்து, தனது அரிமைப்பெண்களை பல்லக்கு கிப்பாரித்துக்கொண்டு வரச்சொன்னான்.

அந்த நாளிப்பெண்கள் பணிசெய்தபேரும். அவ்விதமே மண்
களைச் சாம்பலித்து மிகவும் பிரகாசமான கந்தாஸ்கத்தை சம்பளமித்து
மலர்மாலை தோரணங்களால் அலங்காரத் செய்முறையினால் வந்தா
கள். கமலவல்லி அந்த பஸ்ஸைக் கீழ்நோக்கினாள். தாதுகள் எழுந்
துக்கொண்டு அவளை மோசஞ் செய்வதற்காக அழைத்துக்கொண்டு
போக வந்திருக்கும் நயவஞ்சகனுடனே நடந்துவந்தாள். அந்த வஞ்ச
கன் தான்கோரிய சாணம் எதையும்தான் மகித்து, அவர்களை
காண்பார் க்கமாய் அழைத்தஞ்சென்று சகலரையும் கொண்டுவந்து
கமலவல்லியின் ஆபரணங்களை யெல்லாம் அபகரித்துக்கொண்டுபோவ
தற்காக மோசனெண்ணிக்கொண்டு மறா உத்தமனைப்போலவும் வழி
காட்டு பவனைப்போலவும் பல்லக்குமுன்னால் நடந்து கொண்டேயு
வாட்டு மார்க்கமாய் அழைத்துக்கொண்டு போனான். ஆனால் நா
திகளுக்கு மாத்திரம் கொஞ்சம் மனப்பங்கரமாகவே யிருந்தது, கம
லவல்லி கொஞ்சமும் அஞ்சாமலிருந்தாள். அந்த வஞ்சகன் மனித
சஞ்சாரமில்லாத வளத்தில் அழைத்துக்கொண்டுவந்து பஸ்ஸைக்
இறக்குமாடி கொன்னான். தாதுகளுக்கு அப்போதே பிராணகிப்போய்
விட்டதென நிர்மானித்து, பஸ்ஸைக் பூமியிலிறக்கினார்கள். கம
லவல்லி சந்தேகித்து, தோறா சந்தென மோசமா யிருக்கிறதென
வயதெரிந்து ஐயா! நீர் அரசனிடம் அழைத்துக்கொண்டு போகிறே
னென்று ஆரண்யத்தில் கொண்டுவந்து விடுத்திரே சந்தென பூதம
யென்றார். அவ்வார்த்தையைக் கேள்வியுற்றவஞ்சகன் கலகலவென
கிழித்து பெண்ணை யாதுவனை அரசன்முன் கொண்டிப்போய்க்கித்து
நாட்டியஞ்செய்து வைப்பதற்கு யான் கருவனல்ல, யான் உன்னை
யும் உனது நாதிப்பெண்களையும் கொன்று உமது ஆபரணங்களை
பெல்லாம் அபகரித்துக் கொண்டிப்போகவந்த கந்தவீரனென்னான். அவ்
வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே நாதிப்பெண்கள் எனைவரும் ஆ! அம்
மகி இத்தனை நாளாய் எங்களைக் குழந்தையைப்போல அறுகவை
பதார்த்த தீவ்யான்ன சகிப்போனங் கொடுத்து வளர்த்த இன்னைய
நினம் எங்களுடன் நியும் பிராணனை விடுவதற்காக்கதே பென்றோ
நார்கள். கமலவல்லி சற்றுயோசித்து ஐயா! எண்ணும்கற்று எழுந்
தரவாசித்தும் பெண்புத்தியாலே பிறைமோசம் வந்ததபோல யான்
பேராசை திராக்கவலையென்னும் வாகியத்தை யாதுசரியாமல் வந்து
விட்டேன். ஆனாலும் நீ எங்களைக் கொல்லுவதினும் பிரேமோச
மென்னியானான் உமது பணனாரல்லவே யென்றார். அந்த வஞ்ச
கன் வையைத்தட்டி கலகலவென கிழித்து பெண்ணை யான் உன்னைக்

கொல்லாமற்போனால் உமது ஆபரணம் என்னைக்கு வருமா? நீங்கள் எனக்குப் பணைநுமல்ல உங்களைக் கொல்வதினால் யாதொரு பிரயோசனமுமில்லை என்றுவும், ஆபரணமே ஆட்கொல்லை பென்பது போல உமது ஆபரணங்களே உமக்கு எமது தனையமைந்து என்னால் உங்களைக் கொல்லும்படி செய்கிறதென்றான்.

அவ்வாற்தனையைத் தோள்வியுற்ற கமலவல்லி சொல்லுகின்றாள் ஐயா! உமக்கு ஆபரணங்கள் தானே தேவை? அதனைக் கொடுத்துவிட்டால் எங்களைக் கொல்ல மாட்டீரல்லவா? பென்றான் வஞ்சகன் சம்மதித்துசரி. இச்சமயமே உன்னுடைய ஆபரணங்களும் இந்தப் பிபிணை நுடைய ஆபரணமும் கழட்டிக்கொடுத்தால் யான் எடுத்துக்கொண்டு போகிறேனென்றான். தாதிகளவிட்டுத் தா சனியின் கொடுமைபென்று அம்மணி இச்சமயமே இந்த ஆபரணங்களை பெல்லாம் கழட்டிக் கொடுத்து விடுவோமாகில் நமது பிராணன் நிலைக்கும், நாம் சிறிது காலம் காங்கனிகளைப் பறித்துப் புசித்துக்கொண்டே மணிதசஞ்சாரமுள்ள தேசத்திற்கென்று முன்னிலும் விசேஷமான ஆபரணங்கள் செய்து அணிந்துகொண்டு நமதுகபதேசத்திற்குப் போவோமென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வளம் இவர்கள் நிலை இத்தகையதா யிருக்கையில் அந்நகரத் தரசருமாரன் சில சேனாபிரஸாத் துணையா யழைத்துக் கொண்டு மிருகவேட்டை யாடுதற்கு வந்தவன், இவ்வளம் அழகுரலோசை கேட்டதை உற்றவனானித்த சேனாபிரஸாடனேவந்து அவர்களை மடக்கிக்கொண்டான். அச்சமயம்தாதிகளும் கமலவல்லியும் மனமகிழ்ந்து ஐயா! உயிர்போகுந்தருணத்தில் பிராணபிணைகொடுத்துக் காப்பாற்ற வந்த உத்தமர்களை இத்திருடன் எங்களை வஞ்சகமாய் அழைத்து வந்து எம்மைக்கொன்று ஆபரணங்களை அபகரித்துக்கொண்டு போவ தற்காக வந்தானென்று தமது சினிஸ்தாமுமும் நடந்த சமாச்சாரங் களும் விபரமாய்ப் புணர்றார்கள். அந்த இராஜகுமாரன் அந்த வஞ்சகனை நிறைச்சாலைபிலைத்து, கமலவல்லியையும்தா திகளையும் மானிகையிலிருக்கும்படி அவர்களுக்கு வேண்டிய நிறையந்தந்து அவர்கள் சுயதேசத்திற்கு அனுப்பிவிட்டான். அவர்கள் கஜலீலியாயிருந்தனர். இவ்வித மிருக்கின்றதே உலகியல்பு ஆகையால் கமலவல்லியாகிலும் மணித சஞ்சாரமுள்ள வனத்திலிருந்தாள். அந்தேசத்தின் அரசருமாரன் வேட்டைக்கு வந்ததால் அந்த வஞ்சகனை சிறைச்சாலையி லிட்டு, கமலவல்லியையும் தாதிகளையும் காப்பாற்றினான், நமக்குந்த

ஆண்பிள்ளை துணையாயிருக்கின்றான் நாமோ மூவரும் ஸ்திரீகளாயிருக்கின்றோம், தேசமோ பாழடைந்ததேசம், இவ்வித மிருக்கின்றதே நமது கால்பலன் நாம் எவ்விதமாய் அந்த ஆண்பிள்ளைக்குப் பயப்படாமல் தைரியமாயிருப்பதென்று சொன்னான், குணரத்னம் சொல்லுகிறான் அம்மா எனக்கு ரூபமாகும் வித்தைதெரியும் அதனாலேயான் உம்மைக் காப்பாற்றுவேனென்று திடமென புருஷரூபமாய்கையில் அம்புவிஸ்ஸுமெழித்துக்கொண்டு நின்றான். வீரராயிருந்தாலும் மனமிரண்டு ஒடிப்போவார்கள பென்றால் எனது சமஸ்தையார் சொல்வதற் கியலுமேமாயென்று தனக்கு சந்தியாசி உபதேசித்த புருஷரூபமாகும் வித்தையை உச்சரித்தனன். திடமென ஸ்திரீரூபமாகி புருஷரூபமாகினான். அநைக்கண்ணுற்ற குணபூஷணியும் கிரதபூஷணியும் சிவிக்கிட்டு, ஆ! ஹா!! சதென்ன மாயஜால வித்தையாயிருக்கின்றதே இன்னுஞ்சற்று நேரத்திற்குமுன் நம்மைப்போன்ற ஸ்திரீயாயிருந்தவர் தற்சமயம் கிராதிகிர கிரப்பதாய இராஜபுத்திர மனைப்போல வில்லுந் தனுசேன்றி நம்மெதிரினில் நிர்க்கின்றாளே சதென்ன பயங்கரமாயிருக்கின்றதேயென ஸ்ருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு ஆலோசிப்பதாயினர்.

கிரதபூஷணி:—தாயற்றபோதே சஞ்சல முற்றதெனின் தன்மையாய் சிறியதாயாரின் கொடுமையைச் சகிக்கமுடியாமல் கஷ்டப்பட்டிக் காணகத்திலாவது பழதேசிய பிலேத்து, இந்த தேசத்தில் வந்து பயங்கரஜீவனஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கின்றோம், இந்த சமயத்தில் சதென்ன பூதமோ இராஜசமாய்கையோ தெரியவில்லையே.

குணபூஷணி:—(புற்கைபுரிந்து)சரி தைரியத்தைவிடாதே இன்னுஞ் சற்றுநேரம் வரையினும் பொறுத்திருந்தால் நடக்கிற விஷயத்தைப் பார்த்துக் கொள்வோம்.

கிரதபூஷணி:—பார்த்துக்கொள்வதென்ன படிணமானபிறகு பார்ப்பதெவ்விதம?

குணரத்னம்:—(சிரித்து) அம்மா நீங்கள் சொல்லிவந்த விருக்கிற தெனின் அநிரஷ்டத்தால் கற்பகத்தருவைக்கண்டும் சந்தேகத்தால் ஜீவவிழந்த கதைமனைப்போல பேசுகிறீரே! யானும் உங்களைப்போல ஸ்திரீயேயாகும். எனது காலவித்யாசத்தினால் இனத்தைப்பிரிந்த மனைப்போல மனவிசார மாயிருக்கையில் ஹ் மஹான் என்மீது பரிதாபமடைந்து எனக்கு ரூபமாகும்

வித்தையைக் கற்றித்தான் அதனாலே யான் சமர்த்தித் தேற்றித் தமைய் தங்கித்துக்கொண்டு வருகிறேன் சிங்கமேன் பூதமேன்
வும், இராட்சசமாய்கை பெனவும் சொல்வதினால் பிரயோசன
மென்றா?

குணபூஷணி:—ஆம்! யானும் சிலசமயங்களில் கேள்விபுற்றிருக்கின்
தேன் குபமாய் நம்மித்தையைய அநேகர் கற்றிருக்கின்றனர். அங்
கிதமே நமது குணமத்தின்மும் கற்றிருக்கின்றது போலிருக்
கிறது இராட்சசமாய்கை யானும், பூதமாய்கையானும் இங்
கும் கற்றை பச்சணம் செய்பாமலிருக்கக்கூடுமா? அப்படியல்ல
நம்மைப்போன்ற வந்திர்பேயாகும்.

விதபூஷணி:—சரி! அவ்விதமாரிலும், அம்மா! தாந்தர சொன்
னீரே அந்த கதானுசாரத்தைக் கொஞ்சம் விபரமாய்ப்புகல்கிர்.

குணமத்தன்:—அம்மா! அப்படியே சொல்கின்றேன் கவனிப்பீர்.
ஓர் பிராமணன் யாத்நிரைவாதிபாய் போருஞ்சமயத்தில் வந்தி
லெறிநுற்ற கானகத்திற் போயிருந்தான் பிசவும் கொடிப்பாண
வெப்பல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது, பிராமணன் வெப்பல்
நிகுண்டயத்தைச் சங்குமுடியாமல் அருகிலிருந்த ஓர் சோலை
யிற்சென்றான். அன்னையிருந்த கற்பகத்தருவெனும் விருகத்
தைக்கண்டான். அது சம்பகவிருகமென்றும் கவனித்தவனல்ல
ஆனால் அந்த விருகத்தினருகில், குவிர்த்தளாடை விசிக்கொண்ட
யிருந்தது. அதனைக் கண்டவுடனே ஆனந்தங்கொண்டு, அட்டா
என்ன அன்பான ஸ்தானமா யிருக்கிறது, சரி இவ்வூற்றில்
ஓர் மலரணை மஞ்சடிருந்தால் சயனித்து நித்திரை செய்பவர
மென்று நினைத்தான், அவ்விதமே ஓர் மலரணைமஞ்சம் வந்தி
லிருக்கக் கண்டான். அப்போது ஆச்சரியமடைந்து ஓர்பெண்
இங்ஙனமிருந்தால் ஆனந்தமாய் வீரோபாடிக்கொண்டிருந்தவர
மென்று நினைத்தான். அவ்விதமே ஓர் அழகியகன்னி தெய்வ
மன்பாபையிப்போல் அழகான முகவழிகரத்துடனே ஆடை ஆப
ரண அலங்கார சிங்காரமுடன் கையிலி தங்கத்தாம்பாணத்தில்
பண்காரபச்சணங்க கொடுத்துக்கொண்டு வந்து மஞ்சரத்தின்மீது
வந்துநின்றாள். அதைக்கண்ட பிராமணன் இது பூதமே
வென்று நினைத்தான் அப்போதே அந்தப்பெண்ணும் மஞ்சமுள்
நிமிர்வென மறைந்து ஓர் பெரிய பூதமாய்க் காணப்பட்டது. அந்
தப்பிராமணன் மனமிதண்டு அட்டா இது மம்மைப் பதிந்து

விநியோகப்பெற்று தினைந்தான். உடனே ஆந்த புத்தம் அவனை வசூற்று விழுக்கிவிட்டது அவ்வித மிருக்கின்றதே உலகியல்பு, ஆனகபால் பிரண்டவர் கண்ணுக்கு இருண்ட தெல்லாம் பேய் என்னும் தன்மைபாரு மல்லவோ? இதனை கவனியாமல் என்னைப்பார்ந்து நிற்கல் மனமிருளுவதேன்?

என, பிரகாசமாய்ச் சொன்னான். இவன் சொல்லைக் கேள்வி யுற்ற அவ்விருண்டு பெண்டுகளும் சரியென சமமதித்துக் கொண்டிருந் தனர். அச்சமயம் விவேகானந்தன் மறுபடியும் அம்மாரக்கமாய் வருனையில் ஆண்பிள்ளை வேஷமாயிருக்கும் குணமதன்னைதச் கண்டான். இதோ ஓர் ஆண்பிள்ளை வருகிறான் இவனிடம் நமது மனக் கருத்தைச் சொல்லி உண்மையை விசாரிப்போமென்று அருகில் வந்தான். அச்சமயம் குணமதன்ம ஆவன் முகத்தைப்பார்த்து, அடடா! இவர் நமது மனாளைப்போற் காண்கிறதென மதித்து விசாரிப்ப நாயினன்.

குணமதன்ம:—தாங்கள் யார்? எத்தேசத்தினர் இங்ஙனம் வந்த காரணமென்ன?

விவேகானந்தன்:—யான் ஓர் காரணத்தைப்பற்றி வருகிறேன். எனது மனையாய் குணமதன்ம என்னைபித்து பிரிந்து போயினன். அவனைத் தேடிக்கொண்டு போகிறேன், என்பெயர் விவேகானந்தன் தாங்கள் யார்?

குணமதன்ம:—பிராணபதி யான்தான் தமது மனையாவாகிய குணமதன்ம, ஓர் மஹான் எனக்கு அதுக்கிரகஞ் செய்த ரூபமாறும் விக்கையினால் சமயோசிதம்போல் யான் வேஷமாய்க் கொண்டிருக்கின்றேன். இச்சமயம் இந்த இரகசிய பெண்களும் பலவித அன்புமடைந்து இக்களில் வந்திருக்கின்றார்கள்.

விவேகானந்தன்:—சுதென்ன ஆச்சரியம்! நாவிலிதமாய் துயருற றேமென்றால், இவர்களுக்கு என்ன விஷயமாய் இத்தகைய அன்புற்றது?

குணமதன்ம:—பிராணபதி இவர்கள் யாரெனின் அவர்கட்பிர யசன் குமாரத்திகள் இந்தப் பெண்களின் தாய் சிறுவயதில் இறந்து போனபடியால், அரசன் மந்திரேப் பெண்ணை மனம் பிரிந்துக் கொண்டு, இவர்கட்கு சிற்றன்னையாய் நியமித்தனன். அக் கொடிய னன்மார்க்கி இவர்களைப் பலவிதமாகிய அன்புஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தனன். அதையும் இவர்கள் சகித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவ்விதமிருந்தும், சில தாதிப்பெண்களால் மயக்க மருந்தாற்செய்த பலகாரத்தை இவர்களுக்கும் கொடுத்து மயக்கி மூச்சிடுத்து விழ்த்திறகு காணுதல் போட்டுவிட்டு வருந்தி உத்தரவு செய்தனன். அந்த னன்மார்க்கிகள் அவ்விதமே கண்

கெனச் சம்மதித்து, இவ்விரண்டு பெண்ணை மஞ்சத்து லே எடுத்துக் கொண்டுபோய் காணற்றில் போட்டால் தான் கனத்தில் விடுதலுப்போய் விட்டார்கள். இந்தப்பெண்கள் காண்கொடுக்க மாபண்டு திரிந்து இரக்கத்தில் வந்து கேசுந்தனன்.

விவேகானந்தன்:—ஆ! அப்படியா? பெண்ணை யானும், இவ்விரை பந்தை யறிவேன். அஃதெவ்விதமெனில், யான் உனத்தேவக் கொண்டு காணக மார்க்கமாய் வருகையில் வந்திலேதிருந்த ஆவந்தியிரியில் வந்தேன். அந்தேசமன்னை தன் குறையாகத் தாம் புத்தனன், யானும் எனது மனக்குறை யனைத்தும் சொன்னேன். அருகிலிருந்த மத்திரி இமவருக்கும் பல்வித னைதிரியஞ்சொல்லி எனக்கு மனதைரிய முண்டாக்கினர்.

குணரத்தன்:—சரி, அவ்விதமானால் யாம் இந்துபிரபங்களை யனைத்த மக்கொண்டு ஆவந்தியிரியிலேசென்று, அவ்வளவும் கிண்களிருந்து பிறகு நமது கெசுந்திற்குப் போய்க்கிலோம்.

விவேகானந்தன்:—ஆ சொல்வதும் சரி, தான் ஆனால் இரந்தேசத்தில் வந்து நாம் பசியில்லாமல் பக்கனம் பிடித்துக் கொண்டிருந்த நமது கஷ்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு ஜீவித்துக் கொண்டிருந் தோம், அந்த சகாயத்திற்குப் பிறகுசகாயமாக இவ்விரைபெண் லாம் எழுப்பிவிட்டால், அதுதான் சிறந்த தீர்மானம், அஃதெவ்வித மெனின்,

கொண்பா:

என்றி யொருவருக்குச் செய்தக்கா ல்கென்றி
என்று தருக்கொல் லெனவேண்டார்க்கென்று
தனமா வளர்தெய்கு லென்குண்டினைத்
தலையா லெதான் தருக்கொல்.

என்றுத் தன்மைபான நன்மையே செய்துக் கொண்டிருப்பது தான் உத்தமரீதியல்பென்று சொன்னான்.

குணரத்தன்:—ஆ! கதென்ன ஆச்சரியம், இரந்தவரை எழுப்பித்தரு நாடுமென்ன பகவானு? அவ்றியும், கல்வாய்ச் சமைந்திருக்கின் றார்களே, இவர்களை எழுப்புவ தெவ்விதம்?

விவேகானந்தன்:—ஆம்! ஆம்! யானும் அங்கிறமே போசுத்துக் கொண் டிருக்கின்றேன்.

என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே ஓர் மறபான் அம மார்க்கபாய் வந்தனர். அவரைக்கண்ணுற்ற விவேகானந்தனும், குண ரத்தனும் பயபக்தி விஸ்வாசத்துடன் பணிந்து மயிற்சரித்தார்கள் அம்மறபான் அவர்களை ஆசீர் வந்தித்து உங்களுக்கு வன்னையம் வேண்டுமோ அவைகளை கேட்பிராகில் இப்போதே தருக்கேனென்

முன், விவேகானந்தன் மனமகிழ்ந்து, சுவாமி இத்தேசத்தின் பார்
தர்கள் சிவபூதகாபச் சமைத்திருக்கின்றார். இவர்களை உயிர்பெற
எழுப்பி விதிவிராகில் உத்தமமாயிருக்கு மென்றான். உடனே ஆம்
மஹால் அந்நகரின் சிம்மாசனத்தின் முன்பாகவின்று பார்த்தவுடனே
அந்நகரத்தின் விபரமனைந்துய கவனித்து இனி இவர்களை உயிர்
பெறச் செய்பவென்றிமெனும் நல்லெண்ணத்துடன் தனது மந்திர
சங்கீதபால் சகலவரையும் எழுப்பிவிட்டார்.

அச்சமயம் அந்நகரத்தின் அரசன் முதலாரியினொருமூன்று பர்க்க
ளையிற் சென்ன தூதன் துணையாம் இவ்விதமாக கிணத்த இடத்
தில் சபனிக்கிருக்கும் விநயை யென்னவென்று யோசித்துக் கொண்
டிருந்தனர். விவேகானந்தன் அந்நகரத் தரசனைப்பார்த்து ஐயா கிற்
தர் பாதுகாபணமாக இத்தகைய கஷ்டநஷ்ட மடைபவளிரென்று
வினவினன். அரசனும் குமரமு கிளையு ஞாபகத்தில் வந்து, ஐயா
கிர் யாவரோ தெரியவில்லை. ஆனால், எமது சகலதாரத்தனத் சொல்
கின்றேன் கவனிப்பீர். ஓர் மாயராக்ஷன் இந்நகரில் முந்கமனிதரை
கொன் றதென்று கொண்டிருந்தான். அந்நால் இத்தேசத்தின் மலரி
த்கொண்டவரும் ஒன்றுபச்சேர்ந்து அந்த அசுரனைப் பலவிதமாய்ச்
சித்தாண்டைசெய்து கொன்று விட்டார்கள். அவனுடைய சேனையை
விட சிலமாயராக்ஷதர்நா துடிவந்து பெருமீயோர் புரிந்து எனது அன்
திரத்தினு ளுயிரிழந்தார்கள். அவர்களில் கவிரே மாயராக்ஷன் இவ்
விதமாய்ச் செய்துவிட்டுப் போயினான். இப்போது யாக்கர் உயிர்
பெற்றொழுகு தாரணம் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை யென்றான்.

அவ்வார்த்தைபக்கிசேட்ட விவேகானந்தன் சொல்லுகின்றான்.
அரசே யானும் எனது பத்தினியும் என்து காலத்திற் பரத்தினால்
கட்டக வாசியாயிற்று இரத்தில் வந்தோம். இவ்வனம் சகலசூத்
கலதுநா ளிருந்தார்கள். அச்சமயம் பர்க்கள் மனத்தாநாமல் விச
னப்ப டிக் கொண்டிருக்கையில், இம்மகையன் வந்து சகலவரையும்
உயிர்பெற துடித்திருக்கச் செய்தார். என் தநகரத்தன் அந்நகரத்
தரசன் மனமகிழ்ந்து அப்பா தருமசொலுப்பிப்பி தவ்விதிவே தாள்
கள் எங்களுக்கு செய்த பேருதகம்குடி பீரநியுபாயம் யானென்ன
செய்வேனென்று மனெல்லாமைபச் சொல்லுகின்றான். தாங்கள்
எமக்கு செய்த பேருதகையை யாங்கள் ஐந்துகூறும் மறமாமகிருப்ப
தற்காக் எனது குமாரத்தினை கிண்பாணத் செய்துக்கொண்டு இந்
நகரத்திற்குள்ளே இருப்பிவென்று வேண்டினன்.

அவ்வார்த்தைபக்கிசேட்ட விவேகானந்தன் மனமகிழ்ந்து
அரசை தமது இஷ்டத்தின்படியே யானும் சமமகிண்கேறேன்.
ஆனால் யான திருமணஞ் செய்துக்கொண்டிருந் தனது தார்த்தகை
யவரக் கவலவென்றும், அவர்கள் என்னை அந்நகரத்தி லிருக்கும்படி
சொன்னு லென்ன செய்தே தென்றான். சரி. அங்கித் யானுமும்

உமது இஷ்டமென்று சொன்னான், விவேகானந்தனும் திருமணவை பங்கிதிற்குச் சம்மதித்த படியால், அந்நகரத்தரசன் தனது புத்திரியை விவேகானந்தனுக்கு கணியாணஞ் செய்துவைத்து வேண்டிய சீதன வரிசையாவும் மணக்களிப்படன் கொடுத்தனன்.

இங்ஙனம் இவர்கள் அங்ஙனம் சிலதானிருந்த பின்னர், விவேகானந்தன் தனது புத்திரிகள் சகிதம் குணபூஷணி விரதபூஷணியையும் அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கைக் கொடுக்கப்பட்ட, சீதன வரிசையுடன் சில சேனாவிரையையும் துணைபற்றி அந்நகரைவிட்டு ஆரண்ய மான்களாய் வருகலாயினன், ஆனால் முன்னம் இவர்கள் தனியாய் வரும்போது, காய்கனிகளைப் புசித்தற்கெகாண்டு காலம் கழித்திருந்தார்கள். தற்சமசம், அப்படியாதொரு கஷ்டமும்ல்லாமல் சகலவித கலாய் வதிரிலெதிருந்த நந்தவனங்கனிற்றங்கி கூடாரங்கலியற்றி சேனகளுடனிருப்பதும், அவர்கள் அவர்களிற் சில சுயம்பாசிகள் சலமயல் வேலையை ஆரம்பஞ்செய்வதும், சேனாவிரை கரத்திற்றது சேந்தி வனத்திலுலாவும், பணிகளையும் மாண, கடம்பை, முயலினங் களையும் அஸ்திரங்களாலுடத்துக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதும், சுயம் பாசிகள், அவைகளைப் பக்குவமாய்ச் சமைத்து, அன்ன பதார்த்தமும், சமைத்து சகலரும் புசித்து மனோல்லாசமாய் இளைப்பாறிக் கொண்டு சற்றுநேரம் சுயனித்தெழுந்து வந்த ப்பதமாகவே வெகு ஸ்ரீரம் கடந்தார்கா விவேகானந்தன் மணக்களிப்படன் நமக்கு இனிமேல் நற்காலம் வாய்ந்ததென்று குணரந்தன் திட்டிற் புகன்று மனோல்லாசமாய் வருகையிற், விரதபூஷணியும் குணபூஷணியும்; நமது நந்தையைக் காணவேண்டுமெனும் விருப்பத்தைக் குணரந்தி னத்திடத்திற் புகன்றார்கள். அவ்வாற்றையைக் கேள்வியுற்ற குணரந்தினன் விவேகானந்தனுக்குச் சொல்லுகின்றான். பிராணபதி, யாம் முன்னதாக அவகதி பரிக்குப்போய் இந்த இரண்டு பெண்களை அவர்கள் தகப்பன் முன்வித்தது அவர்கள் மனமகிழ்ச் செய்துவிட்டு, பிறகு நமது தேசத்திற்குப் போவேமென்று சொன்னான். விவேகானந்தன் சொல்லுகிறான். பெண்ணையானும் உனது மனதிற்படியே உலக நன்மைபைக் கருதி சகலரும் சகலீனியா பிருப்பதற்காகவே நினைக்கின்றேன். ஆகையால், யானும் இந்தப்பெண்களின் நந்தையாவிய அவந்திபுரி யரசனைக் காணவேண்டுமென்று நான் செல்கின்றேனென்றான். இவ்விதமாகவே இவர்கள் பேசிக்கொண்டு போதும் போது அவந்திபுரியின் அருகாமையிலுள்ள நந்தவனத்தைக் கண்டார்கள். சேனாவிரைவரும் நமது வழக்கத்தின்படியே கூடாரியியற்றி சகலரும் மனோல்லாசமா யிருந்தனர்.

இங்ஙனம் இவர்களிடில் இத்தகையதா யிருக்கையில், அவந்திபுரியரசன் தனது புத்திரிகளை நிறைந்து விசனமடைந்தவனு யிருக்கையில், பிரண்டவர் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேயென்று பயப்படும் விதமாய் விவேகானந்தன் தனது சேனகளுடனே வந்

திருப்பனைக்கண்டு யாவரோ அந்நிய தேசத்தரசர் அம்புரிய வந்தார்களென் றெண்ணியவர்கள் நிறைவு அரண்மனையில் ஒடிவந்து அரசன்பாற்புகன்றனர். அரசன் அச்சரியமடைந்து ஆர் மந்திரி நமது தேசத்தில் வேற்றரசர் படைபெடுத்து வந்தனராம், சேனைகளைத் தயார் செய்துக்கொண்டு வருவாயென்றனன் அமைச்சனும் அவ்விதமே நன்கெனச் சம்மதித்து சேனைகளைத் தயார் செய்துக் கொண்டு தானும் சேனா வீரர்களுக்குத் துணையாய் நந்தவனத்திற்கு வந்தனன் அச்சமயம், விவேகானந்தன் மந்திரியைப் பார்த்துவிட்டு மனமசிந்தி, குணபூஷணியையும் விரதபூஷணியையும் அழைத்துக்கொண்டிவந்து, அமைச்சனைக் கண்டிப்பணிந்து சொல்லுகின்றான், அந்நாளிலெனக்கு அன்புடன் அன்னவஸ்திரங் கொடுத்து ஆதரித்த பிரபுவே உமது அனுக்கிரகத்தினால் எனக்கு யாதொரு கஷ்ட நஷ்டமுமின்றி நமது அரசபுத்திரிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தேனென்றான். மந்திரியானவன் மனமசிந்தி, விவேகானந்தனுடைய சமர்த்தை வெகுவாய்ப் புகழ்ந்துக்கொண்டு, அவர்களைவரையும் அரண்மனையில் அழைத்துக்கொண்டு வந்தான்.

இங்ஙனம் இவர்களனைவரும் மனோல்லாசமாய் வருகையில், அரண்மனையிலிருந்த இறங்கிவந்து தனது குமாரத்திகளாகிய விரதபூஷணி, குணபூஷணியையும் பார்த்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து, அம்மாம் நீங்களிருவருமென்ன விடுத்து எங்ஙனம் பிரிந்துபோனீர்கள் என்று வினவினன். அந்த இரண்டி பெண்களும் நமது தந்தையையப்பணிந்து சிற்றன்னையால் நேர்த்தவையனைத்தும் விபரமாய்ப் புகன்று தாங்களிருந்த தேசத்தின் சமாச்சாரமும் விபரம்பிரமாய்ப் புகன்றனர். அரசன் மிகவும் மனங்கொதித்து இனி அந்த துன்மார்க்கையை கிரகச்சேதம் செய்விர்கொன்று கொலைஞர்களுக்கு ஆக்ஞாபித்தனன். விவேகானந்தன் தறித்து அரசே! தாங்கள் அவ்விதமாய்க் கோரியாதீர். ஒவ்வொருவருக்கும் பழுவையே முன்வந்து கஷ்டப்படுத்துகின்றன், அவ்விதமாகவே உமது புத்திரிகள் முன்னென்னத்திற்குச் செய்த கர்மவினைப்படியே சிற்றன்னையால் பற்பல வித துயரடைந்தனர். ஆகையால் அவர்கள் முன்னென்னத்திற்கு செய்த கர்மவினோசன மாய்விட்டது. இனி இவர்கள் கஜநீர் யிருப்பார்கள். தாங்கள் இராஜ பத்திரியைக் கொலைசெய்ய வேண்டாமென்று தறித்துவிட்டனன். அரசன் விவேகானந்தனுடைய நற்குணத்திற்கு மெச்சி புகழ்ந்து கொண்டாடினான். மந்திரி பிரதானியரும் சரிதானென்று சம்மதித்தார்கள். அரசனும், அந்த துன்மார்க்கையை நாம் கொலை செய்வதினால் பிரயோசன மில்லைபென்று விசித்தலை செய்து அரண்மனை புரோகிதரால் சுபதினத்தில் மணவரைதோடித்து தனது புத்திரிகளாகிய விரதபூஷணியையும் குணபூஷணியையும் விவேகானந்தனுக்குக் கடியாணஞ்செய்து வேண்டிய சிதனவரிசைகளுந் தந்தனன். விவேகானந்தன் தனக்குக் கிடைத்த மனைவியருடன் சில

காலம் சுகஜீவிப்பாரிருந்து, சிலநாட் சென்றதினன் அரசனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு தனது சபதேசமாகிய தம்புரிக்குப் போவதற்காக பிரபாநமாயினன். அரசன் தனது மருமகனுக்குத் துணைபாக சேனாவிரர்களை அனுப்பினன். விவேகானந்தன் தனது பத்தினிகளுடனே சேனாவிரர் துணையுடன் அவந்திபிரியை வந்தது அரண்மனாக்கமாய் நடந்து தம் பிரியன் சமீபத்தில் விருந்தான்.

அந்நகரவாசிகள் விவேகானந்தன் ஒருநகரையை தமது அரசு னுடைய அபிரந்த வசனனுக்குச் சொன்னார்கள். அம்மன்னன் மன மகிழ்ந்து தனது மந்திரி பிரதானியருடனே மைந்தனை எதிர்தென் றவழித்து வந்தான். விவேகானந்தன் கனது பத்தினிகள் சமீகம் சேனாவிரருடனே அரண்மனையில் வந்தவுடனே மஹாராணியாகிய இரஞ்சித சூர்யா தனது புத்திரனுடைய விவேகானந்தனைப் பார்த்த வுடனே மனமகிழ்ந்து இனி நமது மனசஞ்சலந்தீர்த்ததென்று அப்பா எனது அருந்தவப் புத்திரனே யாணுண்ணப் பிரிந்து விவசுவாய்த் துயரடைந் திருக்கையில் நீ எனது மனவிசாரத்தை யகற்றுகற்கு மனமகிழ்வாய் வந்தனையே மகனெனென்று ஆசீர்வதித்தனல். அருகி னிருந்த குணரத்தனம் முதலான பெண்களை பெல்லாம பார்த்து அவர்க ளுடைய அழகானந்த முகவல்கை தேஜஸையும் அடக்கம் பொறுமை யையும் புகழ்ந்துபேசி, ஆடாமகனே உனது கஷ்டநஷ்டம் மனைநுழம் விலகிப்போசுது, இனி கசுகஜீவிப்பா பிரபாநமாயென்று ஆசீர்வதித்த னன். விவேகானந்தன் நடந்துவந்த களைதிரும்படியாய் வெந்நீரால் ஸ்நானஞ்செய்து புலகாரமூனம் புகித்து மனமகிழ்வா பிரிந்தனர். ஆயிர்தவசனன் தனது புத்திரனை அரண்மனையில் வரவழித்து அவ னால் நடந்தவை யனைத்தும் ஆதரையாடந்தமாய்ச் சொல்லக் கோவி யுற்று ஆச்சரியமடைந்தவனும், எனது அருந்தவப் புத்திரனே இனி நமக்கு நற்காலம் வந்ததென்று அன்பான வார்த்தைகளால் மன மகிழ்ச்செய்து, அரண்மனைப் புரோகிதனால் ஓர் கபகினைமேற்படுத்தி, தனது நகரமுழுதும் சங்காரிக்கச்செய்து சிற்பசரஸ்வதியினால் அரண் மனையை அலங்காரஞ்செய்து விவேகானந்தனுக்கு மங்கலஸ்நானஞ் செய்துவைத்து மச்சிமகுடஞ்சேரித்தருடி தாமபிரியைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் படியாய் ஆக்ஞாபித்தான். விவேகானந்தன் செங்கோற் கரந்தாங்கி சிம்மாசனத்தமர்ந்து இராஜரீகம் செய்துக்கொண்டு தனது மனைவியருடனே மனோஸ்லாசமாய் வாழ்ந்துக்கொண்டு புத்திரசமீபத் துடனே சுகநிலமும் பகவத் பக்தியானந்தமா பிரிந்தனர்.

சபம்! சபம்!! சபம்!!!

விதிவைய மதியால் விலக்கிய விவேகானந்தன்

சம்பூரணம்.

நிஜநீதி.

இக்கில வுலகத்தின் கண், வேதாந்த சாஸ்திரங்கள், இலக்கண விலக்கியங்கள், மந்திரசோதிட வைத்திய சாஸ்திரங்கள், தர்க்க கணித சாஸ்திரங்கள் புராணேதிகாசனங்கள், முதலாய எல்லா நூல்களுக்கும் சிறந்தது நீதி சாஸ்திரம் ஒன்றே முக்கியமானதாம். ஆனதால் இக்கீதியைப் பயக்கும் நூல்கள் அளவு கடந்தன ஆனாலும் அவற்றுள் பதினெண் கீழ்க்கணக்குடல் கமார் முப்பத்திரண்டு நூல்கள் தற்போதும் கிடைக்கப் பெறும் கிடைத்தாலுஞ்சற்று கடின கடைப் பிரயோகமாக விருத்தலால் பாலகும்பாயேவ்வனர்க்கு விளங்காதென்றெண்ணி, மேற்கண்ட நிஜநீதியை வேளியாக்கப்பட்டது.

இதற்குக் குருவுக் தேவையில்லை. அர்த்தமும் தேவையில்லை. ஏனென்றால் மிகவுஞ் சுலபமான வேளியை கையில் நீதிகள் உள்ளது உள்ளபடியே தெள்ளன விளையப்பட்டிருக்கிறது. நல்ல காகிதத்தில் அச்சிட்டிருக்கிறது.

எல்லா பாடசாலை பிள்ளைகளுக்கும், ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும், நிஜநீதியென்னும் புஸ்தகத்தை ஒண்ணாக அனுவாக எல்லோருக்கும் உபயோகப்படுமென்று கிற்றுவுருகிறோம்; ஒரு புஸ்தகம் தேவைமுள்ளவர்கள் இரண்டு அனுஸ்டாம்பு அனுப்பினால் அனுப்பப்படும். வி. பி. சில் அனுப்பும்படி எழுதினால் ஒரு புஸ்தகம் அனுப்பமுடியாதா எட்டு புஸ்தகத்திற்கு மேற்பட்டால் வி. பி. சில் அனுப்பப்படும்.

மேற்படி விதியை மதிமால் விலக்கிய விவேகானந்தன் என்னும்கதை புஸ்தகம் ஒரோதடவையில் 2-வாக்கினால் நிஜநீதி என்னும் விவேக நூல் ஒன்று இனாமப் அனுப்பப்படும்.

எமது கிலாசம்:—

2

M. A. பச்சையப்ப முதலியார்.

செ. 2/13, ஆனந்த கிருஷ்ணய்யர் தெருவு,

சூளை போஸ்ட், மதராஸ்.

